

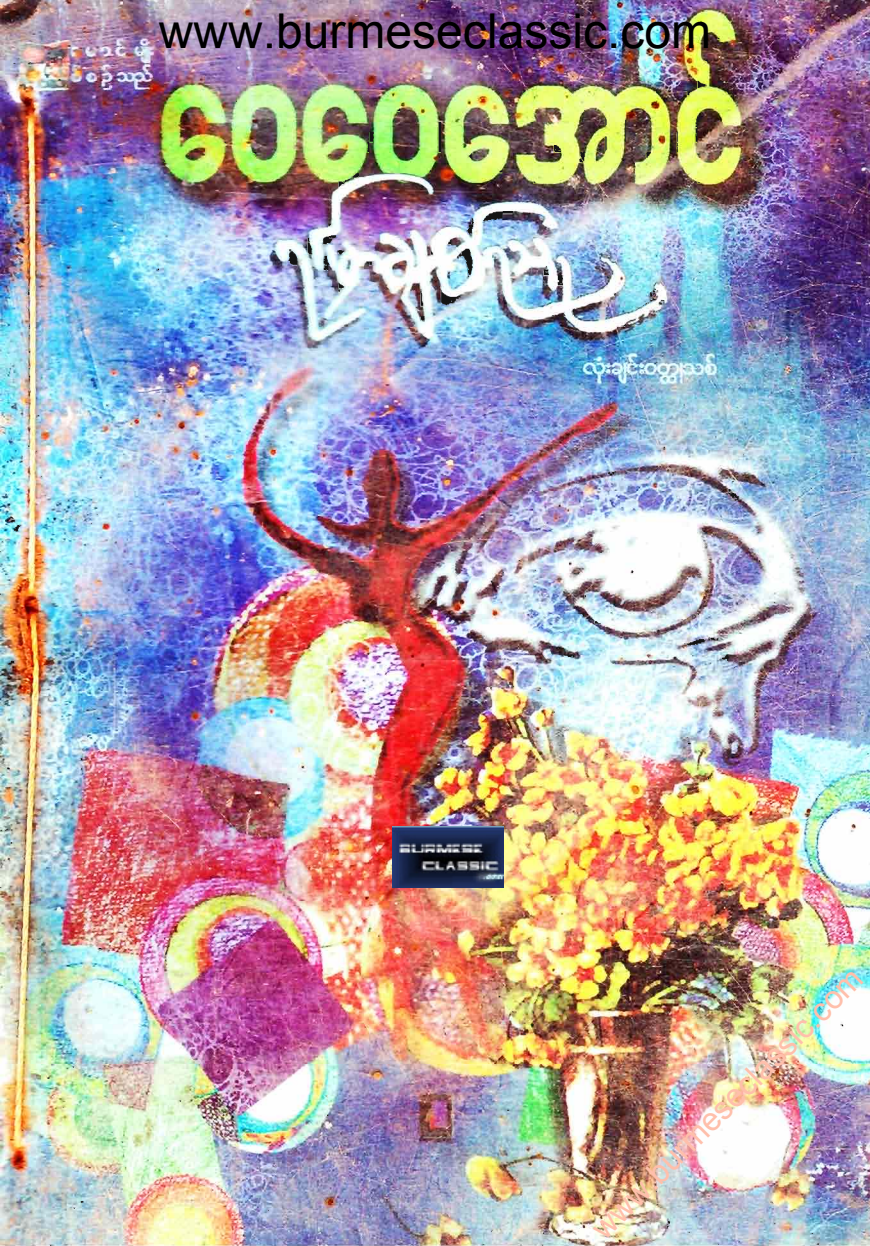
www.burmeseclassic.com

မေတ္တာ

အိမ်ရာ

လုံးချင်းဝတ္ထုပေ

BURMESE CLASSIC

ပို့တာဝန်အရေး သုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဦးစွာရေး
- * တိုင်ရင်သားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဦးစွာရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးစွာရေး

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုသာ နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ရင်သားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * ဖွံ့ဖြိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားတိုး ပုဆိန်နှိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများ အား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားပျားအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၁၁၀၅/၂၀၀၃(စ)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၁၀၂၀၅၀၁

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝေဝေအောင်

ပိုင်းစာပေ

၁၅၀၊ ဘိုလိမ်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ် ၂၀၀၅ ခုနှစ် ဧပြီလ

အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

အနန္တောအနန္တငါးပါးအပါအဝင် မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သူ ဖေဖေနှင့်
မေမေအား ရုပ်နဲ့နာမ်တည်မြဲသရွေ့ သန်ရှင်းစွာ ရှာဖွေရအပ်
သောငွေဖြင့် ဓဿာန်ပုံကူညီ ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်သည့် သမီးကောင်း
ရတနာဖြစ်ရပါလို၏။

ဤဝတ္ထု အမည်၊ ဇာတ်လမ်းနှင့် ဝတ္ထုတွင်းပါ ဇာတ်ကောင်များ
သည် စာရေးသူ၏ ဇိတ်ကျွေးယဉ်မှုသာ ဖြစ်ပါသည်။
မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။
တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဝေဝေသောင့်

“သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ဆိုတဲ့အသက်က ငယ်တော့တဲ့
အရွယ်မဟုတ်ဘူး ‘အထွန်း’... မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေ
နဲ့ဆို အိမ်ထောင်ပြုဖို့တောင် နောက်ကျနေပြီ... အရာရာကို
တွေးကြောက်မနေနဲ့တော့... ကိုယ့်ဘဝအတွက်ပဲ ကိုယ်ကြည့်
မေမေကတော့ ဒီနှစ်အတွင်းမှာကို သမီးရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပ
ချင်တယ် ဒါမှလည်းစိတ်ချမ်းသာတော့မှာ”

ကုန်အဝင်အထွက်စာရင်းတွေကို ပြန်စစ်နေတဲ့ ‘အထွန်း’
တစ်ယောက် မေမေစကားကိုကြားပြီး စိတ်ရွှုပ်သွားရသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လာပြန်ပြီ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အားအားယားယား 'အထွန်း' ကိုပဲ
ယောက်ျားယူဖို့ တိုက်တွန်းနေတာ ဘယ်လိုအတွေးမျိုးကြောင့်
ပါလဲ။

ပြီးခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို မေမေ ပြန်သတိမရတော့
ဘူးနဲ့ တူပါသည်။ 'အထွန်း' ကတော့ မေမေပြောတာကို လုံးဝ
လက်မခံနိုင်ပါ။ ခံစားရတာက ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ပဲလေ
မေမေမှမဟုတ်တာ။

“မေမေနဲ့တော့ ခက်ပါတယ်... ယောက်ျားမရှိတော့
ကော 'အထွန်း' ရဲ့ဘဝက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ... ကိုယ့်အားကိုယ်
ကိုးပြီး လူတန်းစေ့ နေနိုင်စားနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား... မေမေ
အတွက်လည်း ဘာပူပင်စရာရှိနေလဲ... အကုန်လုံးပြည့်စုံနေတဲ့
ဟာ... ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ မေမေရယ်”

“အဲ့ဒါ ဒုက္ခရှာတာမဟုတ်ဘူး... သုခတွေရဖို့ ဖိတ်ခေါ်
နေတာသိရဲ့လား... မေမေမရှိတော့ရင် ညည်းတစ်ယောက်
တည်းနဲ့ ဘယ်လိုဆက်ပြီး ရပ်တည်မလဲ... အစောင့်အရှောက်
မရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ လေးစားကြမှာ
မဟုတ်ဘူး... ရသလောက် အကဲစမ်းကြမှာချည်းပဲ”

“သတ္တိရှိတဲ့သူ လာစမ်းလေ... 'အထွန်း' နဲ့ တွေ့သွားမှာ

ပေါ့”

“အဲ့ဒီလို ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်တာတွေကြောင့် ခက်နေ
တာပေါ့... ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးကြီး...
မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ... ယောက်ျားတွေကို ဘယ်တော့မှ ယှဉ်လို့ မရ
နိုင်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား”

'အထွန်း' သည် စာရင်းစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ကာ မေမေ
နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပါသည်။ ဒီကိစ္စကို သေသေချာချာ
မရှင်းလို့တော့မဖြစ်... 'အထွန်း' ရင်ထဲက ခံစားရတာကို မေမေ
သိမှပဲ သူဖြစ်ချင်တာကို ရပ်တန်းက ရပ်ပစ်မလိမ့်မည်။

“နေပါဦး မေမေ... 'အထွန်း' ကို ယောက်ျားယူစေချင်နေ
တာ အဓိက အကြောင်းအရင်းက ဘာလဲ... စီးပွားရေးချဲ့ထွင်ဖို့
အတွက်လား... အားကိုးရှာဖို့အတွက်လား”

“တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး ညည်းခေးမှာ အဖော်တစ်ယောက်
အနေနဲ့ ရှိနေပေးဖို့... ပြီးတော့... မျိုးဆက် ဘဝသာယာရေးအ
တွက် သားသမီးရှိဖို့လည်း လိုအပ်တယ်လေ”

“မေမေ မြေးချီချင်နေတယ်နဲ့တူတယ်... ကလေးထိန်းချင်
နေပြီပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်...”

www.burmeseclassic.com

“ကလေးထိန်းချင်ရင် မိဘမဲ့ကျောင်းကနေ ကလေးတစ်ယောက်ကို ‘အထွန်း’ မွေးစားလိုက်မယ်လေ... မေမေ ယောက်ျားလေးလိုချင်လား... မိန်းကလေးလိုချင်လား။”

“သူများကလေးကို ထိန်းချင်နေတာ မဟုတ်ဘူး... ကိုယ့်သွေးသားရင်းကိုပဲ ထိန်းချင်နေတာ”

မေမေလေသံက ထန်လာသည်။ သူဖြစ်စေချင်တာကို ‘အထွန်း’ က လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ လက်မခံတဲ့အတွက် ဒေါသဖြစ်နေပုံလည်းရပါသည်။

“ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို မေမေမခံစားရလို့ ‘အထွန်း’ ကို ယောက်ျားယူဖို့ တိုက်တွန်းနေတာလား... ‘အထွန်း’ မမေ့သေးဘူး အရှက်ခွဲခံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို ခုထက်ထိ မမေ့နိုင်သေးဘူး မေမေ”

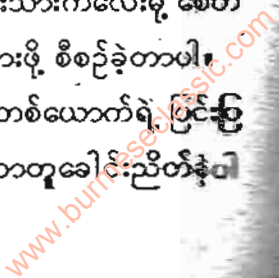
“ပြီးတာတွေက ပြီးသွားပြီပဲလေ... နှစ်တွေတောင် တော်တော်ကြာနေပြီပဲဟာ... အဲ့ဒီကိစ္စတွေဖြစ်တုန်းက သမီးမှာ အပြစ်မှ မရှိတာ... အပြစ်ရှိတာက သူတို့ဘက်ကပဲဥစ္စာ... ရှက်တယ်ဆိုရင် သူတို့ဘက်ကရှက်ရမှာ... မေမေတို့ဘက်က ရှက်နေစရာအကြောင်း မရှိဘူး... မမေ့နိုင်စရာလည်းအကြောင်း မရှိဘူး”

“ပြောတော့သာလွယ်တာ... သတို့သမီးဝတ်စုံကြီးနဲ့အရူးတစ်ယောက်လို ငိုနေခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကို မေမေမှ မခံစားဘူးဘဲ... အဲ့ဒီ အချိန်တုန်းကလည်း ‘အထွန်း’ ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို မေမေပဲ ဇွတ်စီစဉ်ခဲ့တာ... မေမေဆန္ဒပြင်းပြလွန်းလို့ ‘အထွန်း’ က လက်ခံခဲ့တာပဲ... ကောင်းပြီကောင်းရဲ့နဲ့ မင်္ဂလာပွဲတောင်အကြီးအကျယ်ဖြစ်နေပြီ အနားနီးမှ ဖြန်းကနဲဆို မယားကြီးပေါ်လာခဲ့တဲ့အဖြစ်ကို ‘အထွန်း’ မရှက်လို့ ဘယ်သူရှက်ရမလဲ... မေမေ ဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ ဖေဖေလည်း စိတ်ဆင်းရဲပြီး ဆုံးသွားခဲ့တာပဲ... မေမေနားလည်ဖို့ ကောင်းနေပါပြီ”

ငိုတော့မလို အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောနေသော ‘အထွန်း’ ကိုကြည့်ပြီး ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ လေးပင်စွာ သက်ပြင်းချဖြစ်သွားရသည်။ ခုနှစ်နှစ် ရှစ်နှစ်ကြာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် ‘အထွန်း’ ရဲ့စိတ်ထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲပျက်ဘူးတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စက ခုထက်ထိကို မမေ့ပျောက်နိုင်သေးပါလား။

အဲ့ဒီတုန်းကလည်း အမျိုးကောင်းသားကလေးဖို့ စေတနာထားပြီး ကိုယ့်သမီးနဲ့ စပ်ဟပ်ပေးစားဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာပါ။

‘အထွန်း’ က ငြင်းပေမယ့် အမေတစ်ယောက်ရဲ့ ပြင်ဖြူတဲ့ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် သဘောတူခေါင်းညိတ်နုပါ

ညည်းခါပေမယ့် 'အထွန်း' ကံမကောင်းခဲ့ပါ သတို့သားလောင်း
အယောကြီးငုတ်တုတ်ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုအနားနီးမှသိလိုက်
ရတဲ့အဖြစ်။

မင်္ဂလာပွဲပျက်သွားခဲ့ပါသည်။ မင်္ဂလာပွဲပျက်ပေမယ့်
'အထွန်း' ရဲ့ဘဝ မပျက်သွားတာဘဲ ကံကောင်းပါသည်လို့ ဖြေ
သိခံပစ်ရသည်။ အဲ့ဒီအချိန်ကတည်းက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို
စိတ်မဝင်စားခဲ့တဲ့ 'အထွန်း' တစ်ယောက် ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်းထဲကို ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်တာ အခုချိန်ထိတိုင်အောင်
ပါပဲ။

အချိန်တွေကြာခဲ့ပြီဆိုတော့ 'အထွန်း' ရဲ့ နာကြည်းစိတ်
တွေ ပြေပျောက်လောက်ပြီလို့ထင်ပြီး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ဇာတ်
လမ်းကို ပြန်စခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် 'အထွန်း' ရဲ့စိတ်က
မာကြော ဖြတ်သားဆဲပဲဖြစ်၏။

“ဒီလိုဆို ညည်းကတစ်သက်လုံး ယောက်ျားမယူဘဲနဲ့
တစ်ကိုယ်တည်းပဲ နေသွားတော့မယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

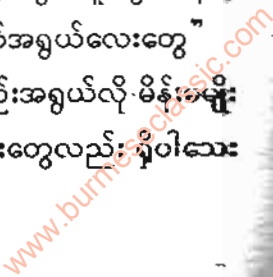
“မသိသေးဘူး... ဖူးစာပါလာရင်တော့ အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်
ရင်ဖြစ်မှာပေါ့... မပါတဲ့အခါကျတော့လည်း တစ်ကိုယ်တည်းပဲ
နေရမှာပဲ... 'အထွန်း' ကတော့ ဘယ်အရာကိုမှ တွေးပူမနေ

ဘူး... အဖော် မရှိလည်း ဘာဖြစ်လဲ... မွေးကတည်းကလည်း
တစ်ယောက်တည်းပဲ မွေးလာတာ... ဘာအဖော်မှ ပါလာခဲ့တာ
မဟုတ်ဘူး... နေတတ်အောင် နေရမှာပဲ”

“အမယ်လေး... ယောက်ျားမလိုချင်တာနဲ့ပဲ စကားတွေ
ကို လှည့်ပတ်ပြီး ပြောတတ်နေလိုက်တာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက
တော့ ကောင်းတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်
အသိုင်းအဝိုင်းထဲကနေ ရှာကြည့်နေရမှာပဲ... ဖူးစာပါလာတာ
ကို အကြောင်းပြပြီး စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် လူမျိုးနဲ့လည်း မရစေ
ချင်ဘူး... ဆွေကောင်းမျိုးကောင်းထဲက သူဌေးသားတစ်
ယောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

“ရှာပါအုံး... မေမေပဲတွေ့အောင်ရှာကြည့်စမ်းပါ...
ယောက်ျားတွေအားလုံးက လူလည်တွေကြီးပဲဆိုတာ မှတ်
ထား... 'အထွန်း' လို့ သုံးဆယ်ကျော်မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ဘယ်ယောက်ျားကမှ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး... သူတို့တွေ
စိတ်ဝင်စားတာ ကြိုက်တာက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဖူးထွတ်နေတဲ့
ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်လေးတွေ”

“ဒါက ညည်းအပြောလေ... ညည်းအရွယ်လို မိန်းမမျိုး
တိုမှ လိုချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူပျိုသိုးကြီးတွေလည်း ရှိပါသေး

စာထဲ 'အထွန်း' ရယ်”

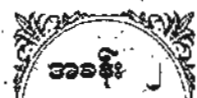
“မေမေ တွေ့ထားလို့လား”

“တွေ့အောင်ကိုရှာမယ်”

“ကြိုတော့ပြောထားမယ်နော်... 'အထွန်း' ဆန္ဒကိုအရင် မေးပါ 'အထွန်း' သဘောတူတယ်ဆိုမှ မေမေ့ကိုစွဲကို ရှေ့ဆက် လုပ်...အရင်တစ်ခါလိုတော့ ဇွတ်မလုပ်လာနဲ့... မေမေပဲအရှက် ကွဲလိမ့်မယ်”

'အထွန်း' သည် ဇွတ်တိုးတော့မှာ ဖြစ်နေသော မေမေ့ စိတ်ဓါတ်ကို ကြိုသိနေသဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ တားထားလိုက် ပါတော့သည်။ မတားလို့လည်းမဖြစ်... အသက်အရွယ်ရလာမှ နောက်ထပ် တစ်ခါအရှက်ကွဲစရာကိစ္စမျိုးနဲ့လည်း ရင်မဆိုင်နိုင် တော့ပေ။

စေ့စပ်နိုင်ပါမှ တင်းထားနိုင်ပါမှ 'အထွန်း' အတွက် တော်ကာကျပါမည်။

“ 'မာလာ' ရယ်... ကားမှာပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ က လျော့နေတယ်... ဘကြီးပို့ပေးတဲ့ စာရင်းကတစ်မျိုး... ခုပါ လာတာကတစ်မျိုး... ကုန်သည်တွေက မနက်ဖြန် လာထုတ် တော့မှာ လျော့တယ်ဆိုရင် ကိုယ်ပဲ နာမည်ပျက်မှာ... ဘယ်လို လုပ်မလဲ ”

“လျော့တယ်ပြောရအောင် အကုန်လုံးက ပါကင်တွေကြီး ပဲ မဟုတ်လား... ဘကြီးဆီ သေချာဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်စမ်း ပါဦး 'အထွန်း' ရယ်... စာရင်းများ မှားနေသလားလို့ ”

www.burmeseclassic.com

“မမှားဘူး... ပေးထားတဲ့စာရင်းအတိုင်း သေချာတယ်
တဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဟိုမှာ သေချာစီစစ်ပြီးမှ ကားပေါ်တင်
ပေးလိုက်တာတဲ့”

“ဒါဆိုရင်”

‘မာလာ’ က စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကားသမား
ဆီကိုသာ မျက်လုံးကို စူးစိုက်စွာ အကြည့်ပို့ထားလေသည်။
‘အထွန်း’ လည်း ခန့်မှန်းမိပါသည်။ ကိုယ့်ဘက်က မသေချာမှာ
စိုးလို့သာ စာရင်းတွေ မှားမမှားကို သေချာပြန်စစ်နေရပေမယ့်
လုပ်လာခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဘကြီးပို့ပေးတဲ့ စာ
ရင်းတစ်ခါမှ မမှားဘူးဆိုတာ သိနေရသည်။

ကားသမားကလိန်ကကျစ်ကြတာ ပေါ်လွင်နေပါပြီ။ ဒီ
ကားသမားကို ခန့်ထားတာလည်း သိပ်မကြာသေးပါ။ မိန်းမ
တွေဦးစီးတဲ့ကားဂိတ်ဆိုပြီး လွယ်လွယ်ကူကူဘတ်လို့ရမယ်
အထင်နဲ့ ပညာစမ်းတာပဲ ဖြစ်ရပါမည်။

“ကဲ... ကုန်ပစ္စည်းကိစ္စက ရှင်းဖို့တော့ လိုနေပြီ... ပို့တဲ့
ဘက်ကလည်း အတိအကျပဲ... ပစ္စည်းထုပ်ပျောက်တာက လမ်း
မှာဆိုတာ သေချာနေပြီ... အဲ့ဒီတော့ အရေးအကြီးဆုံးက ကား
သမားပဲ”

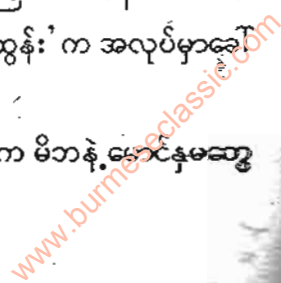
ကားမောင်းတဲ့ ‘ဦးသံချောင်း’ မျက်နှာပျက်နေလေပြီ။
ကားစပယ်ယာ ‘ငပြူး’ က မလုံသလို မျက်နှာထားဖြင့် ‘အထွန်း’
ကို ကြည့်နေပါသည်။ ‘ငပြူး’ တစ်ယောက် အလုပ်ပြုတ်မှာ
စိုး၍ တစ်ခုခုဆို သူအရင်ဆုံး ဖော်ကောင်လုပ်မယ့်ပုံရ၏။

‘အထွန်း’ က ‘ဦးသံချောင်း’ အနားကို လျှောက်သွားကာ
‘မာလာ’ ပါ အတူကပ်ပါလာခဲ့သည်။ ‘မာလာ’ က ‘အထွန်း’
ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ ‘အထွန်း’ က
မိန်းမဆန်ဆန်ပျော့ပျောင်းနဲ့ နှောင်းတဲ့ သဏ္ဍာန်ရှိနေသေး
ပေမယ့် ‘မာလာ’ ကိုကြည့်ရသည်မှာ ယောက်ျားကြီးနဲ့ မခြားပါ။

ဆံပင်ကတိုတို အသားကညိုညိုနဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကပါ ထွား
ကျိုင်းသန်မာလွန်းတာကြောင့် မြင်တဲ့သူတိုင်းက ‘မာလာ’
ကိုရှိန်ကြသည်။ မျက်နှာထားကပါ တင်းနေတဲ့အတွက် မိန်းမ
ဆိုပြီး ဘယ်သူကမှ လျော့မတွက်ရဲချေ။

စိတ်ထားကလည်း ‘အထွန်း’ လိုပဲ ပြတ်သားမာကြော့နေ
သဖြင့် ‘အထွန်း’ နဲ့ ‘မာလာ’ တွဲဖြစ်မိကြတာမဆန်း။ ‘မာလာ’
က စီးပွားရေးမချောင်လည်သဖြင့် ‘အထွန်း’ က အလုပ်မှာပေါ်
သွင်းပေးထားခြင်းပါ။

သမီးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ‘မာလာ’ က မိဘနဲ့ နောင်နှမတွေ

ကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ သူတစ်ယောက်မို့ 'အထွန်း' က အထင်ကြီး သည်။

ယောက်ျားတွေကို အားမကိုးချင်တဲ့စိတ်ကလည်း 'အထွန်း' နဲ့အတူတူပဲမို့ ပိုစည်းလုံးမိကြပါသည်။ မေမေကတော့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော 'မာလာ' နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီး အလုပ်အတူ လုပ်နေတာကို နှစ်သက်ပုံမရချေ။

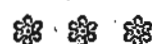
'အထွန်း' ကတော့ လုပ်ငန်းခွင် အဆင်ပြေဖို့ကိုပဲ ပိုပြီး ဦးစားပေးတာကြောင့် မေမေရဲ့ မနှစ်သက်မှုကို ဥပေက္ခာပြုထား ပါသည်။

မေမေရဲ့ အဆင့်အတန်းခွဲခြားဆက်ဆံမှုကိုလည်း လက် မခံနိုင်တာကြောင့်လည်း ပါပါသည်။

"ကျွန်ုပ် အေးအေးဆေးဆေးပဲမေးမယ်... လိုနေတဲ့ ကုန် ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ရှင်ဘယ်မှာထားခဲ့လိုက်သလဲ 'ဦးသံချောင်း'... လိမ်ညာဖို့တော့ စဉ်းစားမနေနဲ့... 'ငပြု' က ကျွန်မ တို့ရဲ့ လူ... သူ့ ကိုတစ်ချက်ပဲမေးလိုက်တာနဲ့ ပေါ်တယ်"

'ငပြု' မျက်နှာက အားကိုးရှိလာတာကြောင့် ရဲရင့်လာ ပုံရသည်။

"ဦးလေးမသိဘူး... တင်ပေးတဲ့အတိုင်းပဲ ယူလာခဲ့တာ..."

လိုနေတယ်ဆိုတာကို တူမတို့ ပြောမှပဲသိရတာ... ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာကို သေချာပြန်စစ်ကြည့်ပါဦး"

"မလိုဘူး... ကျွန်မတို့ဘက်က အားလုံးသေချာတယ်... လုပ်နေတာလည်း ကြာလှပြီ... တစ်ခါမှလည်း မမှားယွင်းဘူး ဖူး"

"ဦးလေးတကယ် မသိဘူး"

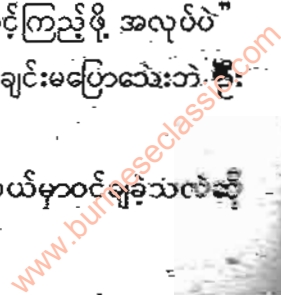
"ကဲ... ဦးလေးကို မမေးတော့ဘူး... 'ငပြု' ကိုပဲ မေး တော့မယ်... 'ငပြု' လာစမ်း..."

'ငပြု' က မျက်နှာလို မျက်နှာရအပြေးလှမ်းလာသည်။ ဂိတ်ကစထွက်လာကတည်းက 'ငပြု' တစ်ယောက်ပါလာ တာမို့ ဘယ်နေရာမှာ ကုန်ပစ္စည်းအတင်အချလုပ်တယ်ဆိုတာ တို့ သူသိမှာ မလွဲ။

"လိုနေတဲ့ကုန်ပစ္စည်းဘယ်နှစ်ထုပ်ဆိုတာ ငါသေသေချာ ချာပြောပြပြီးပြီနော်... 'ဦးသံချောင်း' ဘယ်နေရာမှာ ချခဲ့သလဲ... မသိဘူးမလုပ်နဲ့... မင်းအလုပ်က စောင့်ကြည့်ဖို့ အလုပ်ပဲ"

'ငပြု' က ပြောဖို့အရေးကို ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ 'ဦး သံချောင်း' ကို ကြည့်နေလေသည်။

"ပြောလေ... ပစ္စည်းထုပ်တွေ ဘယ်မှာဝင်ချခဲ့သလဲဆို"

တာကို”

‘အထွန်း’ ရဲ့အသံက ဒေါသကြောင့် ကျယ်လောင်လာပါသည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဝင်ချခဲ့တာဗျာ... ခု ကားပေါ်မှာ ပါလာတယ်... ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်း ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာကို လိုက်စစ်ကြည့်လိုက်ဦး”

မေးနေတာကတစ်ယောက် ပြန်ဖြေတဲ့သူကတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကြောင့် ‘အထွန်း’ အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ‘အထွန်း’ ကို လှမ်းကြည့်နေသော မျက်နှာစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာမို့ ဘယ်သူဆိုတာကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားနေရ၏။

မသိပါဘူး။ ဒီလူ့ကို ‘အထွန်း’ တစ်ကယ် မသိရပါ။ ‘အထွန်း’ အလုပ်နဲ့လည်း ပတ်သက်ဆက်ဆံဖူးတဲ့ သူလည်းမဟုတ်။ ဘယ်ကလူလည်း မသိ။

“ရှင်ဘယ်သူလဲ...”

‘အထွန်း’ လှမ်းမေးတာကို သူက မဖြေဘဲ ‘ဦးသံချောင်း’ ကိုသာ မကျေမနပ်လှမ်းပြောပါသည်။

“အဖေအစား ကျွန်တော်တကယ်ရှက်တယ်... အသတ်

ပဲကြီးလှပြီ ဒီလောက်တောင် သောကအပူတွေ ယူနေရတုန်းပဲ လားဗျာ့ဟိုကောင်တွေ ကောင်မတွေ ဘာလုပ်နေသလဲ... အိုကြီးအိုမဖြစ်နေတဲ့အဖေရဲ့လုပ်စာကို ဒီအတိုင်းထိုင်စားနေတာ လားဗျာ... ဖြစ်သင့်တာက အဖေက အိမ်ဦးခန်းမှာထိုင်ပြီး သူတို့လုပ်စာကို ထိုင်စားနေရမှာ... အဖေ့လုပ်ပုံ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

သူ့ရဲ့မျက်နှာက နီရဲပြီး ဒေါသထွက်နေပုံရလေသည်။

‘ဦးသံချောင်း’ က ရီဝေသော မျက်လုံးတွေဖြင့် သူ့အား ဖောင်းပန်သလိုကြည့်နေပါသည်။ ပြဿနာတက်နေပါတယ် ဆိုမှ တကယ်ဇာတ်လမ်းနဲ့ လာကြုံနေရတာကို... ‘အထွန်း’ က ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ပြန်ရရင်ပဲ ကျေနပ်နေပါပြီ။

တစ်ခါလောက် မှားဘူးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို နားလည် သိတတ်အောင် ပြောပြရှင်းပြယုံကလွဲပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ အထိတော့ ‘အထွန်း’ က မရှက်စက်တတ်ပါ။

မရှိလို့ ကိုယ့်လက်အောက်မှာ အလုပ်သမားလာဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကို ‘အထွန်း’ တို့ဘက်က တတ်နိုင်သရွေ့ စာနာနာလည်း ဖူးတတ်ပါသည်။

“အဖေ မှားသွားပါတယ် သားရား... နောက်ဒါမျိုးဖြစ်စေရတော့ပါဘူး... ‘မဝင်းမေ’ တောင်းတဲ့ငွေလေး လေးချင်လို့

ရင်နှစ်ချာ

အဖေဒါဗျိုးလုပ်မိတာပါ... သမီးတို့ကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်... ဦးလေး မှားသွားပါတယ်ကွယ်”

‘အထွန်း’ က သူမောင်းယူလာတဲ့ ဟိုင်းလပ်ငါးချိတ် လီမွှော်ရောင်ပေါ်က ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ‘ငပြူး’ တို့အား ချခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ‘မာလာ’ က ပစ္စည်းထုပ်တွေကို စစ်ဆေးဖို့ အတွက် လိုက်ပါသွားပါသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဦးလေးမှားတာကို ‘အထွန်း’ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်... နောက်တစ်ခါဒါဗျိုးဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ဦးလေးထိုက်နဲ့ ဦးလေးကံပဲ... အလုပ်ကလည်း ထွက်ရမယ့်အပြင် ပစ္စည်းခိုးနဲ့ ခုံစခန်းကိုပါရောက်မှာနော်”

“ဦးလေး နားလည်ပါတယ်ကွယ်”

‘အထွန်း’ က သူ့ကိုပါတစ်ခါတည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်မိပါသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အလိုက်တသိနဲ့ လာပြန်ဖို့ ပေးလို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ မဖြစ်လိုက်ရဘဲ ပစ္စည်းတွေ ပြန်ရလာခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“ရှင့်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ရှင့်ရဲ့ရိုးသားကြောင့် ကျွန်မတို့ပစ္စည်းတွေ မဆုံးရှုံးရတာပါ”

“မလိုပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော့်အဖေမကောင်းလို့ ဒီလိုနဲ့

ကိစ္စတွေဖြစ်ရတာ... အဖေ့ကို အလုပ်ဆက်ခန့်ပေးတာကိုပဲ ကျွန်တော်က ပြန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... သွားခွင့်ပြုပါဦး”

‘အထွန်း’ ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ခြေလှမ်းကျဲတွေနဲ့ သူထွက်သွားပါသည်။ သူထွက်သွားတာကို ဘာရယ်မဟုတ် စိုက်ငေးကြည့်နေဆဲ ရုတ်တရက် ‘အထွန်း’ တို့ဘက်သို့ ဆတ်ကနဲလှည့်ကာ ပြန်လျှောက်လာပြန်တာမို့ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့တဲ့ ‘အထွန်း’ ရှက်သွားခဲ့ရပါသည်။

‘အထွန်း’ ကြည့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာကိုလည်း သူသိသွားမှာ မလွဲပါ။

သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်မျိုးဖြစ်လို့နေခဲ့ပါသည်။ ရှုပ်လက်တို့အပြာကွက်စိပ်နဲ့ အရောင်ပျယ်လွင့်နေသော ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာရောင်ကို ဝတ်ထားတဲ့ သူ့ပုံစံက ‘အထွန်း’ ရဲ့အမြင်မှာ ကြည့်လို့ ကောင်းနေခဲ့ပါသည်။

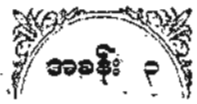
ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဆံပင်တွေက လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးစာယယ်ဆိုတာ ဖော်ပြနေတဲ့အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

“ရော... အဖေလိုတဲ့အခါသုံးဖို့... ဟိုမိန်းမလက်ထဲကို အဖေ ထည့်စရာမလိုဘူးနော်... ကျွန်တော်ပေးတာ အဖေ့ကိုပေးတာ...”

“ဘာ...”
“ဘာ...”

သောင်တန်သုံးရွက်ကို စုကိုင်ကာ 'ဦးသံချောင်း' အိတ်
ထပ်ထဲသို့ ပြီးစေလွယ်တိုးထည့်ပေးသွားကာ သူထွက်သွားခဲ့ပါ
သည်။

'သား' လို့လှမ်းအော်ခေါ်တဲ့ 'ဦးသံချောင်း' ရဲ့ခေါ်သံကို
လည်း မကြားဟန်ဆောင်သွားလေသည်။

မနက်စောစောစီးစီး 'အထွန်း' ရဲ့အိပ်ခန်းတံခါးကို
လာခေါက်သံကြားတာကြောင့် ကမန်းကတမ်း ထဲဖွင့်ပေးရပါ
သည်။

“ဟဲ့ 'အေးမိ' ဘာလဲ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

'အထွန်း' ရဲ့အသံက ကျယ်ပေမယ့် 'အေးမိ' ရဲ့အသံက
တော့ ကြားသာတယ်ဆိုရုံကလေး လေသံဖျော့ဖျော့ကလေးနဲ့
ဖြစ်၏။

“မမာလာ” ရောက်နေတယ်... ဘာအရေးတကြီးကိစ္စရှိ

နေသလဲမသိဘူး... 'မအထွန်း' ကို ခေါ်ခိုင်းနေတာ အန်တီက မခေါ်ပေးဘဲ ထိုင်စောင့်ခိုင်းထားတယ်... အဲဒါကိုလာပြောတာ”

မေမေရဲ့ အဆင့်အတန်းခွဲခြားဆက်ဆံသော စရိုက်ကို သိတာကြောင့်လည်း တစ်ခုခုဆို 'အထွန်း' မသိလိုက်မရှိစေရအောင် 'အေးမိ' ကို လူယုံထားထားရပါသည်။ မေမေကြောင့်တော့ ခက်ပါတယ်။

“ 'အေးမိ' လာပြောတယ်ဆိုတာ အန်တီမသိစေနဲ့နော်”

“ အေးပါ... နင်သွားရှောင်နေလိုက်”

လှေကားမှ ခပ်သွက်သွက် 'အထွန်း' ပြေးဆင်းလာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ခေါင်းငုံ့ကာ ထိုင်နေသော 'မာလာ' ရဲ့ မျက်နှာက ပျက်ယွင်းကာ ငိုထားတဲ့ရုပ်ပေါက်နေသည်။

“ 'မာလာ' ဘာဖြစ်လို့လဲ... အရေးကြီးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလို့ နင့်တို့ငါပြောထားရဲ့နဲ့ဟာ”

ဟန်းဖုန်းကို ကိုယ်နဲ့ မကွာထားတယ်ဆိုတာ 'မာလာ' သိနေရဲ့သားနဲ့ များ သူမို့လို့ သည်းခံပြီး အောင့်အီးကာစောင့်နေသည်။

မနက်အစောကြီး ဘယ်ကနေ ဖုန်းဆက်လို့ရမှာလဲ 'အထွန်း' ရယ်... အမေ့ကို မနက်အစောကြီးကပဲ ဆေးရုံတင်

လိုက်ရတယ်... အူအတက်ပေါက်တာတဲ့... ဆရာဝန်တွေက နီးရိမ်စရာတော့ သိပ်မရှိဘူးပြောပေမယ့် ခွဲရမယ်တဲ့... ဆေးရုံမှာ အငယ်ကောင်နဲ့ အလတ်မကို ထားခဲ့တယ်”

“ အေး... အေး... ငါလည်းဆေးရုံကို လိုက်ခဲ့ပေးမယ်... အရမ်းစိတ်ပူမနေပါနဲ့ 'မာလာ' ရယ်... ကောင်းသွားမှာပါ ခဏနေဦးနော်”

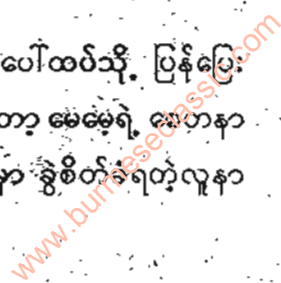
“ အိပ်ရေးပျက်လိုက်တာ 'အထွန်း' ရယ်... လိုက်မသွားစမ်းပါနဲ့... မေမေ 'မာလာ' ကို ပိုက်ဆံပေးထားတယ်”

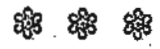
'မာလာ' ရှေ့မှာပင် အားမနာစွာ မေမေကဝင်ပြောသည်။ အချိန်က အရမ်းကြီးတော့လည်း မစောတော့ပါ။ ခြောက်နာရီခွဲကာနီးနေပါပြီ။ ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်နေနေ 'မာလာ' နဲ့ အတူတူ လိုက်သွားရမှာက 'အထွန်း' ရဲ့ တာဝန်ပဲ မဟုတ်လား။ မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတဲ့ ဝတ္တရားကျေရပါမည်။

“ မေမေ ဘယ်လောက်ပေးထားလို့လဲ”

“ နှင်ထောင်တောင်ပေးထားတာ”

'အထွန်း' ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်ဖြုတ်တက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မေမေရဲ့ ချေးတန်ဖိုးကို ရက်စနမိပါသည်။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ခွဲစိတ်ခံရတဲ့ လူနာ

အတွက် ပေးတဲ့ငွေက နှစ်ထောင်တဲ့။ သဒ္ဒါတရားခေါင်းပါးလွန်းပါသည်။

ပြောပြန်ရင် 'အထွန်း' ပဲ ငရဲကြီးအုံးမည်။ 'မာလာ' လို လူတစ်ယောက်ကို ပြီးစလွယ်ငွေပေးလိုက်ရုံနဲ့ ရရောလား။ သူ့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကိုယ့်ပေါ်မှာအများကြီးရှိသည်။ 'မာလာ' ရှိနေလို့လည်း 'အထွန်း' တို့စီးပွားရေး ဒီလောက်ထိအောင်တိုးတက်ကြီးပွားလာခဲ့တာပေါ့။ ဒါတွေကို မေမေ မသိတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဆင်းရဲတာတစ်ခုတည်းနဲ့ 'မာလာ' တို့ မိသားစုကိုနှိမ်ချင်နေတာဖြစ်၏။

တစ်ထောင်တန်တစ်အုပ်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကောက်ထည့်ကာ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့လိုက်ပါသည်။ 'အထွန်း' လိုက်သွားမှာကို မေမေ ကြည်လင်ပုံမရချေ။

"အိမ်ကိုပြန်လာဦးမှာလား... ဂိတ်ကို တစ်ခါတည်းသွားမှာလား... ထမင်းဂျိုင့် ကိစ္စကရှိသေးတယ်လေ"

"ပြန်လာမှာ... ထမင်းဂျိုင့်တော့ ပြင်ထားပေး"

"ကားကိုလည်း သေချာမောင်းဦး... ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ တော်တော်ရည်တယ်"

"မေမေကလဲ..."

မေမေ့ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း 'အထွန်း' တို့နှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

"ဘယ်ဆေးရုံလည်း 'မာလာ' ရဲ့... မဟာမြိုင်ပဲလား"

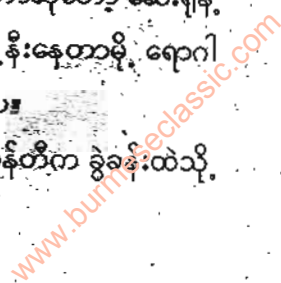
"ဟုတ်တယ်... နီးနီးနားနား မဟာမြိုင်ကိုပဲ ပို့ရတာပေါ့... တော်သေးတယ် 'အထွန်း' ရယ်... နင် စောစောစီးစီးနီးလာလို့ နင်မို့ဆို မလွယ်ဘူး... ငါသေအောင် စောင့်နေရမှာ"

"ဘာအတွက် ပူနေရတာလဲ... ငွေရေးကြေးရေးအတွက်ဆို နောက်မှရင်းလည်း ရတဲ့ဥစ္စာ... အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်အန်တီ အနားမှာ ရှိနေတာမဟုတ်ဘူး"

"နေချင်တာပေါ့... စဘော်ငါးသောင်းတင်မှ ဆေးရုံကိစ္စက အဆင်ပြေမှာလေ... လက်ထဲမှာလည်း ဒီလောက်ရှိမနေဘူး... နောက်ဆုံး နင့်ဆီပဲလာရတာပေါ့"

ရွှေဝှံတိုင်မှာနေသော 'အထွန်း' တို့အိမ်ကနေ မဟာမြိုင်ဆေးရုံသို့ ခဏကလေးနဲ့ ရောက်လို့လာရပါသည်။ 'မာလာ' တို့က စမ်းချောင်း ကျွန်းတောလမ်းမှာနေတာဆိုတော့ ဆေးရုံနဲ့ဆိုတကယ့်ကို နီးနီးကလေးပါ။ ဆေးရုံနဲ့နီးနေတာမို့ ရောဂါတစ်ခုခုများဖြစ်လို့ ကတော့ ပူစရာမလိုပေ။

'အထွန်း' တို့ရောက်တဲ့အချိန်မှာ အန်တီက ခွဲခန်းထဲသို့

ရောက်နေပါပြီ။ 'မာလာ' ရဲ့ မောင်နဲ့ ညီမလေးတို့ မျက်နှာတွေက ငိုတော့မလိုနယ် ပျက်ယွင်းလျက်ရှိနေကြလေသည်။ အစီအစဉ်တွေ ဘယ်လိုဆွဲရမယ် ဆိုတာကိုလည်း ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတဲ့ပုံမရကြ။

'အထွန်း' ကပဲ ဦးဆောင်ကာ စီစဉ်ပေးရပါတော့သည်။
" ကဲ... ကဲ... ဒီလိုလုပ်... 'မင်းဝေ' နဲ့ 'စံပယ်' ကအိမ်ကို ပြန်ပြီး လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေပြန်ယူကြ... ဓါတ်ပူးရယ် စောင်ရယ် ... အန်တီအဝတ်အစား နှစ်စုံလောက်အဓိက ပါပစေ ဟုတ်လား... စောင့်တဲ့သူအတွက်လည်း အိပ်ရပြုရအောင် ခင်းတဲ့တာလပတ်ရှိလည်း ယူလာခဲ့... ဘာမှ စိတ်ပူမနေကြနဲ့... ကောင်းသွားမှာပါ... မြန်မြန်သွားပြီး မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ ဟုတ်လား "

'မာလာ' က ခွဲခန်းစမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ စိတ်ပူပန်နေသလိုချိုး မလှုပ်မယှက်ရှိနေတာကြောင့် 'အထွန်း' ပဲ လိုအပ်တာတွေလုပ်ဖို့ အတွက် ကောင်တာသို့ လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ဓါတ်လှေကားထဲကအထွက် ကောင်တာရှိရာ ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်စဉ် ကမူးရှူးထိုး ဇွတ်တိုးဝင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်မိသွားရပါသည်။

ပြောရရင်တော့ လောကြီးနေတဲ့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အမှားပဲ ဖြစ်တော့သည်။

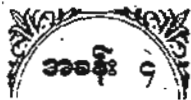
" ဆောရီးနော်... "

" တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... "

ပြိုင်တူထွက်သွားတဲ့ အသံတွေအဆုံးမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်မိသွားရသည်။ မှတ်မိသလို ပြူးကျယ်သွားတဲ့ 'အထွန်း' ရဲ့ မျက်လုံး ၊ ဖျတ်ကနဲအံ့ဩသလို နှုတ်ခမ်းကလေးဟသွားကာ ဘာမှန်းမသိ ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်တဲ့ သူ့ရဲ့ အမူအယာတွေ။

နှစ်ယောက်စလုံး တွေဝေနေစဉ်မှာပဲ ဓါတ်လှေကားတံခါးက စည်းခြားသလို ပိတ်ပင်သွားခဲ့ပါသည်။ သူ... သူဆိုတာ 'ဦးသံချောင်း' ရဲ့ သား။ သူ့နာမည် ဘယ်သူဆိုတာကို 'အထွန်း' မသိ။ ဒါပေမယ့် 'အထွန်း' ကော သူပါ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မှတ်မိနေကြတာတော့ သေချာပါသည်။

ဆေးရုံတက်တဲ့ လူနာတွေများနေသဖြင့် သီးသန့် တစ်ယောက်ခန်းကို မရပါ။ နှစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်းပဲ ရလိုက် ပါသည်။ ရတဲ့နှစ်ယောက်ခန်းကို အရင်ယူထားပြီး တစ်ယောက် ခန်းကို ဘိုကင်ကြိုလုပ်ထားလိုက်ပါသည်။ မနက်ဖြန်လောက် ဆိုရင်တော့ ငါးထပ်က တစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်း အားမယ်လို့ တော့ ပြောတာပါပဲ။

“မနက်ဖြန်ကျရင် တစ်ယောက်ခန်းအားတာနဲ့ အစ်မ တို့ ယူမယ်နော် ညီမ... ဘိုကင်လုပ်ထားတယ်”

“လူနာဆင်းဖြစ်ရင်တော့ ညီမတို့ ပေးပါမယ်”
“ဆင်းဖြစ်မှာ သေချာလားဟင်...”
“ဒါတော့ မသိသေးဘူး... အဲဒီအန်တီရဲ့ သဘောပဲ... အဲဒီ အန်တီက စာရေးဆရာမဆိုတော့ အနားယူရင်း စာရေးချင် ရေးဦးမှာပေါ့”

‘အထွန်း’ တို့ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါ သည်။ စာ ရေးတာများ စတန် ထွင်လို့ ဆေးရုံမှာများရေးရ တယ်လို့။ ဖော်တယ်မှာ သွားရေးလည်း ဖြစ်တာပဲမဟုတ် လား။ အခန်းလိုချင်နေတဲ့ လူနာတွေကို အားနာဖို့ ကောင်းပါ သည်။

ဘာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်လူနာအတွက် နေရာအခန်းတော့ ရ သွားတာသေချာပြီမို့ ‘မာလာ’ ဆီ ပြန်ပြေးလာရသည်။ ‘မာလာ’ ကတော့ ပါးစပ်ကိုလှုပ်ကာ ဘုရားစာတွေရွတ်နေပုံ ပေါ်လေ သည်။ မကြာခင်အချိန်မှာပဲ အန်တီကို ခွဲခန်းထဲတထုတ် လာတာ မြင်လိုက်ရပါသည်။ မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ ဆေးရုံသုံး ဘီးတပ်ကုတင်နဲ့ အန်တီက ပါသွားလေသည်။

ဆရာဝန်ကို လူနာရဲ့အခြေအနေကို မမေးဘဲ ‘မာလာ’ က တွန်းလှည်းနောက်သို့ ပါသွားလေသည်။ ‘အထွန်း’ ပဲဆရာ

www.burmeseclassic.com

လန်ကြီးနောက်လိုက်ကာ မေးရပါသည်။

“စိုးရိမ်စရာမရှိတော့ပါဘူး... လိုအပ်တာတွေ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်တွေက လုပ်ထားပေးပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်...”

အန်တီနေရတဲ့ အခန်းက သုံးထပ်မှာဖြစ်သည်။ ဘေးကတင်မှာက အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိနေသည်။ ဘာရောဂါဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် လူနာကတော့ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေပုံရပါသည်။ သူ့ကုတင်ကနေ ဘေးတစ်ဖက်အိပ်ရင်း ‘အထွန်း’တို့ ဘက်ကို လိုက်ကြည့်နေလေသည်။ လူနာစောင့်ကိုလည်း မတွေ့ရချေ။

ခွဲထားရပေမယ့် အန်တီပုံစံက လန်းဆန်းပါသည်။ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ‘အထွန်း’ စိတ်အေးသွားရပါသည်။ ‘မင်းစေ’တို့ ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ အခန်းထဲမှာလူများပြီး ကျဉ်းကြပ်သွားရတာကြောင့် ‘အထွန်း’ က ပြန်ဖို့စိတ်ကူးလိုက်သည်။

“ငါပြန်လိုက်တော့မယ် ‘မာလာ’... ညနေမှ တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့မယ်... အိမ်ကိုခဏဝင်ပြီးတာနဲ့ ဂိတ်ကိုသွားလိုက်မယ်”

“အေး... အေး... ငါကတော့ အမေအခြေအနေကိုကြည့်

ပြီးမှ လာခဲ့မယ်နော်”

“မလိုပါဘူး ‘မာလာ’ ရယ်... အန်တီ ဆေးရုံကဆင်းမှပဲ နင် အလုပ်ပြန်ဝင်... ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့ နိုင်ပါတယ်... နင် ဘာကိုမှ တွေးပူမနေနဲ့ ကြားလား”

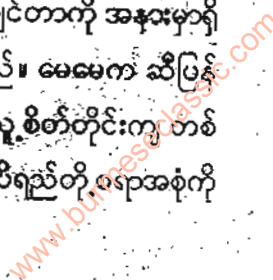
ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးတွေဖြင့်ကြည့်ကာ ‘မာလာ’ ဘခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ နင်တို့အတွက် ငါထမင်းဂျိုင်ပိုပေးလိုက်မယ်... ဆယ်တစ်နာရီလောက် ငါ ‘ဦးထွေး’ ကို လွှတ်လိုက်မယ်”

“နေပါစေ... ငါတို့ဒီနားကပဲ ဝယ်စားလိုက်မယ်... နင် အလုပ်ပိုပါတယ် ‘အထွန်း’ ရယ်”

“မပိုပါဘူး... ငါ့ ထမင်းဂျိုင်ကို ပိုပေးလိုက်မှာလေ... ငါကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုင်ကပဲတီးပစ်လိုက်မှာပေါ့”

‘အထွန်း’ က အမြဲတမ်းလိုလိုပင် အိမ်ကထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ထမင်းဂျိုင်ကို သိပ်မစားဘဲ ကိုယ်စားချင်တာကို အနားမှာရှိသော ဆိုင်ကနေသာ မှာစားလေ့ရှိပါသည်။ မေမေက ဆီပြန်ခြန်မာဟင်းတွေကို ကြိုက်နှစ်သက်သူမို့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆီပြန်ဟင်းနှစ်ခွက်အပြင် ငါးပီရည်တို့ ဝရာအစုံကို

ပါ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်အောင် စီစဉ်ကာထည့်ပေးတတ်သည်။
 'အထွန်း' က ဆီပြန်ဟင်းကို သိပ်မကြိုက်ဘဲ တရုတ်အစားအစာဖြစ်တဲ့ အကင်တွေအကြော်တွေကိုသာ ပိုခံတွင်းတွေ့တတ်ပါသည်။ မေမေ ထည့်ပေးတာတွေကို မစားဘူးဆိုရင်ဖြင့် အပင်ပန်းခံရတဲ့ မေမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးပြီး ထမင်းရှိုင်းကို ပုံမှန်ယူကာ 'မာလာ' အပြင် တခြားသူတွေကိုပါ ပိုရင်ပိုသလို ကျွေးပစ်တတ်ပါသည်။

ခုတော့ ထမင်းရှိုင်းကို ကားဂိတ်သို့ မပို့ခိုင်းတော့ဘဲ ဆေးရုံကိုသွား ပို့လိုက်ဖို့ မေမေ မသိအောင် ကားမောင်းတဲ့ 'ဦးထွေး' ကို ကြိုတ်မှာရပါသည်။ အိမ်ခဏဝင်ပြီး ရေမိုးချိုးကာ ကားဂိတ်ကိုသွားဖို့အပြင် မေမေက လာစပ်စုနေပါသေးသည်။

" 'မာလာ' အမေရဲ့ အခြေအနေကဘယ်လိုလဲ... ပြန်ကောင်းနိုင်ပါ့မလား "

"အို မေမေကလည်း ပြန်ကောင်းမှာပေါ့... မေးတာကြီးကလည်း ဘယ်လိုမှန်းလည်းမသိဘူး "

"မသိဘူးလေ... 'မာလာ' ပုံစံက အခုပဲသေတော့မလို့ဖြင့် ဖြစ်နေတာကို... အရေးသိပ်မကြီးဘူးဆိုရင်လည်း သမီးကိုသာ လို လာနှိုးနေရသလဲ "

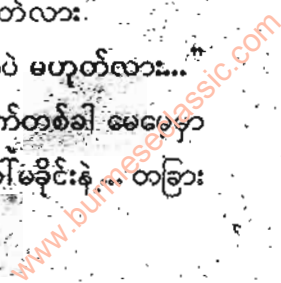
"ဒါကတော့ သူ့အမေဆိုတော့ ပူပင်မှာပေါ့... 'မာလာ' နေရာမှာဆိုရင် 'အထွန်း' လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပဲ... ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ထားစမ်းပါ မေမေရယ်... ကိုယ့်ထက် နိမ့်ကျတယ်ဆိုပြီး ခန့်မိချင်ပါနဲ့ "

" နို့မိတာမဟုတ်ဘူး... တန်ရာတန်ရာပဲ ဆက်ဆံနေတာ... 'မာလာ' သမီးကို အဓိကကပ်နေရတဲ့ အကြောင်းအရင်းက ပိုက်ဆံကြောင့်ပဲဆိုတာ မှတ်ထား... အခုလည်း အားကိုးသလို့ပုံစံနဲ့ သူ့ အမေကိစ္စ ငွေထုတ်ခိုင်းနေတာ မသိဘူးထင်မနေနဲ့ "

"ခက်လိုက်တာ မေမေရယ်... ငွေကိုပဲ ဘာလို့ကြည့်နေရသလဲ... 'မာလာ' တို့မိသားစု 'အထွန်း' တို့အပေါ်ထားတဲ့စေတနာနဲ့ မေတ္တာကိုကော အသိအမှတ်မပြုတော့ဘူးလား... ဟိုဘစ်ခါ မေမေ သွေးတိုးလို ဆေးရုံတက်တုန်းက ဘယ်သူတွေ အဓိကလာ ပြီးပြုစုပေးသလဲ... ချီးသေးကလူကအစ သူတို့မိသားစုပဲ မငြီးမငြူနဲ့ လုပ်ပေးကြတာမဟုတ်လား "

"အဲ့ဒီအတွက် ပိုက်ဆံပေးလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား... "

" ပိုက်ဆံပေးလို့ ရတယ်ဆိုရင် နောက်တစ်ခါ မေမေမှာ အကြောင်းကိစ္စပေါ်ရင် သူတို့မိသားစုကို ခေါ်မခိုင်းနဲ့... တခြား

သူတွေကိုပဲ ပိုက်ဆံပေးပြီးခိုင်းကြည့်”

“အံ့မယ်လေး ဖြစ်နေလိုက်တာ... ‘မာလာ’ တို့ မိသားစု ကိုပဲ ထိုင်ကန်တော့နေရမယ့်ပုံ”

‘အထွန်း’ သည် တယူသန်ဖြစ်လှသော မေမေနဲ့ စကား ဆက်ပြောလို့ မဖြစ်နိုင်တော့တာကြောင့် ကားဂိတ်သို့ပဲ ထွက် လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ကားဂိတ်ရှေ့မှာ ကားကိုထိုး ရပ်လိုက်တာနဲ့ ‘ဦးသံချောင်း’ တစ်ယောက် ဘယ်ကနေမှန်း မသိ ရောက်လာကာ ကားတံခါးကို တရိုတသေပုံစံနဲ့ ဆွဲဖွင့်ပေး လေသည်။

လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာမို့ ‘အထွန်း’ အားနာဖွား ငြင်းလိုက်မိသည်။ ‘ဦးသံချောင်း’ ရဲ့ တာဝန်က ကားမောင်း သမားပဲ ဥစ္စာ။ ‘အထွန်း’ ရဲ့ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းဖို့အတွက် ခေါ်ထားတဲ့ လူမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ သူ အလိုက်သိတာမှန်ပေမယ့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကမြင်ရင်ဖြင့် ‘အထွန်း’ အချောင် လူမှန်းခံ နိုင်သည်။

“ရတယ်... ရတယ် ‘ဦးသံချောင်း’ ... ‘အထွန်း’ ကို လောက်ထိ လုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး... ကိုယ့်အလုပ်တာဝန်တွေ ရင်ပဲ ‘အထွန်း’ ကကျေနပ်ပါတယ်”

“ဘယ်ဟုတ်မလည်းကွယ်... ဦးလေးအမှားကို စေတနာ ထားပြီး နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး”

“ဪ... ဦးလေးကို ပြောရဦးမယ်... ဒီနေ့ မနက်ဦးလေး ရဲ့သားကို ဆေးရုံမှာတွေ့လိုက်တယ်”

‘ဦးသံချောင်း’ မျက်နှာဝေဝေဝါ ဖြစ်သွားပုံပေါ်သည်။

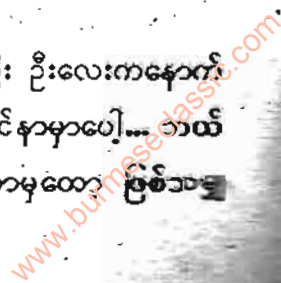
“ဘယ်သားလဲ... ‘အထွန်း’ က ဦးလေးရဲ့သားကို မြင်ဖူး လို့လား... ဂိတ်ကိုတစ်ခါမှ မလာဖူးဘူးနဲ့တူတယ်”

“လာဖူးတယ်လေ... ပစ္စည်းတွေတောင် ပြန်လာဖို့ ပေး ဆွေးတယ်လေ”

“ပစ္စည်းထုပ်တွေ... ဪ ‘မြေဇာ’ နဲ့တူတယ်... ဦးလေး ထာ ဒီကောင်ကို သတိမရဘူး... နောက်သားတစ်ယောက်ကို သတိရသွားတာ... ‘မြေဇာ’ က ဦးလေးရဲ့သားဆိုပေမယ့် အတူ တူမနေတာကြာတော့ သွေးအေးပါတယ်ကွယ်... ဦးလေးကို ဒီကောင်က စိတ်နာနေတာလေ”

“စိတ်နာနေတာ...”

“ဟုတ်တယ်... သူ့အမေကိုပစ်ပြီး ဦးလေးကနောက် ခုန်းမယူခဲ့တာဆိုတော့လည်း စိတ်နာချင်နာမှာပေါ့... ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲ... ကံကြမ္မာဖန်တီးလာမှတော့ ဖြစ်သား”

အကြောင်း အကောင်းကြီးပဲပေါ့”

‘ဦးသံချောင်း’ ကိုကြည့်ရတာ ‘မြေဇာ’ တို့သားအမိ အပေါ် သံယောဇဉ်ပြတ်ပုံရလေသည်။ သားဆိုပေမယ့် လေသံ တွေက ချစ်ခင်လိုက်လဲ့မှုတွေ ပျော်ဝင်မနေပါ။ နောက်ထူ ထောင်လိုက်တဲ့ သူ့ အိမ်ထောင်ရေးမှာသာ ပျော်မွေ့နေပုံရ၏။

‘အထွန်း’ သည် ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုပြီး စကားဖြတ် လိုက်ရင်ရပေမယ့် မဖြတ်နိုင်သေးဘဲ လေကြောဆက်ရည်နေ မိပြန်ပါသေးသည်။

“စိတ်နာတယ်သာ ပြောတာ ... ဦးလေးကိစ္စတွေကျ တော့လည်း လိုက်ဖြေရှင်းပေးနေတာပဲ... ပိုက်ဆံလည်းပေး သေးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကြုံတဲ့အခါတိုင်းတော့ ပေးပါတယ်ကွယ်... ဒါပေမယ့် အလကားပါ... ဒီကောင်စိတ်ကို ဦးလေးကမကြိုက်ဘူး... သူ မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ ရှိရဲ့နဲ့ ခပ်ကင်းကင်းသိပ်နေနိုင် တယ်... ဦးလေးရဲ့မိန်းမကိုလည်း တစ်စက်ကလေးမှအကောင်း မဖြော့ဘူး... မတော်တဆ လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် မျက်နှာ ကြော့တင်းတင်းနဲ့ ရှောင်ထွက်သွားတဲ့ကောင်... သိပ်မိုက်ရှိုင်း တယ်”

“ ‘မြေဇာ’ က ... ဦးလေးနဲ့ အတူတူမနေဘူးဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့ နေသလဲ... အမေရှိသေးလား”

“အဖိုးနဲ့ နေတာလေ... သူ့အမေရဲ့ အဖေပေါ့... ‘အနင်း’ ကတော့ ဦးလေးနဲ့ ကွဲပြီး သုံးနှစ်လောက်မှာပဲ ဆုံးသွားတယ်... သံယောဇဉ်ရှည်နေမှာစိုးလို့ ဦးလေးက မသွားခဲ့ပါဘူး... ဒါကို ‘မြေဇာ’ က အခဲမကြေဘူးနဲ့ တူပါတယ်... ဦးလေးဘက်ကကျ တော့လည်း သူ့အဖိုး ‘ဦးအောင်ဘ’ နဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်တော့ဘူး လေ... မျက်နှာပူတာပေါ့”

‘ဦးသံချောင်း’ ရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် နောက်မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကို ပိုတန် ဘိုးထား ပိုအလေးထားတယ်ဆိုတာ ပေါ်လွင်နေလေသည်။ ‘အထွန်း’ က တော့ ဖခင်သစ္စာမဲ့မှုကြောင့် အဖေမဲ့သလိုဖြစ်သွား ရတဲ့ ‘မြေဇာ’ ဆိုတဲ့လူကိုပဲ စာနာစိတ်ဝင်နေမိပါသည်။

ဦးစာရင်းစာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ ကုန်အဝင်အထွက်စာရင်းတွေ ကို ကြည့်ဖို့ပြင်ဆင် ‘ဦးသံချောင်း’ ဆီက မေးခွန်းတချို့ ထွက်လာ ခဲ့ပါသည်။

“နေပါဦး... ဒီကောင်က ဆေးရုံတို့ဘာလာလုပ်တာ လဲ... ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါတော့ ‘အထွန်း’ လည်းမသိဘူး... သူနဲ့က တွေ့ပဲ တွေ့လိုက်တာ... စကားမပြောဖြစ်ဘူး... ပြောရလောက်အောင် လည်း ‘အထွန်း’ နဲ့သူနဲ့ကြားမှာ ဘာကိစ္စမှရှိကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

နေ့ခင်းပိုင်းမှာ ‘မာလာ’ ဆီက ဖုန်းဝင်လာပါသည်။ ‘အထွန်း’ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာမို့ အဆင်ပြေရုံလား ဆိုပြီး မေးတာပါ။ ထမင်းဂျှိုင့်ကတော့ ‘ဦးထွေး’ ကို ပို့ခိုင်းထား ပြီးပါပြီ။

ညနေပိုင်းကျတော့ ခပ်စောစောပဲ ဂိတ်ကနေ ‘အထွန်း’ ပြန်ခဲ့လိုက်ပါသည်။ ဂိတ်မှာပဲ ညပါအိပ်ပြီးနေတဲ့ စာရင်းစစ် ‘မောင်ဇေယျ’ ရှိနေတာကြောင့် အလုပ်ကိစ္စတွေအတွက်လည်း နောက်ဆံ့ တင်းစရာမလိုပါ။ အရမ်းအရေးကြီးရင်တော့ ‘အထွန်း’ ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားပေးပါလိမ့်မည်။

ဆေးရုံကိုရောက်တော့ အန်တီက အပြုံးနဲ့ ပင်ကြီးနို့ပိုပါ သည်။ ‘မာလာ’ တို့တတွေလည်း စိတ်အေးသွားကြပုံရပါ သည်။

“နက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ ငါ အလုပ်ကိုလာလို့ ရပါပြီ... အမေက စိတ်ချသွားရပြီ... ဆေးရုံမှာ ‘စံပယ်’ လည်းရှိမယ်...”

နာစွဲလည်းရှိမယ်ဆိုပြီး ငါ မလိုတော့ဘူးလေ”

“အလုပ်ကိစ္စက ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့လည်းဖြစ်ပါ တယ် ‘မာလာ’ ရယ်... ပူမနေနဲ့ အန်တီကိုသာ ဂရုစိုက်... လို တာလည်း ငါ့ကိုပြောအုံး”

“ပြောဦးဆိုလို့ ထူးဆန်းတာပြောရဦးမယ်... ဟို အဘ က ‘ဦးသံချောင်း’ နဲ့ ဘာတော်သံလည်း မသိဘူး... ‘ဦးသံ ချောင်း’ ရဲ့ သားကို နေ့ခင်းပိုင်းက ထမင်းဂျှိုင့်လာပို့တာ တွေ့ လိုက်တယ်... ငါ့ကို မမှတ်မိဘူးနဲ့ တူပါတယ်”

“ ‘မြေဇာ’ လား...”

“ ဘယ်က ‘မြေဇာ’ လဲ...”

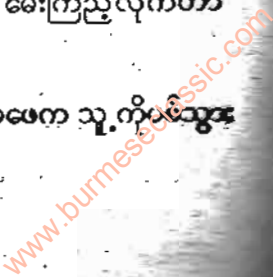
“ ‘ဦးသံချောင်း’ ရဲ့ သားလေ... ငါတို့ ဂိတ်ကို ပစ္စည်းထုပ် ပြန်လာပို့တဲ့သူလေ”

“ ဟင်... နာမည်ကို နင်က ဘယ်လိုသိသွားရတာလဲ”

“ မနက်က ငါနဲ့ ဓါတ်လျှောက်အဝင်အထွက်မှာ ဆို သွားတယ်... အဲ့ဒါနဲ့ ‘ဦးသံချောင်း’ ကို မေးကြည့်လိုက်တာ”

“ ဪ... ”

“ သူကသနားပါတယ်ဟဲ့... သူ့အဖေက သူ့ကိုပစ်သွား တာလေ”

‘အထွန်း’ က ဘာရယ်မဟုတ်ပြောလိုက်ပေမယ့် ‘မာလာ’ မျက်လုံးက အစွမ်းကုန်ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“သူကလည်း အဖေကို စိတ်နာနေတယ်တဲ့လေ...”
“ဟဲ့...”

‘မာလာ’ က ခေါင်းကိုခါကာ မျက်ရိပ်မျက်ခြေနဲ့ ဆက်မပြောဖို့ တားနေလေသည်။ ခုမှပဲ ဝင်ပေါက်ကို ကျောပေးထိုင်နေတဲ့ အဖြစ်ကို သတိရကာ နောက်ပြန်လှည့်အကြည့် နှိရဲနာကျင်နေသော သူ့ မျက်နှာနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးရလေသည်။

မဆင်မခြင် ပြောမိတဲ့အတွက် ‘အထွန်း’ နောင်တရသွားရပါသည်။

သူက ‘အထွန်း’ ကို ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းထဲလှမ်းဝင်လာကာ ယူလာတဲ့စတီးသုံးဆင့်ဂျှင်ကို စားပွဲပုလေးမှာတင်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ သူ့အဘိုးနဖူးကိုစမ်းကာ ပုံမှန်လေသံနဲ့ စကားတွေ ပြောနေသည်။

သူ့ဘက်က ပုံမှန်ဖြစ်ပေမယ့် ‘အထွန်း’ ဘက်ကတော့ ပုံမှန်ပြန်မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ရင်ထဲမှာ ရှက်နေတာပဲသိသည်။ မဆင်မခြင် ပြောချင်ရာပြောမိတဲ့အတွက် ကိုယ့်သိက္ခာကို ကိုယ်ပြန်ရှက်နေမိခြင်းပါ။ ခဏကလေးနေပြီးတာနဲ့ ‘မာလာ’ တို့ကို

နှုတ်ဆက်ကာ ထပြန်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ကားပေါ်ရောက်လာပေမယ့် ကားစက်ကို မနိုးမိသေးဘဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ငိုငင်တွေနေမိပါသည်။ ဆေးရုံဝင်ပေါက်ကို ကြည့်ကာ လူတစ်ယောက်ကို မျှော်နေမိ၏။ ဟော... သူ့ထွက်လာပြီ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နဲ့ ကားဆီလျှောက်သွားနေပါသည်။

‘အထွန်း’ သည် ဘာကိုမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကားတံခါးကို အမြန်ဖွင့်ကာ ဆင်းရင်း သူ့အနောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားလိုက်ပါသည်။ ‘အထွန်း’ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သူက ကားစက်နှိုးကာ နေရာမှ ထွက်ဖို့ ပြင်နေပါပြီ။ ‘အထွန်း’ ကိုတွေ့တော့ မျက်နှာလွှဲသွားလေသည်။

“ဒီမှာရှင့် ... ဒီမှာ ... ကျွန်မပြောစရာလေးရှိလို့ ခဏလောက်နေပါဦးလား”

သူကမေးကိုဆတ်ကာ ...
“ကျွန်တော့်ကို ဟုတ်လား...”
ဆိုပြီး ပြန်မေးသည်။ ‘အထွန်း’ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ခေါင်းညှိကာ ပြရင်း ပြောချင်တာကို ပြောရပါတော့သည်။

“ရှင့်ကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ဘာအတွက် တောင်းပန်ချင်တာလဲ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကြားမှာ ပတ်သက်မှုဆိုတာ ရှိမှမရှိဘဲ”

“မရှိပေမယ့် ကျွန်မက ရှင့်ကွယ်ရာမှာ ... ရှင့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကို ပြောမိသလိုဖြစ်နေတယ်လေ... အဲဒီအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်... ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး... စကားစပ်ရင်းနဲ့ ပြောမိသွားတာပါ”

“ကျွန်တော် မရှင်းလို့ တစ်ခုတော့ မေးချင်တယ်... ကျွန်တော့်ရဲ့ အကြောင်းတွေ ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ရှင့် အဖေပြောပြတာလေ...”

သူ့ ရျက်နှာက မကျေနပ်သလို မဲ့ရှဲ့ သွားပါသည်။

“ထားပါတော့... ဒါပေမယ့် သနားတယ်ဆိုတဲ့စကားတော့ မပြောနဲ့ ဗျာ... ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အဖေမရှိတာကလွဲရင် အားလုံး ပြည့်စုံတယ်... ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်နိုင်ခဲ့တယ်... အဖေနဲ့ သားယှဉ်ကြည့်ရင်တောင် သားဖြစ်သူက အဖေထက် ပိုပြီး လူတန်းစေ့ နေနိုင်ပါသေးတယ်”

‘အထွန်း’ ဘာကိုမှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ အဖေဖြစ်သူအပေါ် မကျေနပ် ဖြစ်နေပုံက စကားလုံးတွေမှာ ပေါ်လွင်နေလေသည်။ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်

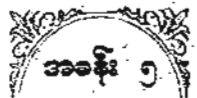
ခြင်းမရှိတာမို့ ‘အထွန်း’ ဘက်က ဝေဖန်တာမျိုး မလုပ်ဝံ့ပါ။ ခုတောင် လျှာရှည်မိလို့ နေရင်းထိုင်ရင်း တောင်းပန်နေရတဲ့ အဖြစ် မဟုတ်လား။

“ဘေးလူဖြစ်နေတဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အပြစ်မပြောတော့ပါဘူး... အဓိကတရားခံက အဖေပဲ... အဖေ အာချောင်လို့ ခင်ဗျား သိသွားရတာ... ကဲ ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်...”

‘ဝေါ’ ကနဲနေအောင် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး မောင်းထွက်သွားတဲ့ သူ့ ရဲ့ကားသံက ပဓိဝန်းကျင်မှာ ဆူညံရိုက်ခတ်လို့ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရပါတော့သည်။

အိမ်ကနေထွက်ပြီး သိပ်မကြာခင် 'ဒိုင်' ကန်မြည် သံနဲ့အတူ ကားဘီးတပေါက်သွားတာကြောင့် 'ဒေါ်ခိုင်မာ' ရင် ဘတ်ကိုဖိရင်း ငြီးငြူလိုက်မိပါသည်။

“ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ 'ကိုထွေး' ရယ်... အပြင်ထွက် ပါမယ်ဆိုမှ ကားကိုသေချာစစ်ဆေးခဲ့ပါလား... ဖြစ်တဲ့နေရာကို လည်းကြည့်ဦး... မီးပွိုင့်တည်တည်မှ ဖြစ်နေတယ်... နောက် ကားတွေကလည်း ဟွန်းတီးကုန်ပြီ... ကျွတ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဦးထွေး” မျက်နှာကစိတ်ပျက်မှုကြောင့် ငိုတော့မလိုဖြစ်

သွားပါသည်။ 'ဒေါ်ခိုင်မာ' လို ပစိပစပ်များတဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ ကျမှပဲ ဒီကားကဗွေဖောက်ပြီး ဖြစ်ရတယ်လို့။ ဘီးကိုဖြုတ်ပြီး လဲရမှာ ဆိုတော့ အလျင်စလိုတော့ မြန်မြန်ဘယ်ပြီးနိုင်ပါ့မလဲ။

“ခဏတော့ စောင့်ရမယ်နော်... ကျွန်တော်ဘီးဖြုတ်ပြီး လဲရမှာဆိုတော့ အစ်မကားပေါ်ကဆင်းပြီး တစ်နေရာမှာ စောင့် နေလိုက်ပါ”

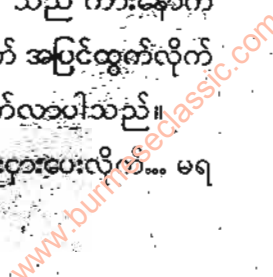
“ဟမ်... ဒီပုံ ဒီအဝတ်အစားနဲ့ ဘယ်နေရာမှာရပ်ပြီး စောင့်နေရမှာလဲ... မင်္ဂလာပွဲအချိန်ကလည်း နီးနေပြီ... စောင့်နေ လို့လည်း ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ကားငှားပြီး သွားလိုက်မလား... အပြန်ကိုတော့ အချိန်မီရောက်အောင် ကျွန်တော်လာပြန်ကြိုပေးမှာပါ”

“အံ့မယ်လေး... အငှားကားနဲ့တော့ မသွားနိုင်ဘူး... အောက်လည်းအောက်တယ် သိက္ခာလည်းကျတယ်”

“ဦးထွေး” ဆက်ပြီး မဖြောဇော့ချေ။ သူ့ဆန္ဒနဲ့သူသာ ခိတ်ကြိုက်ဖန်တီး စီစဉ်ပါတော့။ ‘ဦးထွေး’ သည် ကားနောက် ခန်းဘက်မှ ဂျှက်နဲ့စပန်နာကို ယူဖို့အတွက် အပြင်ထွက်လိုက် ခဲ့ ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်ထွက်လာပါသည်။

“ငါ့ကို နံပါတ်အနက်ဆလွန်းတစ်စီးငှားပေးလိမ့်... မရ

ရှုအောင်သာငှား... ကျသလောက်ပေးမယ်”

ပြောပုံက အတော်ဝှက်ကျနိုင်ပါသည်။ နံပါတ်အနက် ကားကို အကြောင်းမသိဘဲနဲ့ ‘ဦးထွေး’ ဘယ်လိုတားပြီး ငှားရဲ ပါ့မလား။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေ စဉ် ‘ဦးထွေး’ တို့ ကားနားသို့ လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်လာ ပါသည်။

ထိုလူရွယ်က ‘ဦးထွေး’ ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ခါးကိုကိုင်ကာ ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ အား အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သန့်ပြန့် ပြီး သားနားချောမွေ့နေသော လူရွယ်ကို ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ က သေ ချာကြည့်ကာ အကဲခတ်နေလေသည်။ မှန်တံခါးကိုလည်း တစ် ဝက်နီးပါး ဖွင့်ချလိုက်ပါသည်။

“သားက ဘယ်သူလဲကွယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည် ‘ကျွန်း’ ပါ အန်တီ... အန်တီတို့နဲ့ သုံးခြံကျော်မှာနေပါတယ်... အန်တီတို့က ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို သိချင်မှသိမှာပါ... အန်တီအခက်အခဲ တွေ နေပုံရလို့ ကျွန်တော်က ဘာကူညီရ မလဲဆိုပြီး ဆင်းမေးကြည့်တာပါ”

“အေးကွယ်... မဂ်လာဆောင်အချိန်ကလည်း နီးနေပြီ-

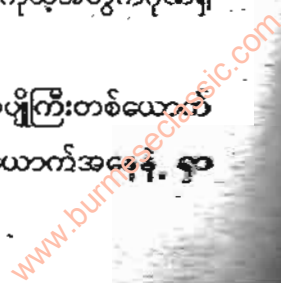
အရေးထဲ ကားဘီးကပေါက်သွားတယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်း သားရောက်လာတာ... ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ သား တို့ပဲ အကူအညီတောင်းပြီး ယူနေဂါးဒင်းကို ပို့ခိုင်းချင်တာပါပဲ”

‘ကျွန်း’ ဆိုတဲ့ လူငယ်ရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကနေ ထိုးထောင်ထောင်ထွက်နေတဲ့ အတံလေးကိုကြည့်ပြီး ဆယ်လူ သာဖုန်းဆိုတာ သဘောပေါက်သွားရတာကြောင့် ခပ်ရဲရဲပင် အကူအညီ တောင်းလိုက်မိပါသည်။ ဟန်းဖုန်းကိုင်နိုင်မှတော့ စားလည်းရှိမှာ မဟုတ်လား။

“ရပါတယ်ခင်ဗျ... အိမ်နီးနားချင်းတွေပဲဥစ္စာ... ကျွန် တော် ပို့ပေးပါ့မယ်... ကျွန်တော့်ကားက ဟိုမှာရပ်ထားပါတယ် အန်တီ”

ညွှန်ပြသော ကားကိုကြည့်လိုက်တော့ နက်ပြာရင့်ရောင် ခော်တူးကားဖြစ်နေတာမို့ သဘောအကျကြီး ကျသွားရလေ သည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ လူ ငယ်မျိုးနဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်ပတ်သက်ခွင့်ရတာ ကိုယ့်အတွက်ဂုဏ်ရှိ ပါသည်။

ကိုယ့်မှာက ‘အထွန်း’ ဆိုတဲ့ သမီးအပျိုကြီးတစ်ယောက် နှိနေသေးသည်မဟုတ်လား။ အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ၄၈

ဘတ်တွေတတ်မှဖြစ်ပါမည်။ 'ကျွန်း' ဆိုတဲ့ လူရွယ်ရဲ့အကြောင်းကို ဘာမှမသိသေးပေမယ့် 'ဒေါ်ခိုင်မာ' ကတော့ 'အထွန်း' အတွက် ရည်မှန်းကာ သဘောကျနေမိပါပြီ။

လမ်းသွားရင်းလည်း စကားတွေအစ်အောက်ကြည့်ဖို့ စဉ်းစားထားလိုက်ပါသည်။

“သားရဲ့မိဘတွေကရော”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ... ဖေဖေက မိုးကုတ်မှာ တွင်းလုပ်တယ်ဆိုတော့ ဟိုမှာပဲအနေများပါတယ်... မေမေနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ရန်ကုန်မှာ အခြေချဖြစ်တာ... မိုးကုတ်မှာလည်း ဆွေမျိုးတွေရှိတယ်ဆိုတော့ ခဏခဏတော့ ရောက်ဖြစ်ပါတယ်”

'ကျွန်း' ဆိုတဲ့ လူရွယ်က စကားပြောတာလည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သလို ကားမောင်းတာလည်း ညင်သာလွန်းလှပါသည်။

“သားကရော ဘာစီးပွားရေးလုပ်သလဲ”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုထောင်ထားပါတယ်... အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကုန်အမျိုးအစားတွေကို တင်သွင်းပါတယ်... အန်တီတို့ အိမ်တွေဘာတွေဆောက်မယ်ဆိုရင်လည်း ပြောနေတာ... လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းကိစ္စမှန်သမျှ အသက်သာ

ဆုံးရှုံးနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်ပေးပါမယ်”

“ပြောရမှာပေါ့ကွယ်... မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေပြီပဲဥစ္စာ”

'ဒေါ်ခိုင်မာ' သည် အချိန်တိုတိုအတွင်း ယုဇနဂါးဒင်းဟိုဘယ်သို့ ရောက်လာရတဲ့အတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိပါသေး။ 'ကျွန်း' ဆီကနေ ကိုယ်သိချင်တဲ့ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်တွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသိလိုက်ရသေးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

စိတ်ထဲမှာ တေးထားလိုက်ရင်း မင်္ဂလာဆောင်က အပြန်အလှန်တော့ စီးတီးမတ်ကိုဝင်ကာ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ချို့ကို ခင်ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ညနေပိုင်းလောက်ကျမှ 'ကျွန်း' တို့အိမ်သို့ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သွားပြောရင်း လက်ဆောင်တွေအားကာ အကဲခတ်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

'ကျွန်း' တို့အိမ်ကိုသွားရင် 'အထွန်း' ကိုပါ ခေါ်သွားနိုင်တာကြောင့် ဂိတ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“အထွန်း' လား... မေမေပါ”

“အင်း... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မေမေ”

“ညနေ စောစောပြန်လာခဲ့ဖို့မှာတာလေ... တော်ကြာ မာမာနဲ့ လိုက်ပြီး ဆေးရုံပါသွားမှာစိုးလို့ ကြိုပြောထားရတာ”

“မာလာ” နဲ့ က ဆေးရုံကို လိုက်သွားရမှာပဲလေ... မေ့မကိစ္စကအရေးကြီးနေလို့လား... အရေးကြီးတယ်ဆိုရင် လည်း ‘အထွန်း’ အခု ပြန်လာခဲ့ပေးမယ်လေ”

“အခုမဟုတ်ဘူး... ညနေမှပဲရှိတော့... မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ် လက်ဆောင်သွားပေးချင်လို့”

“ဦးထွေး” ကို လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်လေ မေမေရဲ့”

“မဖြစ်ဘူး... ညည်းကိုပါ ခေါ်သွားချင်တာ... က... ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး... ညနေ ငါးနာရီဆိုတာနဲ့ အိမ်ကိုအရောက်ပြန်လာခဲ့ကြားလား”

“မရောက်ရင်ကော မေမေ”

“ရှည်မနေနဲ့... ခြောက်တဲ့အတိုင်းနားထောင်... ဒါပဲ”

‘အထွန်း’ မျက်နှာကို ရှုံ့ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညီးတွားမိသွားရသည်။ မေမေ ဘာဇာတ်လမ်းတွေများ ထွင်အံ့မယ်မသိပါ။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာဟာ... ဘယ်မိတ်ဆွေအိမ်သွားပြီး ဇာတ်ရုပ်ဦးမလဲမသိပါဘူး... ငါပါမှဖြစ်မှာတဲ့”

“ကြည့်ရတာ ထုံးစံအတိုင်း သားမက်လောင်းရှာတာနဲ့ နေမှာပေါ့... နှင့်အမေလည်း ဒုက္ခပဲ... နှင့်ယောက်ျားမယူချင်

သူကျေနပ်စိတ်အေးမှာကို မဟုတ်ဘူး... ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဆိုပြီး ရည်းစားတစ်ယောက်လောက် ကောက်ထားလိုက်ပါလား ‘အထွန်း’ ရဲ့... တကယ်ချစ်သွားတော့လည်း ယူလိုက်ပြီးတာပဲ”

“နင့်ဘိုးအေမှပဲ... နင်ကျတော့ ဘာလို့မယူသလဲပြောစမ်းပါ”

“ငါက စိတ်ကိုမဝင်စားတော့တာ... ဝင်စားဖို့လည်း အခြေအနေက မပေးဘူး... မိသားစုအရေးနဲ့တင် ငါ့မှာ ချာလဖတ်ယမ်းနေတာ... နောက်ထပ်အပူလက်မံနိုင်တော့ပါဘူး ဟယ်... တစ်ကိုယ်တည်းအပျိုကြီးလုပ်ပြီး ခပ်အေးအေးနေတာပဲ ကောင်းတယ်”

“အန်တီက ဘာမှမပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး... ငါ့သဘောပဲတဲ့”

“ကောင်းလိုက်တာ... ငါ့မှာကျတော့ မေမေပူနေတာနဲ့ပဲ သူကရူးချင်နေရပြီ... ညနေလည်း ဘယ်သူနဲ့ ပေးတွေဦးမလဲ ဆိုဘူး”

“ထွေ့ကြည့်လိုက်ပေါ့ဟာ... သင့်တော်မယ်ဆိုရင်လည်း သူလိုက်တော့”

“မယူပါဘူး... ရင်ထဲက မပါဘဲနဲ့တော့ ငါကဘယ်

ယောက်ျားကိုမှ မယူဘူးဆိုမှတ်ထား”

“နင့်ရင်ထဲက ပါတဲ့သူကရော ဒီတစ်သက်ရှိအုံးမှာလား
“မပြောတတ်ဘူး”

မေမေစကားကို နာခံစွာဖြင့် ‘အထွန်း’ အိမ်သို့ စောစော
ပြန်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ‘မာလာ’ ကတော့ သူ့အမေရှိနေထိုင်
ဆေးရုံကိုပဲသွားမှာမို့ နောက်ဆုံးကားဝင်တဲ့အချိန်ထိကို စော
နေပေးမှာ ဖြစ်သည်။ ‘အထွန်း’ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ
မေမေက ရေမိုးချိုးအလှပြင်ကာ ဧည့်ခန်းမှာ အသင့်အထေး
အထားနဲ့ တောင် စောင့်နေပါပြီ။

“ခုပဲ ဖုန်းဆက်ခေါ်တော့မလို့... ကဲ... မြန်မြန်ရေချိုး
လိုက်... ပြီးတာနဲ့ သွားမယ်... လှလှပပလေးလည်း ပြင်
နော်... ပြီးစလွယ် လုပ်မလာနဲ့”

‘အထွန်း’ ခေါင်းကိုခါပြရင်း ...

“ဘာအတွက် ‘အထွန်း’ က လှလှပပပြင်ရမှာလဲ မေ
ရဲ့... မေမေနဲ့ တော့ ခက်ပါတယ်”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ‘အထွန်း’... ပြောတဲ့အတိုင်း
သာလုပ်... ကဲ... သွားစမ်းပါ... အချိန်သိပ်နောက်ကျ
မကောင်းဘူး”

မေမေစိတ်တိုင်းကျ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ဖြစ်အောင် ပြင်
ဆင်ပြီး ‘အထွန်း’ အောက်ထပ်ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။
‘ဦးထွေး’ က ဧည့်ခန်းရှိ မှန်စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ လက်
ဆောင်ခြင်းတောင်း လှလှကြီးကိုဆွဲကာ ‘အထွန်း’ ရဲ့ကား
နောက်ခန်းထဲ သွားထည့်တာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“မေမေ ဧည့်သည်က ဘယ်လောက်အရေးကြီးလို့ ဒီ
လက်ဆောင်ခြင်းတောင်းကြီးပေးရတာလဲ”

ခြင်းတောင်းရဲ့တန်ဖိုးက သောင်းကျော်တယ်ဆိုတာကို
‘အထွန်း’ သိနေပါသည်။

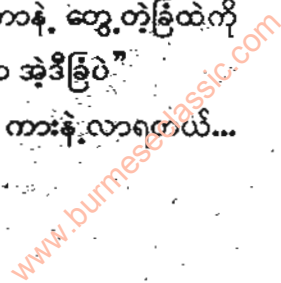
“အရေးပါလို့ ပေးတာပေါ့အေ... စကားကလည်း ရှည်
နေလိုက်တာ... သွားမယ်... သွားမယ်”

ကားစက်ကိုနှိုးပြီး လိုက်ပို့ရမယ့်နေရာကိုမေးမှ ‘အထွန်း’
အံ့ဩသွားရလေသည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ”

“ညာဘက်ကိုကွေ့ သုံးခြံကျော်တာနဲ့ တွေ့တဲ့ခြံထဲကို
ကားချိုးဝင်လိုက်... မေမေ သွားချင်တာ အဲဒီခြံပဲ”

“ဟမ်... ဒီလောက်နီးနီးလေးကို ကားနဲ့လာရတယ်...
နေပါဦး... အဲဒါဘယ်သူအိမ်လဲ”

“ကျွန်း’တို့အိမ်လေ”

“ကျွန်း’ ဟုတ်လား... ဘာ ‘ကျွန်း’ လဲ... Export လုပ်တဲ့ ‘ကျွန်း’ ကိုပြောတာလား”

“လူ ‘ကျွန်း’ ကိုပြောနေတာဟဲ့... ရောက်တော့သိမှာပေါ့ ‘အထွန်း’ ရယ်... မေးမနေပါနဲ့ တော့”

စကားလည်းဆုံး ‘အထွန်း’ က မေမေပြောတဲ့အတိုင်း ကားကို ခြံထဲချိုးကွေ့ဝင်ချပစ်လိုက်ပါသည်။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားတစ်စီးရပ်ထားတာကြောင့် ထပ်ကွေ့မနေတော့ဘဲ တိုက်ရဲ့သေးဘက်မှာသာ ကားကိုထိုးရပ်ပစ်လိုက်၏။

“လာ... လိုက်ခဲ့... ခြင်းတောင်းလည်း သယ်ခဲ့ပေးဦး”
လေချိုလေးနဲ့ အမိန့်ပေးခိုင်းကာ ရှေ့ကနေ ကျော့ကျော့ ကလေး မေမေက အရင်ထွက်သွားလေသည်။

‘အထွန်း’ တို့ကား ခြံထဲဝင်လာကတည်းက အိမ်ရှင်တွေ သတိထားမိပုံရသည်။ အဆင်သင့်ပင် အိမ်ပေါက်မှာ ရပ်ကာ ထွက်ကြိုနေကြပါသည်။

“ဘယ်သူများလဲလို့ အန်တီကို... လာပါခင်ဗျာ... ကြွပါ”
ချောမောကြည့်ကောင်းတဲ့ လူရွယ်က ‘အထွန်း’ တို့ပါပြီ ကာ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။

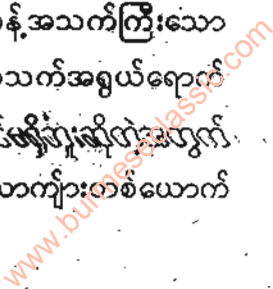
“မေမေ... ဒါကျွန်တော်ပြောတဲ့ အန်တီလေ... နေ့ခင်းက ကားဘီးပေါက်လို့ ဟိုတယ်ကို လိုက်ပို့ပေးရတယ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြွပါရှင်... အိမ်နီးနားချင်းတွေဖြစ်ပြီး မိတ်ဆွေတွေ မဖြစ်ကြဘူး ဖြစ်နေတာကိုး...”

“ခုတော့ဖြစ်ပါပြီရှင်... အိမ်တိုင်ယာရောက်ကို မိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ လာမိတ်ဖွဲ့တာပါ... ကျွန်မတို့က ပြောင်းလာတာ မကြာသေးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကို သိပ်မသိသေးဘူးဖြစ်နေတယ်... သားနဲ့တောင် မမျှော်လင့်ဘဲ သိကျွမ်းရတာ”

မေမေဘက်က ရွှင်မြူးပြီးချိုနေသလို တစ်ဖက်သားအမိ ဘက်ကလည်း ခင်မင်လှိုက်လှဲဖော်ရွေကာ သဘောကောင်းလွန်းလှပါသည်။ အနေတည်တဲ့အေးဆေးသော ‘အထွန်း’ လို လူတောင်မှ မျက်နှာထားကို ပြုံးချိုပြီး အလိုက်သင့် စကားတွေ ပြန်ပြောနေရတဲ့အထိပါ။

‘အထွန်း’ ထက် တစ်နှစ်ကျော်ခန့်အသက်ကြီးသော ‘ကျွန်း’ ဆိုတဲ့ ယောက်ျားသားဟာ ဒီအသက်အရွယ်ရောက် သည်တိုင်အောင် ရည်းစားမရှိ၊ အိမ်ထောင်မရှိဘူးဆိုတဲ့အတွက် အနည်းငယ်တော့ အံ့ဩမိပါသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်

အနေနဲ့ ဆိုရင် ဂေါ်မစွဲတဲ့ လူပျိုကြီးဟုသာ စွပ်စွဲယုံပဲရှိပါသည်။
 ရုပ်ရည်အားဖြင့် ချောမောသန်ပြန်ကြည့်ကောင်းပြီး
 ပစ္စည်းဥစ္စာမှာလည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေရဲ့ သားနဲ့ မိန်းမတစ်
 ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ မယူနိုင်ရသေးတာလဲ။ 'အထွန်း' ကကျ
 တော့ ခဲမှန်ဘူးတဲ့ စာသူငယ်လို အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း ရှိခဲ့ဘူး
 လို့ ထားပါတော့ သူ့မှာကျတော့ကော။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ်လျှောက်စဉ်းစားပြီး တစ်ခါတစ်ခါ
 မှ ခိုးကြည့်တတ်တဲ့ 'အထွန်း' ရဲ့ အကြည့်ကို 'ကျွန်း' က ရိပ်မိ
 ကာ မသိဟန်ဆောင်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးရှိနေလေသည်။

'အထွန်း' စိတ်ထဲက တွေးထင်နေတာကိုလည်း စကား
 စပ်ရင်နဲ့ မေမေအား အရေးတယူရှင်းပြနေပါသေးသည်။

"ဘွဲ့ရပြီးကတည်းက ကျွန်တော်က ဖေဖေကျောက်တွင်း
 မှာ သုံးလေးနှစ်လောက် ဝင်လုပ်လိုက်သေးတယ်... ပြီးတော့
 ကမ္ဘာပတ်ချင်တယ်ဆိုပြီး သင်္ဘောလိုက် လိုက်သေးတယ်လေ
 အန်တီရဲ့... မေမေကတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့သင့်ပြီဆိုပြီး တဂျီဂျီ
 တော့ ပြောနေတာပဲ... ကျွန်တော်ကလည်း နိုင်ငံပေါင်းစုံ
 ရောက်ရတာကိုပျော်ပြီး မေမေပြောတာကို မေ့ထားတာ...
 နောက်ဆုံးတော့ မေမေနှလုံးရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက်ရတယ်ဆိုပြီး

အကြောင်းကြားပြန်ခေါ်တော့မှ ရောက်လာရတာ ရောက်လာ
 တော့လည်း မပြန်ချင်တော့ပြန်ဘူး။"

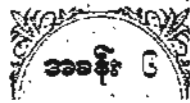
"အမယ်လေး... သားတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ ကိုယ့်
 အနားမှာ နေမလားအောင်းမေ့ရပါတယ်... အဝေးကြီးကို ထွက်
 သွားလိုက်တာ ပြန်ခေါ်လို့ကို မရတော့ဘူး... ကျွန်မမှာဖြင့်
 စိတ်တွေကိုပူလို့ ရောဂါကို အကြောင်းပြပြီး ပြန်ခေါ်မှပဲ ရောက်
 ချလာတော့တယ်လေ အသက်ကလည်း ငယ်တော့တာမဟုတ်
 ဘူး... ခုထက်ထိလည်း အဖြစ်မရှိသေးဘူး... လုပ်ပါအုံး...
 ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထဲကတွေ့ရင် ကျွန်မသားအတွက် ကူရှာ
 ပေးစမ်းပါဦးရှင်"

အမေနှစ်ယောက်ကတော့ သင်ပေးစရာမလိုဘဲ အတိုင်
 အဖောက်ကို ညီနေပါသည်။ 'အထွန်း' စိတ်ထဲ ကြိုသိနေတာက
 'ကျွန်း' ဆိုတဲ့လူဟာ မကြာခင် မေမေရွေးချယ်တော့မယ့် သား
 မက်လောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာပါပဲ။

မလုံမလဲစိတ်နဲ့ 'ကျွန်း' ကိုအကြည့် 'ကျွန်း' ကလည်း
 စိုက်ကြည့်လာတာမို့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားရကာ နှစ်ယောက်
 စလုံး အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ပြိုင်တူပြုံးပြလိုက်မိကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့ 'မာလာ' ရဲ့အမေ 'အန်တီသိန်း' ဆေးရုံက ဆင်းရဲမှာမို့ 'အထွန်း' ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး စီစဉ်ပေးရပါသည်။ ဆေးရုံစတင်ကတည်းက တစ်ယောက်ခန်းကို မပြောင်းဖြစ် တော့ဘဲ နှစ်ယောက်ခန်းမှာသာ နေလိုက်တာမို့ ဘေးကုတင်က အဘိုး 'ဦးအောင်ဘ' နဲ့လည်း 'အထွန်း' တို့ ခင်မင်နေပါပြီ။

'မာလာ' ကတော့ လူနာရှင်ဖြစ်တာကြောင့် ပိုအတွေ့များ ပြီး ပိုခင်နေပါသည်။ အဘိုး 'ဦးအောင်ဘ' ကို အကြောင်းပြုပြီး 'မြေဇာ' နဲ့ 'မာလာ' လည်း မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေကြပါပြီ။

'အထွန်း' နဲ့ကတော့ ဟိုတစ်ခါ တောင်းပန်ပြီးကတည်းက ထပ် ပြီးမဆုံဖြစ်ခဲ့ပါ။

'အထွန်း' ဆေးရုံကိုလာတဲ့အချိန်တိုင်း 'မြေဇာ' နဲ့ လွဲလွဲ နေတာလည်း ပါတာပေါ့လေ။

"အဘိုးက ဘယ်တော့ဆင်းမှာလဲ... 'အထွန်း' တို့အမြင် မှာတော့ အဘိုးက တကယ့်လူကောင်း ပကတိအတိုင်းပဲ"

"အေးကွယ်... အဘိုးလည်း ဆင်းချင်နေပါပြီ... ဆရာ ဝန်ကြီးက ဆီးချိုမကျသေးဘူးဆိုလို့သာ ဆက်နေနေရတာ... ဒီမှာနေရတာ ပိုကံဆံလည်းကုန်တယ်... စိတ်လည်းကျဉ်းကြပ် တယ်... ရောဂါဖြစ်နေတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

"ပျောက်မှာပါ အဘိုးရဲ့"

"မြန်မြန်ပျောက်မှပါပဲကွယ်... နင်မို့ဆို ငါ့မြေး 'မြေဇာ' စင်ပန်းလို့ သေလိမ့်မယ်... သူခင်မှာ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဆေးရုံ ကို ပြေးပြေးလာနေရတာ ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ... ဆိုင်ကခိုင်းတဲ့ သူကိုပဲ လွှတ်ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး"

'မြေဇာ' အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လာတော့ 'အထွန်း' ဆက်ပြီး မပြောရဲတော့ချေ။ 'မာလာ' ကတော့ ရင်းနှီးနေပြီမို့ အားမနာဘဲ ဆက်ပြောပါသည်။

“သူ့မှာ ပူပင်စရာဆိုလို့ အဘိုးတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ဥစ္စာ လွှတ်ထားလိုက်အဘိုး... ‘မာလာ’ တို့လည်း နောက် လမ်းကြိုရင် အဘိုးတို့ဆီဝင်လာခဲ့မယ်... လက်ဘက်ရည်တော့ အလကား တိုက်ရမှာနော်”

“တိုက်ပါတယ်ကွယ်... လာဖြစ်အောင်ပဲ ရောက်အောင် လာစမ်းပါ”

အထုပ်အပိုးတွေသိမ်းဆည်းပြီး ပြန်ဖို့အဆင်သင့်ပြင်ချိန်၌ အမောတကောပုံစံနဲ့ ‘မြေဇာ’ ရောက်ချလာပါသည်။ ‘အထွန်း’ ကိုတွေ့တော့ သူ့မျက်နှာတစ်မျိုးဖြစ်လို့သွား၏။ ‘မာလာ’ ကတော့ နှုတ်ဆက်နေပါသေးသည်။

“‘မာလာ’ တို့ဆင်းပြီ ‘ကိုမြေဇာ’ ရေး... နောက်လမ်းတွေ ရင်လည်းခေါ်နေနော်... မသိချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားမယ်တော့မကြံနဲ့”

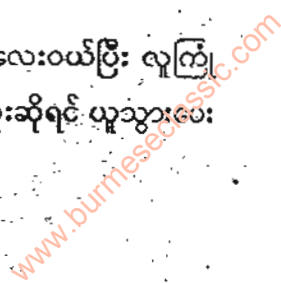
“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ... တွေ့တော့လည်း ခေါ်ပါ့မယ်” ကိုယ်နိုင်သလောက် အထုပ်အပိုးတွေ ကိုယ်စီဆွဲရင်း ဓါတ်လှေကားမှတစ်ဆင့် ကားရှိရာသို့ လာခဲ့စဉ် ‘မြေဇာ’ ကလည်း ‘အထွန်း’ တို့နဲ့အတူ ပစ္စည်းတွေကို ကူညီသယ်ပေးရင်း ပါလာခဲ့ပါသည်။

‘မာလာ’ နဲ့ ‘စံပယ်’ က ‘အန်တီသိန်း’ ကို ဖေးမဂရုစိုက်နေရတာကြောင့် အနောက်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရ၏။ ‘မာလာ’ ရဲ့ ဆောင်လေး ‘မင်းဆေ’ က ကားနောက်ဖုံးတံခါးကိုဖွင့်ကာ ပစ္စည်းတွေကို နေရာတကျစီထည့်နေပါသည်။

ကားမောင်းတဲ့ဘက်ကို ‘အထွန်း’ လျှောက်ခဲ့စဉ် မထင်မှတ်ဘဲ ‘မြေဇာ’ က ‘အထွန်း’ ရဲ့အနားသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေတဲ့ ပုံစံက အထင်းသားပေါ်လွင်လျက်ရှိနေပါသည်။ ‘အထွန်း’ ကပဲ စကားလမ်းကြောင်းဖွင့်ပေးမိသည်။

“‘ကိုမြေဇာ’ ကျွန်မကို ပြောစရာရှိတယ်နဲ့ တူတယ်” သူ့ခေါင်းက မြန်မြန်ပဲ ဆတ်ကနဲကို ညိတ်သွားပါသည်။ “ဟုတ်တယ်... အကူအညီတောင်းစရာရှိလို့ပါ” “ပြောလေ... ‘အထွန်း’ တတ်နိုင်တာဆို ကူညီမှာပေါ့” ကျွန်မလို့ ပြောနေရာကနေ ရင်းနှီးခင်မင်စွာဖြင့် ‘အထွန်း’ ညီဘာကြောင့် ထည့်ပြောမိမှန်းမသိပါ။

“အဖေအတွက် စားစရာလေးဘာလေးဝယ်ပြီး လူကြိုက်ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ... အပမ်းမကြီးဘူးဆိုရင် ယူသွားပေးပါလား”

“မြေ’က ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တိုင်မပေးချင်တာလဲ... အို Sony နော် ... စိတ်လောကြီးပြီး ခေါ်မိသွားရတာ”

ရဲတင်းသွက်လက်နေသော ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ပြန်ပြီး ရိုက်ပစ်ချင်ပါသည်။ သူနဲ့ကျမှ သိပ်ပြီး ခင်မင်ချင်နေတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

‘အထွန်း’ ရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို ‘မာလာ’ လိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ပဲ မြင်မိနေပါသည်။

“ ‘အထွန်း’ ကြိုက်သလိုခေါ်လို့ရပါတယ်... မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေပြီဟာ”

“ဒါဆိုရင် ‘မြေ’ ကိုယ်တိုင်ဂိတ်ကိုလာပြီး ပေးလိုက်ပါလား... သားကိုယ်တိုင်လာတော့ အဖေဖြစ်တဲ့သူက ပိုဝမ်းသာတာပေါ့... ‘အထွန်း’ က ယူမသွားပေးချင်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မပေးချင်ဘူး ‘အထွန်း’... လူကြိုက်ထည့်ပေးလိုက်တာကပဲ ပိုကောင်းပါတယ်”

‘မြေ’ အမှုအယာက စိတ်ရှုပ်သွားတဲ့ပုံရတာကြောင့် ‘အထွန်း’ ဆက်မပြောဖြစ်တော့ပါ။ ‘မြေ’ ဆန္ဒအတိုင်း...

“ဒါဆိုလည်း ပေးလိုက်လေ... ‘အထွန်း’ ပေးပေးမယ်-

အတော်ပဲပေါ့... ‘ဦးသံချောင်း’ က ဒီနေ့ညနေ နယ်ထွက်ရမှာလမ်းမှာစားလို့ရသွားတာပေါ့”

“မထင်ပါဘူးဗျာ... သူ့မိန်းမနဲ့ သားသမီးတွေပဲ မြို့ကျမှာပါ”

“ ‘မြေ’ ကလဲ”

“ခဏလေးနော်... ဟိုစတိုးဆိုင်ကနေ ကျွန်တော် အမြန်ပြေးပြီး သွားဝယ်လိုက်မယ်”

အပြေးအလွှားပင် ‘မြေ’ တစ်ယောက် ပြေးထွက်သွားပါသည်။ ပြန်ရောက်လာတော့ လက်ထဲမှာ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်လုံးပါလာသည်။

“ပိုက်ဆံတော့ ထည့်မပေးတော့ဘူးဗျာ... ပေးရင်လည်း အဖေ သုံးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင့်မလဲ စေတနာထက် ဝန်တိုမှုက ပိုများနေတာကိုး... ခွင့် စေတနာ ရှင့်ကိုအကျိုးပေးမှာပေါ့... နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေ ဘာလို့ ထည့်တွက်နေရတာလဲ”

“မုန်းလို့”

ချက်ချင်းပြန်ဖြေလိုက်တဲ့ ‘မြေ’ ရဲ့အဖြေစကားကြောင့် ‘အထွန်း’ လက်လျှော့ပြီး ဘာကိုမှ မပျောင်းဖျာဖြစ်တော့ပါ။

‘ငြ’ ခင်ယုမှာရှိနေတဲ့ နာကြည်းမှ အစိုင်အခဲထုထည်က ဘယ်
လောက်တောင်ကြီးများနေခဲ့သလဲမှ မသိဘဲ။

အခန်း ၇

“မနက်ဖြန် ‘ကျွန်း’ တို့သားအမိကို မေမေ ထမင်း
အဖိတ်ထားတယ်... ဂိတ်ကိုမသွားနဲ့တော့ ‘အထွန်း’... ‘မာ
တာ’ နဲ့ပဲ လွှဲထားလိုက်”

မေမေရဲ့ မျက်နှာက သူ့အကြံအစည်နဲ့ သူ ဝင်းပနေလေ
သည်။

“ဟာ... မေမေကိစ္စ ‘အထွန်း’ နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ ‘အထွန်း’
နဲ့ လိုလည်း ဘာအကြောင်းမှ မထူးဘူး... မေမေတစ်ယောက်
အည်းနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“ရှည်လာပြန်ပြီ... ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် ငါမသွားနဲ့ဆို မသွားဘဲနေလိုက်ပေါ့... ညည်းရှိနေမှ ‘ကျွန်း’ ကို ဧည့်ခံလို့ဖြစ် မှာ... နင်မို့ဆို သူတစ်ယောက်တည်း ကြောင်နေမှာပေါ့... လူ ငယ်ချင်း ပိုခင်မင်အောင်လို့ လုပ်နေတာကို ရှောင်ချင်နေ တယ်... ငအမ”

“ပိုခင်မင်ရတော့ ဘာအကျိုးရှိမှာမို့လို့လဲ... အမေ့ကိစ္စမျိုး တွေ မစိစဉ်ချင်စမ်းပါနဲ့ မေမေရယ်... မိန်းကလေးရှင်ဘက်က နေအနေနဲ့ ရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ်... ဇာတ်လမ်းစချင်ရင် သူတို့ ဘက်ကစရာမှာ အခုတော့ မေမေကစပြီး ဖိတ်ရတယ်လို့ ရှက်ဖို့ လည်းကောင်းတယ် အောက်လည်းအောက်တယ်... ရှက် အောက်ကြီး”

“အမယ်လေး... ဒီခေတ်ကြီးမှာ လျင်နိုင်တဲ့သူက စားစ တမ်းဟဲ့ သိရဲ့လား... ရှက်တာတွေ အောက်တာတွေ ရှေ့တန်း တင်နေရင် ကိုယ်လက်လွတ်သွားရုံပဲရှိမယ်... ဒိတ်အောက်တဲ့ အတွေးတွေ တွေးမနေစမ်းနဲ့ ‘အထွန်း’ ... ကိုယ့်အမေစိစဉ်တာ ကိုပဲ အသာကလေးနာခံနေလိုက်”

“အဲ့ဒီလို နာခံခဲ့လို့ တစ်ခါလည်း အရှက်ကွဲပြီးပြီ”

‘အထွန်း’ သည် ကိုယ်ပြောလို့ မနိုင်တော့ဘူးဆိုလျှင်

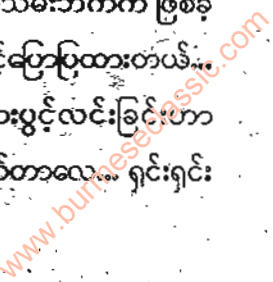
ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကိုသာ လှန်ပြီးခြိမ်းခြောက်ပစ် လိုက်ပါသည်။

ခါတိုင်းအခေါက်တွေတုန်းကတော့ မေမေမျက်နှာက စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်သွားပြီး ပါးစပ်ပိတ်သွားခဲ့ပေမယ့် ခု တစ်ခါမှာတော့ မျက်နှာထားက ပိုတင်းကာ လေသံက ပိုမာလာ စာသည်။

“ပြီးတာတွေ ပြန်ပြောမနေနဲ့တော့... အဲ့ဒီတုန်းက ဖြစ်ခဲ့ တယ်ဆိုတာလည်း ကံမကောင်းအကြောင်းမလှလို့ ဖြစ်ခဲ့ရ တာ... ဒါပေမယ့် မိဘမေတ္တာက ဘယ်လောက်ကြီးမားသလဲဆို ရင် ညည်းဘဝ မပျက်ခင်အားလုံးသိပြီး ပွဲပျက်ခဲ့ရတာမဟုတ် လား... ကိုယ့်ဘက်က မမှားတဲ့အတွက် ဘာမှ ရှက်နေစရာ အကြောင်းတောင် မရှိဘူး”

မေမေရဲ့ဒေါသကို မယှဉ်နိုင်တာကြောင့် ‘အထွန်း’ နှုတ် ပိတ်ကာ နားထောင်နေလိုက်ပါသည်။

“အခု ‘ကျွန်း’ နဲ့ ကိစ္စမှာလည်း ကိုယ့်သမီးဘက်က ဖြစ်ခဲ့ တဲ့ အခြေအနေအားလုံးကို အမှန်အတိုင်းဖွင့်ပြောပြထားတယ်... ဘာလျှို့ဝှက်မှုမှ မထားထားဘူး... ရိုးသားပွင့်လင်းခြင်းဟာ ဂုဏ်တစ်ရပ်ဆိုပြီး အထက်စီးကနေပစ်လိုက်တာလေ... ရှင်းရှင်း

ပြောရရင် 'ကျွန်း' ရဲ့အမေ 'ဒေါ်မိမိကြီး' ရဲ့သဘောကို အကဲခတ်မိလို့က်တာပဲ။"

"သူတို့က ဘာပြန်ပြောလဲ"

"ဘာလဲ... ညည်းစိတ်ဝင်စားလာပြီလား"

'အထွန်း' သိချင်တာက သူတို့ရဲ့စိတ်ဓါတ်တွေကိုပါ ကျန်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်မျိုး 'အထွန်း' ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝရှိမနေချေ။ မေမေကတော့ တစ်လွဲအဓိပ္ပါယ်ကောက်လွဲကာ မချိုမချင်ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်မေးလာခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

"ဟင့်အင်း... စိတ်မဝင်စားပါဘူး... သိချင်တာရှိလို့ ကြည့်လိုက်တာ... မေမေ့ စကားတွေကိုနားထောင်ပြီး 'အထွန်း' ကိုကဲ့ရဲ့မယ်ကြံရင်တော့ 'ကျွန်း' ဆိုတဲ့လူကို ပါးပိတ်တီးဖမ်းမလို့။"

"အမယ်လေး... ညည်းထင်တာနဲ့ တခြားစီပါအေ... သူတို့သားအမိက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလိုက်တာ မျက်နှာလေးတွေကိုငယ်လို့... 'ကျွန်း' ဆိုရင် အဲဒီကောင်ကို သတ်ပစ်ချင်တယ်လို့ တောင်ပြောနေသေးတယ် သိရဲ့လား"

"အပိုတွေ..."

မျက်နှာကိုမဲကာ 'အထွန်း' ထထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

ပုံအတိုင်းဆို 'မာလာ' ဆီ ဖုန်းဆက်ကာ အကျိုးအကြောင်းပြောထားရမည်။ ပြောမထားရင် 'မာလာ' တစ်ယောက် မနက်ဖြန် ကျရင် 'အထွန်း' ဝင်ခေါ်မယ်ထင်ပြီး စောင့်နေမှာသေချာပါသည်။

'မာလာ' တို့ရဲ့ဘေးတစ်အိမ်ကျော်ကိုဖုန်းဆက်ကာ 'မာလာ' အား ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရပါသည်။ တစ်ဆင့် ခေါ်ခိုင်းရတာကြောင့် ခဏစာဖြုတ်တော့ စောင့်နေရပါသေးသည်။

"ဟယ်လို..."

"'မာလာ' လား... ငါ မနက်ဖြန်ဂိတ်ကို မလာဖြစ်ဘူး... နင် တစ်ယောက်တည်းပဲ ကြည့်ကျက်လုပ်လိုက်စမ်းပါဟယ်"

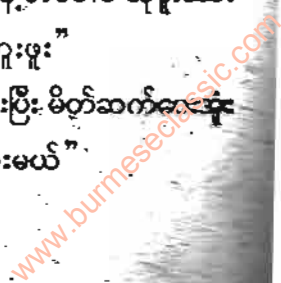
"ဘာဖြစ်လို့လဲ... နေမကောင်းလို့လား"

"ကောင်းပါတယ်... မေမေပေါ့... 'ကျွန်း' တို့ သားအမိကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးမလို့တဲ့လေ"

"နင် 'ကျွန်း' ဆိုတဲ့လူကို စိတ်ဝင်စားသလား 'အထွန်း' "

"ဟင့်အင်း... မဝင်စားပါဘူး... ငါနဲ့တစ်ခါပဲ ဆုံဖူးသေးတဲ့ဥစ္စာ... စကားတောင် ဟ၊ဟမပြောဘူးဖူး"

"ငါနဲ့လည်း တစ်နေရာ၊ရာမှာချိန်းပြီး မိတ်ဆက်နေဖူးလေဟာ... ငါသူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်အုံးမယ်"

“အေး... ကြိုတဲ့အခါ နင်နဲ့တွေ့ပေးဖို့ ငါ ချိန်းကြည့် လိုက်မယ်”

‘မာလာ’ တစ်ယောက်မွေးကတည်းက ဘယ်လိုအစွမ်း သတ္တိမျိုးတွေ ပါလာခဲ့သလဲမသိချေ။ လူကံခတ် အင်မတန်ကို ကျွမ်းကျင်ပါသည်။ ‘အထွန်း’ နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပထမလူတုန်းက လည်း တွေ့ပြီးတာနဲ့ ကွယ်ရာလည်းရောက်ရော ...

“နင့်လူပုံကို ကြည့်ရတာ မိန်းမတွေပုံပုံ... ဇာတ်ရှုပ်တွေ ဘယ်လောက်များ ရှိနေမလဲမသိဘူး”

ဟု စိတ်မှန်းနဲ့ ပြောခဲ့သည်။ ‘မာလာ’ ပြောတဲ့အတိုင်းပါ ပဲ။ ဇာတ်ရှုပ်ကြီးနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာကို နောက် မှသိခဲ့ရလေသည်။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေဆိုရင်လည်း ဘယ်သူက ဘယ်လိုစိတ်ထားမျိုး ရှိတယ်ဆိုပြီး ဝေဖန်သုံး သပ်နေတာတွေကလည်း မှန်တာသာများနေ၏။

‘အထွန်း’ ကတော့ ‘မာလာ’ ပြောတယ်ဆိုရင် များသော အားဖြင့် လက်ခံယုံကြည်တာသာ များပါသည်။ ဝင်ငွေပုံမှန် နေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို မျက်နှာလွဲကာ ‘ကျွန်း’ တို့သားအမိအား လက်ခံဖို့အတွက် မေမေ့စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်ဝတ်စားပြီး ‘အထွန်း’ စောင့်နေရပါသည်။

ချိန်းထားတဲ့ အချိန်လောက်မှာပဲ ‘ကျွန်း’ တို့ရောက်လာ ကြပါသည်။

“အန်တီက သားတို့ကို ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ်လို့ ပြောလို့ ဒီနေ့ ‘အထွန်း’ ကအလုပ်တောင်မသွားတော့ဘဲစောင့် နေတာ”

မေမေ့ရဲ့ ပျူငှာမှုက အနည်းငယ်တော့ ပိုနေပါသည်။ ‘ကျွန်း’ ဆိုတဲ့လူရဲ့ စိတ်ထဲမှာဖြင့် သူဟာ တော်တော်အရေးပါ တဲ့သူဆိုတာ တွက်မိမှာမလွဲ။ ‘အထွန်း’ သည် မေမေ့စကား တွေနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်အောင် မျက်နှာထားကို မပြုံးမရယ် ဘဲ ခပ်တင်းတင်းပုံစံဖြင့် စတယ်ကလေးနဲ့ နေနေလိုက်ပါ သည်။

မေမေ့နဲ့ ‘ကျွန်း’ ရဲ့မိခင် ‘ဒေါ်မိမိကြီး’ တို့ ပြောနေတဲ့ စကားတွေက အပေါ်ယံကြောတွေဖြင့် အရည်မရအဖတ်မရ စကားတွေ ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ယောက်အကြိုက်ကို ကျွန် တစ်ယောက်က အတင်းကာရော လိုက်ကြိုက်ပေးကာ ရင်းနှီးမှု တို့မရမက တိုးတက်ပွားယူနေတဲ့ သဘောပင်။

“ ‘အထွန်း’... ‘ကျွန်း’ ကို ခြံထဲလိုက်ပြလိုက်ပါထား ဘွယ်... မေမေ မွေးထားတဲ့ Lucky Fish ကြီးလွှာ ဘယ်

လောက်လှသလဲဆိုတာ လိုက်ပြလိုက်လေ”

ယောက်ျားသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကြောင့် သစ်ပင်ပန်းပင်တွေကို ညွှန်းဆိုမပြောတော့ဘဲ အလှမွေးထားတဲ့ ငါးတွေကိုသာ အကွက်ဆင်ပြီး ပြခိုင်းနေပါသည်။ ‘အထွန်း’ တို့နှစ်ယောက်ကို တမင် မရင်းရှင်းနီးအောင် လုပ်နေတာဖြစ်၏။

‘ကျွန်း’ ကိုကြည့်ကာ ‘အထွန်း’ ပဲ ရှေ့မှဦးဆောင်ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ မွေးထားတဲ့ ငါးတွေကိုပြခိုင်းလိုက်တာမို့ ကျောက်ကနတ်ဘောင်ခတ်ကာ အလှလုပ်ပြီးမွေးထားတဲ့ ရေကန်အသေးစားလေးဆီ ခေါ်လာပြလိုက်ပါသည်။

မေမေက ပိုက်ဆံပေါတိုင်း အပိုလုပ်ကာ Lucky Fish ဆိုတဲ့ ငါးကိုသိန်းကျော်ပေးကာသုံးလေးကောင်တောင် ဝယ်ခဲ့လာပါသည်။ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ဈာန်စိတ်မှာ ဈေးမှာရောင်းတဲ့ ငါးပတ်ကြီးလို့သာ မြင်မောင်နေမိပါသည်။

“ ‘အထွန်း’ က ငါးမွေးရတာ ဝါသနာပါတယ်နဲ့ တူတယ်... တိရိစ္ဆာန်တွေကို ချစ်တတ်လား”

‘ကျွန်း’ ရဲ့ လေသံက အေးမြချိုလွင်နေပါသည်။

“ဟင့်အင်း... ဒီငါးတွေဝယ်မွေးတာ မေမေ ဝယ်မွေးတာ... ‘အထွန်း’ မဟုတ်ဘူး... တိရိစ္ဆာန်တွေကိုလည်း ‘အထွန်း’

က မချစ်တတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ‘အထွန်း’ ကဘာကို နှစ်သက်သလဲ...”

“ ‘အထွန်း’ နှစ်သက်တာက စီးပွားရေးကိစ္စပဲ... အလုပ်လုပ်နေရရင် ‘အထွန်း’ ပျော်တယ်... ပြီးတော့ ဈေးဝယ်ရတာ ရှေ့ပင်းထွက်ရတာကို ဘယ်လိုသဘောကျမှန်း မသိဘူး”

“ ‘အထွန်း’ ရဲ့ သဘောကျမှုက ပိုက်ဆံတော့ ကုန်မှာပေါ့”

“ ကုန်တာပေါ့... ဒါကြောင့်လည်း ပိုက်ဆံရဖို့ အတွက် အလုပ်ကိုကြိုးစားလုပ်ရတယ်... ပင်လည်းပင်ပန်းတယ် ပျော်လည်းပျော်တယ်”

“ကိုယ်က ပိုက်ဆံရှာရတာကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတယ်... သုံးရမှာကိုကျတော့ နှမြောနေပြန်ရော”

“ဒါဆို ကပ်စေးနဲ့တာပေါ့”

“အင်း... အဲ့ဒီလိုများ ဖြစ်နေမလားမသိဘူး”

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စေ့စပ်တွက်ချက်တတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ဟု ‘အထွန်း’ စိတ်ထဲ မှတ်ချက်ချလိုက်မိပါသည်။

“ ‘အထွန်း’ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်သူတစ်ယောက်မရဘဲ မရှာထားတာလဲ”

“မိန်းကလေးဖြစ်နေတော့ ချစ်သူရှာလို့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ရမှာလဲ ‘ကျွန်း’ ရဲ့... ကိုယ့်ကိုကြိုက်လာတဲ့သူထဲကပဲ ရွေးချယ်ရမှာပေါ့... ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် ရှုပ်နေတာနဲ့ပဲ ကြိုက် တဲ့သူလည်း မရှိတော့ပါဘူး... ‘အထွန်း’ တို့အရွယ်က ဟိုင်း သွားပြီ”

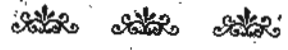
“ကိုယ့်အမြင်မှာတော့ ‘အထွန်း’ က လှနေတာပါပဲ... မဟိုင်းသေးပါဘူးကွာ... စိတ်ကို နုပျိုအောင်ပဲ ထားထားစမ်း ပါ”

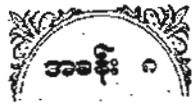
‘ကျွန်း’ ရဲ့အဓိပ္ပါယ်ပါသော အကြည့်နဲ့ အပြောကြောင့် ‘အထွန်း’ ရင်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရပါသည်။ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ရိုးသား စွာပြောသော စကားတွေကို ‘ကျွန်း’ က လိုက်နင်းပြီး ဘာလိုလို ညာလိုလို ကိစ္စတွေနဲ့ ချောင်ပိတ်လာမှာမျိုးကိုတော့ လက်ခံလို့ မဖြစ်ပါ။

‘အထွန်း’ ဘက်က လမ်းစဖွင့်ပေးတဲ့ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်တာ သေချာနေတာကြောင့် စကားကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်မိ သည်။

“ထမင်းသွားစားကြအောင်လေ... မေမေတို့စောင့်နေ တော့မယ်”

‘ကျွန်း’ ပြန်ပြောလာမယ့် စကားကို မစောင့်တော့ဘဲ ‘အထွန်း’ လှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

'အထွန်း' အတွက် အမှတ်တရဆိုပြီး ရောက်လာတဲ့ ပန်းစည်းလှလှကြီးကို ကြည့်ပြီး ကြောင်ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဒါက ဘယ်သူ့လာပို့သွားတာလဲ”

“ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူးအစ်မ... လူတစ်ယောက်လာပေးသွားတာပဲ... အဲဒီလူက ဘာမှမပြောဘူး... ဒီလိပ်စာနဲ့ ပို့ခိုင်းတယ်ဆိုလို့ လာပို့ပေးရတာလို့ပဲ ဖြောသွားတယ်”

အခုမှ ပန်းစည်းကြားက ထွက်ကျလာတဲ့ ပန်းနုရောင်

ထစ်ပြားကလေးမှာ 'ကျွန်း' လို့ရေးထားတဲ့စာကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ 'အထွန်း' သက်ပြင်းချဖြစ်သွားရသည်။

အရှက်စိမ်းစိုစိုတွေကြားမှာ ပန်းနုသွေးကြွနေသော နှင်းဆီပွင့်လှလှများက အပွင့်နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပါသည်။

မွှေးပျံသင်းထုံကာ လှပသော ပန်းစည်းကြီးပါပဲ။ နိုင်ငံခြားဆန်ဆန် ပန်းစည်းပို့ပြီး စေလွှတ်တတ်သော 'ကျွန်း' ရဲ့ ဒီတံခါတ် ကို အံ့ဩနေမိပါသေးသည်။

'အထွန်း' ရင်ထဲ ဒွိဟဖြစ်နေပေမယ့် ကြည်နူးသလိုလည်း ဖြစ်နေမိပါသေးသည်။

“ပန်းစည်းကြီးကိုကြည့်ပြီး နင်ကျေနပ်နေတယ်ပေါ့လေ အုတ်လား... 'ကျွန်း' ဆိုတဲ့ လူရဲ့ဆွဲငင်အားက တော်တော်ပြင်းဆန်နေပါလား... 'အထွန်း' တော့ ဒီတစ်ယောက်နဲ့ ကျမှ ရေဆန်မျောတော့မယ်နဲ့ တူတယ်”

'မာလာ' ရဲ့ စကားကိုကြားပြီး 'အထွန်း' ရက်သွားရပါသည်။ 'ကျွန်း' နဲ့ ပတ်သက်လို့ ရင်ထဲမှာ ဘာခံစားချက်မျိုးမှ မရှိသေးပေမယ့် အခုရလာတဲ့ ပန်းစည်းကိုကြည့်ပြီး ကြည့်နေမိတာတော့ ဝန်ခံလိုပါသည်။ ကိုယ့်အပေါ်ကို အရေးတယူ ချိတ်လှတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက မကျေနပ်မိတော့

အိမ်ထဲမှာ...

ပြဿနာတက်ဖူးထားကြတဲ့ သူမျိုးတွေဆိုရင်လည်း
ထားပါတော့။

“ကျွန်း’နဲ့ကိစ္စက ခေါင်းထဲမှာတောင် မရှိသေးဘူး...
ဒီပန်းစည်းပို့ပေးတာကိုပဲ ကြည့်နူးမိတာ... ဒီလူဘာကြောင့်
ငါ့ကို ပန်းစည်းပို့ပေးတာလည်း မသိဘူးနော်... တစ်မျိုးတော့
တစ်မျိုးပဲ”

‘မာလာ’ က အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးရင်း ...

“စဉ်းစားစရာမလိုတဲ့ အဖြေပါ ‘အထွန်း’ ရယ်... သူ
နင့်ကို စိတ်ဝင်စားလို့ စပြီး ချဉ်းကပ်တယ်ဆိုတာကို ပြလိုက်
တာပဲပေါ့... တော်တော်သွက်တဲ့သူပဲ”

“သွက်မယ့်သာသွက်တာ... ငါနဲ့တွေ့တော့လည်း ပုံစံက
အေးတိအေးစက်ပဲ... စကားတွေထဲမှာတော့ ရိုးတိုးရိပ်တိတ်တွေ
တော့ ထည့်ထည့်ပြောတာပေါ့ဟယ်”

“စောင့်ကြည့်ကြ တာပေါ့ဟာ... နင်ငါ့ကို ပြောထားသ
လို ရင်ဘတ်ထဲက အချက်မပေးဘဲနဲ့တော့ ဒီလူ့ဆန္ဒကို မလိုက်
လျောမိစေနဲ့နော်”

“အေးပါ... ငါ့စိတ်ကိုလည်း သေချာပြန်မေးကြည့်ပြီး

ဆန်းစစ်ကြည့်အုံးမှာပါ... လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ တော့ လူတစ်
ယောက်ကို ငါ မယုံကြည်တတ်ပါဘူး”

ပစ္စည်းတင်ပို့ခိုင်းမယ့် ကုန်သည်ရောက်လာတာကြောင့်
နှစ်ယောက်သား စကားစကို ဖြတ်လိုက်ရပါသည်။ ဈေးနှုန်းကို
အဆင်ပြေအောင် ညှိပြီး ဘောက်ချာဖွင့်ပြီးချိန်မှာ မမျှော်လင့်တဲ့
နည်းသည်တစ်ယောက် ‘အထွန်း’ တို့ရှေ့သို့ ရောက်ချလာခဲ့ပါ
သည်။

ရင်ခွင်ထဲမှာလည်း ကြီးမားလှသော ဖရဲသီးကြီးတစ်
ဆုံးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပွေ့ပိုက်ကာ ထားထားသည်။ သူ
ရဲ့အပြုံးက ဟန်ဆောင်မှုမရှိ လှိုက်လှဲ၍ နေလေသည်။

“ဟယ်... ဘယ်သူများလဲလို့ ‘ကိုမြေဇာ’ ကို... လာ...
လာ... ဒီဖရဲသီးကြီးကရော ဘာလုပ်ဖို့လဲ... ‘မာလာ’ တို့အတွက်
ယူလာပေးတာလား”

‘မာလာ’ လို ‘အထွန်း’ ရဲ့နှုတ်က သွက်လက်စွာ မကြိုဆို
လိုက်နိုင်ပါ။ အပြုံးဖြင့်သာ သူ့ကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... အဖိုးက သွားပို့ပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော်
လာပို့ပေးတာ... ဒါ... ကျွန်တော့်ခြံက ထွက်တာလေ... ဒါ...
ဆိုတောင် ဒီကပြန်မှ ဖြန့်ရမှာ”

တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ဒီကိုလာမှတော့ ‘အထွန်း’ ပါ ပါပြီး သားပေါ့ဗျာ... ‘အထွန်း’ အတွက်လို့ပြောလိုက်ရင်... ‘အထွန်း’ ကြိုက်မှာစိုးလို့ပါ... ‘အထွန်း’ က နိုင်ငံခြားမုန့်တွေ စားတာများတယ်ဆိုတော့ ဖရဲသီးတို့ ဘာတို့ဆို ကြိုက်မှ ကြိုက်ပါ့မလားလို့ပါ”

သူ့အပြောက တစ်မျိုးဖြစ်နေပါသည်။ ‘အထွန်း’ နိုင်ငံခြားမုန့်တွေ အကြိုက်များတယ်လို့ သူ့ကိုဘယ်သူက ပြောပြထားလို့လဲ။ ‘အထွန်း’ လည်း မုန့်ပဲသားရည်စာတွေ သိပ်စားတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ။

“နေပါအုံး... ‘အထွန်း’ က နိုင်ငံခြားမုန့်တွေပဲစားတယ်လို့ ‘မြေ’ ကို ဘယ်သူကပြောသလဲ”

“ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ မြင်တာလေ... ‘မာလာ’ တို့အဆေးရုံတက်တုန်းကလည်း ‘အထွန်း’ ဝယ်လာသမျှ ပစ္စည်းတွေက နိုင်ငံခြားဖြစ် စားစရာပစ္စည်းတွေကြီးပဲဆိုတော့ အဲ့ဒါတွေပဲ ကြိုက်တယ်ထင်တာပေါ့... ပြီးတော့ ‘အထွန်း’ က မြန်မာမင်းဟင်းတောင် မစားဘူးဆို... ဈေးကြီးတဲ့ ဘိုစာတို့ တရုတ်စာတို့ကိုမှ ခံတွင်းတွေတာဆို”

သူပြောတဲ့ စကားတွေကိုကြားမှပဲ ‘အထွန်း’ ပြုံးနိုင်ပါတော့သည်။ ‘မာလာ’ တို့ ပြောဆိုနေတာတွေကို ကြားပြီး စိတ်မှန်းနဲ့ ရမ်းသမ်းထင်မြင်ယူဆနေတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

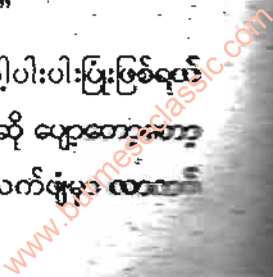
“‘မြေ’ ပြောတဲ့စကားက ပိုတာများနေပြီ... ဆေးရုံကို ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေက များသောအားဖြင့် လူနာနဲ့တည့်တဲ့ ဟောလစ်တို့ မိုင်လိုတို့ မုန့်ပုံးတို့ ဒါတွေပဲဖြစ်မှာပေါ့... ဘယ်သူက ဆီးယိုတို့ လက်သုပ်စုံတို့ ဝယ်လာပါ့မလဲ... လှလည်းလှမယ်... ပေးရကမ်းရတာလည်း အဆင်ပြေမယ့် ပစ္စည်းမျိုးတွေကြီးပဲ... လူတိုင်းဝယ်ကြမှာပဲ... မြန်မာထမင်းဟင်း မကြိုက်ဘူးဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး... ဆီပြန်ဟင်းတွေကြီးပဲ စားရဖန်များသို့ ငြီးငွေ့လာတာ”

“မသိပါဘူး... ကျွန်တော်က ‘အထွန်း’ ကို တော်တော်ဘဝင်မြင်ပြီး ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်တဲ့သူလို့ မှတ်ထားလိုက်တာ”

“ခုတော့ကော”

“ခုတော့... မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

‘အထွန်း’ တို့နှစ်ယောက် ခုမှပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြုံးဖြစ်ရင်း ကြိုက်ကြပါတော့သည်။ ဒီအချိန်မှာ ဖုတ်ကနဲဆို ပျော့တော့တာတွေနဲ့ ကြီးအရာတစ်ခုက ‘အထွန်း’ ရဲ့ လက်ဖျံမှာ လာတယ်

တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ဒီကိုလာမှတော့ ‘အထွန်း’ ပါ ပါပြီး သားပေါ့ဗျာ... ‘အထွန်း’ အတွက်လို့ပြောလိုက်ရင်... ‘အထွန်း’ ကြိုက်မှာစိုးလို့ပါ... ‘အထွန်း’ က နိုင်ငံခြားမုန့်တွေ စားတာများတယ်ဆိုတော့ ဖရဲသီးတို့ ဘာတို့ဆို ကြိုက်မှ ကြိုက်ပါ့မလားလို့ပါ”

သူ့အပြောက တစ်မျိုးဖြစ်နေပါသည်။ ‘အထွန်း’ နိုင်ငံခြားမုန့်တွေ အကြိုက်များတယ်လို့ သူ့ကိုဘယ်သူက ပြောပြထားလို့လဲ။ ‘အထွန်း’ လည်း မုန့်ပဲသားရည်စာတွေ သိပ်စားတတ်တဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ။

“နေပါအုံး... ‘အထွန်း’ က နိုင်ငံခြားမုန့်တွေပဲစားတယ်လို့ ‘မြေ့’ ကို ဘယ်သူကပြောသလဲ”

“ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ မြင်တာလေ... ‘မာလာ’ တို့အဆေးရုံတက်တုန်းကလည်း ‘အထွန်း’ ဝယ်လာသမျှ ပစ္စည်းတွေက နိုင်ငံခြားဖြစ် စားစရာပစ္စည်းတွေကြီးပဲဆိုတော့ အဲ့ဒါတွေပဲ ကြိုက်တယ်ထင်တာပေါ့... ပြီးတော့ ‘အထွန်း’ က မြန်မာမင်းဟင်းတောင် မစားဘူးဆို... ဈေးကြီးတဲ့ ဘိုစာတို့ တရုတ်စာတို့ကိုမှ ခံတွင်းတွေတာဆို”

သူပြောတဲ့ စကားတွေကိုကြားမှပဲ ‘အထွန်း’ ပြုံးနိုင်ပါတော့သည်။ ‘မာလာ’ တို့ ပြောဆိုနေတာတွေကို ကြားပြီး စိတ်မှန်းနဲ့ ရမ်းသမ်းထင်မြင်ယူဆနေတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

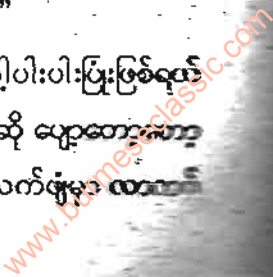
“‘မြေ့’ ပြောတဲ့စကားက ပိုတာများနေပြီ... ဆေးရုံကို ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေက များသောအားဖြင့် လူနာနဲ့တည့်တဲ့ ဟောလစ်တို့ မိုင်လိုတို့ မုန့်ပုံးတို့ ဒါတွေပဲဖြစ်မှာပေါ့... ဘယ်သူက ဆီးယိုတို့ လက်သုပ်စုံတို့ ဝယ်လာပါ့မလဲ... လှလည်းလှမယ်... ပေးရကမ်းရတာလည်း အဆင်ပြေမယ့် ပစ္စည်းမျိုးတွေကြီးပဲ... လူတိုင်းဝယ်ကြမှာပဲ... မြန်မာထမင်းဟင်း မကြိုက်ဘူးဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး... ဆီပြန်ဟင်းတွေကြီးပဲ စားရဖန်များသို့ ငြီးငွေ့လာတာ”

“မသိပါဘူး... ကျွန်တော်က ‘အထွန်း’ ကို တော်တော်ဘဝင်မြင်ပြီး ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်တဲ့သူလို့ မှတ်ထားလိုက်တာ”

“ခုတော့ကော”

“ခုတော့... မဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

‘အထွန်း’ တို့နှစ်ယောက် ခုမှပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြုံးဖြစ်ရင်း ကြိုက်ကြပါတော့သည်။ ဒီအချိန်မှာ ဖုတ်ကနဲဆို လျှောက်လာတဲ့ ခွေးကြီးအရာတစ်ခုက ‘အထွန်း’ ရဲ့ လက်ဖျံမှာ လာတယ်

“အထွန်း’ က အရမ်းကြီးကို ကြောက်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြောင်ပြီးအိမ်မြောင် မြန်မြန်ပြေးရင် ပြီးရောဆိုပြီး စာအုပ်နဲ့ ရိုက်ထည့်လိုက်တာ”

“ဖြစ်ရမယ်... အိမ်မြောင်ကို ရှင်လက်နဲ့ ပုတ်ထုတ်လိုက်တော့ကော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

‘မာလာ’ က ‘အထွန်း’ လက်ကိုကြည့်ကာ သနား၍ ဝင်ပြောပေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မပုတ်ထုတ်ရဲပါဘူး... ကျွန်တော်လည်း ကြောက်တယ်ဗျ... မတော် ကျွန်တော့်လက်မှာ လာကပ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အမယ်လေး... တကယ့်သတ္တိခဲနဲ့မှ လာတွေ့နေရတာကိုး”

“ထားပါ... ခုအရေးကြီးတာ ‘အထွန်း’ ရဲ့လက်ကို ဆေးစည်းပေးဖို့ပဲ... ဖြစ်တာကလည်း ညာဘက်ကြီးဆိုတော့ လယ်နာနေရင် စာရင်းတွေ ဘာတွေ လုပ်လို့မရဖြစ်နေအုံးမယ်... ဒဏ်ကြေဆေးလူးပြီး စည်းထားရင်ကောင်းမယ်”

သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ရတော့မှာပင်။ ‘အထွန်း’ ရဲ့လက်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိမ်းမှောင်ညိုပြီး ယောင်ရမ်းလာတာ

ကြောက်ဖို့ ပင်ကောင်းပါသည်။ ကတ်ထူစာအုပ်ရဲ့ ထိချက်က အတော့်ကို ပြင်းထန်မှန်း လက်တွေ့ခံစားမှပဲ သိနိုင်ပါတော့သည်။

“ဘယ်မှာ ဆေးသွားစည်းရမှာလဲ... လွယ်လွယ်ကူကူ ‘ထွန်းရွှေဝါ’ တို့ ‘မိဂသီ’ တို့ ဘာတို့ပဲ ဝယ်လိမ်းလိုက်ရင်ကောင်းမယ်နဲ့ တူတယ်”

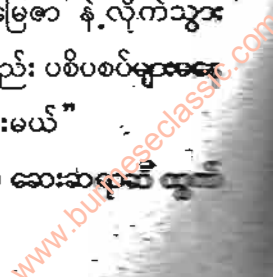
‘အထွန်း’ ရဲ့အပြောကို သူကခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်လိုက်ဖို့ပေးပါမယ် ‘အထွန်း’... သိပ်မဝေးဘူး... မရမ်းကုန်း မီးပွိုင့်နားလောက်မှာပဲရှိတယ်... ကျွန်တော်တစ်ခါ လက်ကျိုးတုန်းကလည်း အဲ့ဒီဆရာကြီးပဲ ဂျာပေးတာ... အဖိုးရဲ့သူငယ်ချင်း... သဘောလည်းကောင်းတယ်... ဆေးစည်းတာတွေ ဘာတွေလည်းတော်တယ်”

‘အထွန်း’ က ‘မာလာ’ အား တိုင်ပင်သလို ကြည့်မိပါသည်။ ‘မာလာ’ က ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

“ကောင်းတယ် ‘အထွန်း’... ‘ကိုမြေဇာ’ နဲ့လိုက်သွားလိုက်... မြန်မြန်သက်သာတော့ အန်တီလည်း ပစ်ပစ်ချာတော့တော့ဘူးပေါ့... ငါ ဂိတ်မှာ စောင့်နေပေးမယ်”

သူနဲ့ ‘အထွန်း’ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ဆေးဆရာသိ

“အထွန်း’ က အရမ်းကြီးကို ကြောက်နေတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြောင်ပြီးအိမ်မြောင် မြန်မြန်ပြေးရင် ပြီးရောဆိုပြီး စာအုပ်နဲ့ ရိုက်ထည့်လိုက်တာ”

“ဖြစ်ရမယ်... အိမ်မြောင်ကို ရှင်လက်နဲ့ ပုတ်ထုတ်လိုက်တော့ကော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ”

‘မာလာ’ က ‘အထွန်း’ လက်ကိုကြည့်ကာ သနား၍ ဝင်ပြောပေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မပုတ်ထုတ်ရဲပါဘူး... ကျွန်တော်လည်း ကြောက်တယ်ဗျ... မတော် ကျွန်တော့်လက်မှာ လာကပ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အမယ်လေး... တကယ့်သတ္တိခဲနဲ့မှ လာတွေ့နေရတာကိုး”

“ထားပါ... ခုအရေးကြီးတာ ‘အထွန်း’ ရဲ့လက်ကို ဆေးစည်းပေးဖို့ပဲ... ဖြစ်တာကလည်း ညာဘက်ကြီးဆိုတော့ လယ်နာနေရင် စာရင်းတွေ ဘာတွေ လုပ်လို့မရဖြစ်နေအုံးမယ်... ဒဏ်ကြေဆေးလူးပြီး စည်းထားရင်ကောင်းမယ်”

သူပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ရတော့မှာပင်။ ‘အထွန်း’ ရဲ့လက်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိမ်းမှောင်ညိုပြီး ယောင်ရမ်းလာတာ

ကြောက်ဖို့ ပင်ကောင်းပါသည်။ ကတ်ထူစာအုပ်ရဲ့ ထိချက်က အတော့်ကို ပြင်းထန်မှန်း လက်တွေ့ခံစားမှပဲ သိနိုင်ပါတော့သည်။

“ဘယ်မှာ ဆေးသွားစည်းရမှာလဲ... လွယ်လွယ်ကူကူ ‘ထွန်းရွှေဝါ’ တို့ ‘မိဂသီ’ တို့ ဘာတို့ပဲ ဝယ်လိမ်းလိုက်ရင်ကောင်းမယ်နဲ့ တူတယ်”

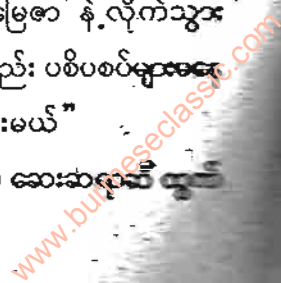
‘အထွန်း’ ရဲ့အပြောကို သူကခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်လိုက်ဖို့ပေးပါမယ် ‘အထွန်း’... သိပ်မဝေးဘူး... မရမ်းကုန်း မီးပွိုင့်နားလောက်မှာပဲရှိတယ်... ကျွန်တော်တစ်ခါ လက်ကျိုးတုန်းကလည်း အဲ့ဒီဆရာကြီးပဲ ဂျာပေးတာ... အဖိုးရဲ့သူငယ်ချင်း... သဘောလည်းကောင်းတယ်... ဆေးစည်းတာတွေ ဘာတွေလည်းတော်တယ်”

‘အထွန်း’ က ‘မာလာ’ အား တိုင်ပင်သလို ကြည့်မိပါသည်။ ‘မာလာ’ က ခေါင်းညိတ်ပြကာ...

“ကောင်းတယ် ‘အထွန်း’... ‘ကိုမြေဇာ’ နဲ့လိုက်သွားလိုက်... မြန်မြန်သက်သာတော့ အန်တီလည်း ပစ်ပစ်ချာတော့တော့ဘူးပေါ့... ငါ ဂိတ်မှာ စောင့်နေပေးမယ်”

သူနဲ့ ‘အထွန်း’ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ဆေးဆရာသိ

ရင်မှာချစ်ရသူ

ဗ

လံးမောကြည့်နေမိပါသည်။

ကားသွားတဲ့ ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းများ တူနေခဲ့ရင် ဖြင့် လိုက်တောင်ချောင်းကြည့်ချင်လိုက်ပါရဲ့။

အခုတော့ 'အထွန်း' တို့ကားက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘက်ကနေ လာနေတာဖြစ်တာကြောင့် နောက်ကြောင်းပြန် လှည့်ပြီး ဘယ်လိုမှ မိနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ချေ။ 'ကျွန်း' ကတော့ မိမိမြင်လိုက်သလို မြင်တွေ့လိုက်ပုံမရ။

"ဒုက္ခပါပဲ 'ကျွန်း' ရယ်... 'အထွန်း' ကိုတွေ့လိုက်လား... ကားရှေ့ခန်းမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး ရယ်ရယ်မော မောပါသွားတယ်... သူ့ရည်းစားဆိုရင်တော့ ခက်ရချည်ရဲ့ ဒီက လေးမပုံစံက သူ့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ့်ပုံမျိုး... သေချာစုံစမ်းကြည့်မှ ဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ်"

'ကျွန်း' ရဲ့မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားကာ အလောတကြီး မေးသံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

"ဘယ်မှာလဲ... ကျွန်တော်တို့လိုက်ကြည့်လိုက်မယ်"

"လိုက်လို့လည်း မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး... သူတို့ကားက အနောက်ဘက်ကို သွားတာ"

"စောစောက ပြောတာမဟုတ်ဘူးမေမေရယ်... 'အထွန်း'

နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းကိစ္စမှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အကွက်စေ့စေ့ စုံစမ်းထားနိုင်ကာမှ တော်ကာကျမှ... 'အထွန်း' ကို တစ် ချက်ကလေးမှ အလွတ်ပေးလို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒီနေ့ မနက် ပန်းစည်းပို့ဖြစ်သေးလား"

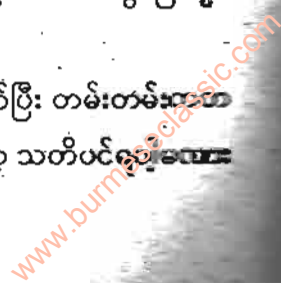
"ပို့ဖြစ်တယ်လေ... သူ့ဆီက ဖုန်းဆက်လာမလားလို့ တောင် မျှော်နေမိသေးတယ်... ခုချိန်ထိ ဘာမှလည်းအကြောင်း မကြားသေးဘူး"

'ကျွန်း' ခေါင်းထဲမှာ 'အထွန်း' ဆီက ဆက်လာမယ့် ဖုန်းမြည်သံကို စောင့်မျှော်နေမိတာ မနက်ကတည်းကပါပဲ။

"ကျွန်း' ရဲ့ Visiting Card ကဒ်ကိုလည်း ထမင်းသွားစား တဲ့နေ့ကတည်းက သေချာပေးထားခဲ့ပြီးပါပြီ။ 'အထွန်း' ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း 'ဒေါ်ခိုင်မာ' က အလိုက်တသိနဲ့ ပြန် ပေးခဲ့လေသည်။

အကြောင်းပြစရာ ကိစ္စမရှိသေး၍သာ သူမဆက်ဖြစ် သေးပေမယ့် 'အထွန်း' နဲ့ ထပ်ဆုံတွေ့ပြီး စကားတွေပြောချင် နေမိတာ ကြာပါပကောလား။

သူ့ဘက်က 'အထွန်း' နဲ့ပတ်သက်ပြီး တမ်းတမ်းဘာသာ သတိတရရှိနေပေမယ့် 'အထွန်း' ကတော့ သတိပင်မရှိတော့

လဲရေးမောကြည့်နေမိပါသည်။

ကားသွားတဲ့ ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်းများ တူနေခဲ့ရင် ဖြင့် လိုက်တောင်ချောင်းကြည့်ချင်လိုက်ပါရဲ့။

အခုတော့ 'အထွန်း' တို့ကားက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘက်ကနေ လာနေတာဖြစ်တာကြောင့် နောက်ကြောင်းပြန် လှည့်ပြီး ဘယ်လိုမှ မိနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ချေ။ 'ကျွန်း' ကတော့ မိမိမြင်လိုက်သလို မြင်တွေ့လိုက်ပုံမရ။

"ဒုက္ခပါပဲ 'ကျွန်း' ရယ်... 'အထွန်း' ကိုတွေ့လိုက်လား... ကားရှေ့ခန်းမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး ရယ်ရယ်မော မောပါသွားတယ်... သူ့ရည်းစားဆိုရင်တော့ ခက်ရချည်ရဲ့ ဒီက လေးမပုံစံက သူ့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ချင်ရာလုပ်မယ့်ပုံမျိုး... သေချာစုံစမ်းကြည့်မှ ဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ်"

'ကျွန်း' ရဲ့မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားကာ အလောတကြီး မေးသံ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

"ဘယ်မှာလဲ... ကျွန်တော်တို့လိုက်ကြည့်လိုက်မယ်"

"လိုက်လို့လည်း မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး... သူတို့ကားက အနောက်ဘက်ကို သွားတာ"

"စောစောက ပြောတာမဟုတ်ဘူးမေမေရယ်... 'အထွန်း'

နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သတင်းကိစ္စမှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့ဘက်က အကွက်စေ့စေ့ စုံစမ်းထားနိုင်ကာမှ တော်ကာကျမှ... 'အထွန်း' ကို တစ် ချက်ကလေးမှ အလွတ်ပေးလို့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒီနေ့ မနက် ပန်းစည်းပို့ဖြစ်သေးလား"

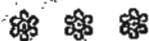
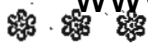
"ပို့ဖြစ်တယ်လေ... သူ့ဆီက ဖုန်းဆက်လာမလားလို့ တောင် မျှော်နေမိသေးတယ်... ခုချိန်ထိ ဘာမှလည်းအကြောင်း မကြားသေးဘူး"

'ကျွန်း' ခေါင်းထဲမှာ 'အထွန်း' ဆီက ဆက်လာမယ့် ဖုန်းမြည်သံကို စောင့်မျှော်နေမိတာ မနက်ကတည်းကပါပဲ။ 'ကျွန်း' ရဲ့ Visiting Card ကဒ်ကိုလည်း ထမင်းသွားစား တဲ့နေ့ကတည်းက သေချာပေးထားခဲ့ပြီးပါပြီ။ 'အထွန်း' ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း 'ဒေါ်ခိုင်မာ' က အလိုက်တသိနဲ့ ပြန် ပေးခဲ့လေသည်။

အကြောင်းပြစရာ ကိစ္စမရှိသေး၍သာ သူမဆက်ဖြစ် သေးပေမယ့် 'အထွန်း' နဲ့ ထပ်ဆုံတွေ့ပြီး စကားတွေပြောချင် နေမိတာ ကြာပါပကောလား။

သူ့ဘက်က 'အထွန်း' နဲ့ပတ်သက်ပြီး တမ်းတမ်းသော သတိတရရှိနေပေမယ့် 'အထွန်း' ကတော့ သတိပင်မရှိတော့

တွေ ရွေးချယ်ပြောပေးသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်နေမိပါသည်။

'ဒေါ်မိမိကြီး' ကားပေါ်ကဆင်းတာနဲ့ 'ဒေါ်ခိုင်မာ' က အိမ်တံခါးကို ဖွင့်ကာ အသင့်ကြိုနေပါသည်။

"ကျွန်မက ချိန်းထားတဲ့စည့်သည်မှတ်လို့... မမဖြစ်နေတာကိုး... လာ... လာ... ကျွန်မတောင် ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်လိုက်မလို့"

အပြုံးတူကို မျက်နှာမှာတပ်ဆင်ကာ 'ဒေါ်မိမိကြီး' အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လိုက်ရပါသည်။ အိမ်စည့်ခန်းရဲ့ မှန်စားပွဲလေးထောင့်လေးပေါ်မှာတင်ထားသော နက်ပြာရောင် ကတ္တီပါလေးထောင့်ပူးဆီ အကြည့်ရောက်သွားတော့ လူက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားခဲ့ရ၏။

စိန်ကြွေတွေများလှချည်လား။ များရတဲ့ကြားထဲ ဆိုက်ကြီး အလုံးသန့်တွေကြီးပဲမို့ တဖြိုးဖြိုးတဖျတ်ဖျတ်လက်က အရောင်တွေက မျက်စိပင်ကျိန်းလှပါသည်။ လိုချင်တပ်မော်စိတ်ကလည်း ရင်ထဲကို အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်ရောက်လို့လာတော့၏။

"သိမ်းထားတာလည်း ကြာနေပြီဆိုတော့ တစ်ခုခုလုပ်

ယ်ဆိုပြီး အပ်နေကျ ပန်းတိမ်ဆိုင်က ညီမတစ်ယောက်ကို ဆွမ်းခေါ်ထားတာ ဝမ်းဆက်တစ်စုံလုပ်လိုက်မယ်ကွယ်... အမိဘက 'အထွန်း' အတွက်ပေါ့... ခေတ်မီမီလေးလည်းဖြစ်ချင်တယ် ဘာပုံစံလုပ်ရင် ကောင်းမလဲကွယ်... 'မမိ' အကြံပေးပါဦး"

"မခိုင်မာ' ဝဲ ရွေးချယ်ပြီးလုပ်ပါ... ကျွန်မက ဒီလောက် ကျွမ်းကျင်ဘူး... ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေအောင်မှ ယောက်ျားကဝယ်ပေးနေလို့... သူ ပုံစံမျိုးစုံဝယ်ပေးတာနဲ့ပဲ... ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ဘာဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး"

လက်ထဲမှာ ဝါလာတဲ့ စားစရာသစ်သီးတွေကို 'ဒေါ်ခိုင်မာ' လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

'ဒေါ်ခိုင်မာ' က လှမ်းယူရင်း ...

"အိမ်ကိုလာတိုင်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဘာလို့ ဝယ်ဝယ်တာရတာလဲ... အားနာစရာကြီး... ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ရမယ်ဆို ပြီးရင် 'အထွန်း' ဆီ ခဏသွားမလို့... 'မမိ' ပါလိုက်ခဲ့မယ်"

"ဘာသွားလုပ်မှာလဲ"

“မရောက်တာကြာတာရယ်... ‘မမမိ’ ကို တမင်အလည် ခေါ်သွားချင်တာရယ်... ‘မမမိ’ အားရဲ့လား”

“အထွန်း’ အကြောင်းပြောချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲဖြစ် သွားပါသည်။ ကိုယ့်ဘက်က စကားမစလိုက်ရဘဲ သူ့အလိုလို အကွက်ထဲဝင်လာတာ ‘ဒေါ်မိမိကြီး’ အတွက် ကံကောင်းလှ ပါသည်။ လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပျော့ပျောင်းအောင်ထား ရင်း ...

“ကျွန်မက အားပါတယ်... ‘အထွန်း’ ဆီသွားမယ်ဆို တော့ ပိုပြီးတော့တောင်လိုက်ချင်သေးတယ်... ဒါပေမယ့် ‘အ ထွန်း’ ရှိပါ့မလားမသိဘူး”

‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ မျက်နှာ ဝေဝေဝေဖြစ်သွားပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ‘မမမိ’ ရဲ့... ရှိမှာပါ... အပြင်သွားရင် လည်း ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်နေကြပါ”

“‘အထွန်း’ ကို ဟိုင်းလပ်ကားတစ်စီးရဲ့ ရှေ့ခန်းမှာ တွေ့ လိုက်တယ်... အခုလေးတင်ပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလား... သူ့မှာ ကားရှိနေတာပဲဟာ”

“သေချာပါတယ်... ‘အထွန်း’ ကို ချစ်လွန်းလို့ အိမ်မထဲ ထဲစောင့် ထည့်ထည့်မက်မိတဲ့ဟာ... ကျွန်မ မမှားနိုင်ပါဘူး”

“နေဦး... သူ့ဆီ ကျွန်မ ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ်... ရှိ မရှိသိ ရတာပေါ့”

‘အထွန်း’ ပြန်မရောက်ပါစေနဲ့လို့သာ ကျိတ်ဆုတောင်း နေရပါသည်။ ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ကျောခိုင်းပြီးထသွားတာနဲ့ တပြိုင်နက် ‘ဒေါ်မိမိကြီး’ က ကတ္တီပါဗူးထဲမှ စိန်ကြွေအနည်းငယ်ကို ချွတ်ကနဲနေအောင် လျင်လျင်မြန်မြန်ပင် နှိုက်ယူထားလိုက် သည်။

အသင့်ပါလာတဲ့ လက်ကိုင်ဖုစာထဲထည့်လိုက်ကာ ပြီး တာနဲ့ ထိုလက်ကိုင်ဖုစာကို ပိုက်ဆံအိတ်ဘေးစေ့ထဲ ထည့်သိမ်း ခဲ့လိုက်သည်။ ‘ဒေါ်မိမိကြီး’ ရဲ့ လျင်မြန်ပိရိမှုကြောင့် ‘ဒေါ်ခိုင် မာ’ ဘာကိုမှ မရိပ်မိလိုက်ချေ။

‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ‘အထွန်း’ အတွက် စိတ်ပူပင် နေသည်။ အမေမသိဘဲ ‘အထွန်း’ တစ်ယောက် သူ့စိတ်တိုင်း ချ ဘာတွေများလုပ်နေပါသလဲမသိ။

‘မမမိ’ ကိုယ်တိုင် တွေ့လာတယ်ဆိုတာကြောင့်လည်း အားနာနေမိတာဖြစ်၏။ ကော့တလက်ဖုန်းကိုယူကာ ‘မမမိ’ ကို ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ ‘မာလာ’ လား ‘အထွန်း’ ဘယ်သွားသလဲ”

“.....”

“ဒီနားခဏဆိုတာက ဘယ်ကိုလဲ... ခါတိုင်း သူ့အပြင် ထွက်မယ်ဆိုအန်တို့ကို ပြောနေကြပဲဟာ”

“.....”

“ပြီးရော... ပြီးရော... ပြန်လာတာနဲ့ ချက်ချင်းဖုန်း မြန်ဆက်ခိုင်းလိုက်... ဟန်းဖုန်းကတော့ ဘာလို့ထားခဲ့ရတာလဲ”

“.....”

“ပြန်လာတာနဲ့ ချက်ချင်းဆက်ခိုင်းနော်... ကြားလား”
‘အထွန်း’ လုပ်ပုံမဟုတ်တာကြောင့် ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ မှာ ‘ဒေါ် မိမိကြီး’ ကို အားနာသွားရပါသည်။ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ တကယ်မရှိပါ။

“လက်ကိုခိုက်မိလို့တဲ့ ‘မမမိ’ ရှေး... ဆေးသွားစည်းတယ် လို့ပြောတာပဲ... ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး... ကျွန်မတော့ ပြန်လာ တာနဲ့ ချက်ချင်းဖုန်းဆက်လို့ ပြောထားတယ်... ‘မမမိ’ တွေ့ စာယ်ဆိုတာ ဟုတ်တာပေါ့”

“စိုးရိမ်ရသလားကွယ်... ‘အထွန်း’ အတွက် ပူလိုက်ရ တာ”

“နည်းနည်းလေးယောင်သွားတာလို့ ပြောတာပဲ”

‘ဒေါ်မိမိကြီး’ စိတ်ထဲမှာတော့ ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ လိမ်နေတာပဲ ဟု ယူဆမိပါသည်။ ရောဂါတကယ်ခံစားနေရတယ်မှန်ရင် ဈာန်နာက ပြုံးရွှင်နိုင်ပါ့မလား။

‘အထွန်း’ ကို မြင်တွေ့လိုက်တုန်းကဖြင့် ကြည်နူးပြီး ရယ်မောနေတာ ဘာရောဂါဝေဒနာမျိုးကိုမှ မခံစားရတဲ့အတိုင်း ပါပဲ။

“ညနေကျမှပဲ လာသတင်းမေးဦးမယ်... ‘မခိုင်မာ’ ရယ်... သားကြားရင်လည်း စိတ်ပူနေမှာပဲ”

“ရပါတယ်”

“သားက ‘အထွန်း’ နဲ့ကျမှ ကဗျာတွေ ဘာတွေဆန်ချင် နေတာ ကျွန်မကို အသိမပေးဘဲ ‘အထွန်း’ ဆီ ဒီမနက် ပန်းစည်း တွေ ဘာတွေပို့နေသေးတာ... သူ ရက်သွားမှာစိုးပြီး ကျွန်မမှာ ဖြင့် မသိဟန်ဆောင်ပေးနေရတယ် သိလား”

‘ကျွန်း’ က ‘အထွန်း’ အပေါ် စိတ်ဝင်တစားရှိလှစာယ်ဆို တာကို ကြားပြီး ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ရဲ့ အပြုံးက ပီပီပြင်ပြင်ကြီးကို ဖြူးဖျနေရပါသည်။

“ပန်းတိမ်က ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုရော မကြည့်တော့ ဘူးလား... အခုပဲလာတော့မှာ စောင့်ကြည့်သွားပါဦးလား”

‘မမမိ’ရဲ့”

“နောက်မှပဲကြည့်ပါတော့မယ်... ‘ကျွန်း’က နောက်ကား တစ်စီးဝယ်မလို့ဆိုပြီး ကားပွဲစားကို အိမ်မှာခေါ်ထားတယ်ပြော တယ်... ကျွန်မ ကြိုက်မကြိုက် ကြည့်ပေးပါအုံးဆိုလို့ ကြည့် ပေးရဦးမယ်လေ... အသီးအနှံလေးတွေ ပေးချင်လို့ကို ခဏ ကလေးဝင်လာလိုက်တာ”

‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ အထင်ကြီးမယ့် စကားတချို့ကို ရွေးပြော ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်သို့ ခြေကျင်ပဲ လမ်းလျှောက်ကာ ပြန် လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ... ညည်းကြောင့်ဖြစ်ရတာ ‘အထွန်း’ရဲ့... ဇီတ်တွေလောပြီး ပူပင်နေရတာနဲ့ပဲ ငါ့စိန်ကြွေတွေ ဘယ် ရောက်လို့ ဘယ်ပျောက်ကုန်ရမှန်း မသိရတာ... ‘မမမိ’မလာ ခင်ကလေးတင် သေချာစစ်ပြီး ကြည့်နေသေးတာ”

မေမေ့မျက်နှာက နီရဲပျက်ယွင်းကာ ငိုတော့မယ့်အတိုင်း ဖြစ်နေပါသည်။ ယောက္ခမတွေ့ဆီကနေ အမွေရထားတဲ့ပစ္စည်း ဆိုတော့လည်း မေမေနုမြောတာ မဆန်းလှပါ။ ပျောက်သွားတဲ့ ဖိန်ကြွေတန်ဘိုးကပင် သိန်းဆယ်ချီတန်နေပါသည်။

“သေကော သေချာလို့လားမေမေရယ်... မေမေပဲ အမှတ်မှားတာလားမှ မသိတာ... တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲဒီစိန်ထုပ်ကို ဖြည့်ဖြည့်ပြီး ပုံစံမျိုးစုံလုပ်မယ်ဆိုပြီး ဆော့ဆော့နေတာမဟုတ်လား... သေချာလည်း ပြန်စစ်ကြည့်ပါဦး”

“အို... ဘာကိုမှ စစ်နေစရာမလိုဘူး... ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်သိတယ်... ငါ့စိတ်ထဲက မသင်္ကာတဲ့လူရှိနေတယ်... လက်တွေ့လာတာကြာပြီဆိုတော့ ဖွင့်ပြောရမှာ အားနာနေလို့သာ သူ့ပုံဖြစ်မှာပါ”

ပစ္စည်းပျောက်တာသေချာနေပြီး တရားခံကို ဖော်ထုတ်ခွင့်မရတာလောက် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာ မရှိပါ။ ရဲစခန်းတိုင်ပါဆိုတော့လည်း လူသိရှင်ကြား ဖြစ်မှာစိုးတယ်ဆိုပြီး ရှုထောင့်တော်မူနေပြန်သတဲ့။

‘အထွန်း’ ကတော့ လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့ ပထမသက်ရင် သိပ်ပြီးမက်မက်မောမောရှိလှတာ မဟုတ်တာကြောင့် မေမေ လောက်လည်း နှမြောစိတ်ဝင်မနေမိပါ။

ကိုယ့်ချွေးနှံစာနဲ့ ဝယ်ထားရတာမဟုတ်တဲ့အတွက် ‘အထွန်း’ စိတ်ထဲ အေးဆေးနေမိပါသည်။

“သိနေတယ်ဆိုရင်လည်း ပေါ်တင်ပဲ ဖွင့်မေးပစ်လိုက်မယ်”

မေမေကလဲ”

“အားနာလို့ပေါ့ဟဲ့”

“အားနာနေရအောင် ဘယ်သူ့ဗို့လို့လဲ... ‘ဒေါ်မိမိကြီး’ ကိုပဲ ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟယ်... လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ကို ဒီလိုစွပ်စွဲစရာလား ‘အထွန်း’ ရယ်... ‘မမမိ’ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ... ကြားများကြားသွားရင်ဖြင့် အားနာစရာ”

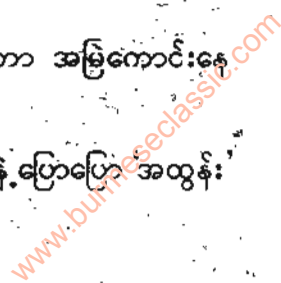
“မေမေပဲပြောတော့ အဲဒီအန်တီပဲ အိမ်ကိုအလည်လာတာဆို”

“သူလာတာနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ... ငါပြောနေတာက ပန်းတိမ်က ‘မစော’ ကိုပြောနေတာ... ‘မစော’ က ပွဲစားလည်းလုပ်တယ်ဆိုတော့ ခပ်လည်လည်ပဲမဟုတ်လား”

“မဖြစ်နိုင်တာ... ‘အန်တီစော’ ကဖြင့် ဖေဖေလက်ထက် စာတည်းက အိမ်ကို ဝင်ထွက်ပတ်သက်နေတဲ့သူပဲ... ဒါမျိုးလုပ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ပြောလို့ရမလား... လူ့စိတ်ဆိုတာ အမြဲကောင်းနေတာမှမဟုတ်တာ”

မေမေဘယ်လောက်ပဲ ထင်ကြေးနဲ့ ပြောပြော အထွန်း”

ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ 'အန်တီစော' ယူသွားတယ်လို့ ထင်ကိုမထင်မိပါ။ 'အန်တီစော' ရဲ့အခြေအနေကလည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေပါသည်။

ပွဲစားလုပ်တယ်ဆိုတာကလည်း သူပိုင်တဲ့ ပန်းတိမ်မှာ သူ့စိတ်ကြိုက်ဒီဇိုင်းထွင်ကာလုပ်ပြီး အပျင်းပြေ အသိမိတ်ဆွေတွေဆီမှာ လိုက်ရောင်းတဲ့သဘောပင်။

“ဒါတွေထားပါဦး... ညည်းက မနက်ကဘယ်သူနဲ့ အပြင်အတူတွဲထွက်သွားရတာလဲ... လက်ကကော ဘာကြောင့် အကြောရောင်ရတာလဲ... ရှင်းစမ်းပါအုံး”

“ခုံနဲ့ရိုက်မိသွားရတာ... မတော်တဆပါမေမေရယ်... ကားမမောင်းနိုင်တာနဲ့ ဂိတ်ကိုလာနေကျ အသိတစ်ယောက်ကိုပဲ အကူအညီတောင်းပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ဘယ်သူလည်း အဲဒီအသိက”

“မြေ’ တဲ့... သူ့အဖေက ‘အထွန်း’ တို့ ကားကိုမောင်းတယ်”

“ဟွန်း... ဒရိုင်ဘာသားပေါ့... ဒီလိုလူနဲ့ ဘာလို့မိတ်ဆွေဖြစ်နေရတာလဲ ‘အထွန်း’ ရယ်... မနက်က ညည်းကို ‘မမမိ’ တို့ မြင်သွားတယ်သိလား”

“မြင်တော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ... ကိုယ့်ကိုစွန့်ကိုယ်ပဲဟာ... ‘ကျွန်း’ ဆီကတောင် ဒီနေ့ပန်းစည်းတစ်စည်းရသေးတယ်... ဘာကြောင်တာလည်း မသိဘူး”

‘ကျွန်း’ ပို့ပေးတဲ့ ပန်းစည်းကို ‘အထွန်း’ ဘက်က ကျေနပ်သဘောကျတယ်ဆိုရင်ဖြင့် မေမေက ချက်ချင်းပြေးကာ ‘ကျွန်း’ တို့သားအမိဆီ သတင်းသွားပို့မှာ သေချာနေတာကြောင့် စိတ်မဝင်စားသလိုပြောလိုက်မိပါသည်။

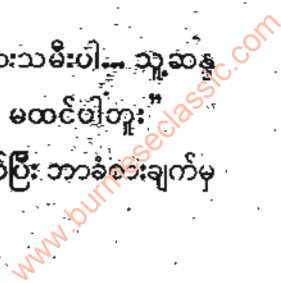
“အဲဒါကြောင်တာမဟုတ်ဘူး... တန်ဘိုးထားလို့ မြတ်နိုးလို့ ပေးတာသိရဲ့လား... ‘ကျွန်း’ ဘက်က ဒီလောက်ထိ စိတ်ဝင်စားမှုရှိတာကိုပဲ ငါ့မှာဝမ်းသာလှပြီ... ‘မမမိ’ ဘက်က စကားအမ်းလှမ်းတာနဲ့ မြန်မြန်ပဲလက်ထပ်ပေးစားလိုက်မယ်”

‘အထွန်း’ ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်ပါသည်။

“ ‘ကျွန်း’ ရဲ့အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ပါရစေဦး မေမေရယ်... မိန်းကလေးသိက္ခာတော့ ရှိပါရစေ... ဒါမှ ‘အထွန်း’ ငို တန်ဘိုးထားမှာပေါ့”

“ ‘ကျွန်း’ က လူကြီးလူကောင်း သားသမီးပါ... သူ့ဆန္ဒပေါ်ဘဲ သူ့အမေကို တောင်းရမ်းခိုင်းမယ် မထင်ပါဘူး”

‘အထွန်း’ ရင်ထဲ ‘ကျွန်း’ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာခံစားချက်မှ

မိမိအေးအေးက သေချာတာကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတဲ့ ကိစ္စက
တကယ့်ကို အဝေးကြီးဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။

“မေမေ ‘အထွန်း’ ကိစ္စကို ပြောနေလို့ ဘာမှထူးလာမှာ
မဟုတ်ဘူး... ပျောက်သွားတဲ့ စိန်ကိစ္စကိုပဲ သေချာပြန်စဉ်းစား
ကြည့်... တန်ဘိုးက နည်းတာမဟုတ်ဘူး”

‘အထွန်း’ စကားလွှဲလိုက်တော့ မေမေတွေဝေသွားပြန်
သည်။ မေမေရှေ့ကနေ ရောင်ရှားကာ အိမ်ပေါ်တက်ဖို့အပြင်
ဖုန်းမြည်လာတာကြောင့် ‘အထွန်း’ ပဲ ကိုင်လိုက်ရပါသည်။

‘ဟယ်လို့’ လို့ပြောလိုက်ပေမယ့် တစ်ဖက်က ဘာစကား
မှ ပြန်ပြောမလာပါ။ ကားတွေဝှားကနဲနေအောင် ဖြတ်သန်းသွား
နေတာကိုတော့ ဆူညံစွာ ကြားနေရလေသည်။

“ဟယ်လို့... ပြောပါရှင်”

‘အထွန်း’ ရဲ့ လေသံက စိတ်မရှည်တဲ့ အသံမျိုးထပ်ထွက်
လာတော့မှ မဝံ့မရဲနဲ့ စကားစလာပါသည်။

“ကျွန်တော်ပါ ‘အထွန်း’ ”

သူ့လေသံကို ‘အထွန်း’ ကြားတာနဲ့ မှတ်မိသွားရတယ်
သည်။ ‘မြေ’ ဘာဖြစ်လို့ ‘အထွန်း’ ဆီ ဖုန်းဆက်လာရတာလဲ။

“‘မြေ’ မဟုတ်လား... ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ကျွန်တော် ‘အထွန်း’ ရဲ့လက်ကဒဏ်ရာ သက်သာ
သက်သာသိချင်လို့ပါ”

“ဒဏ်ရာက သက်သာပါတယ်... သိပ်တောင်မနာတော့
သလိုပဲ... ဒါနဲ့ ‘အထွန်း’ ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ‘မြေ’ ဘယ်ကရ
သလဲ”

“ကျွန်တော် ‘မမာလာ’ ရဲ့အိမ်ကိုသွားပြီး မေးလိုက်တာ”

“ဟင် ‘မာလာ’ အိမ်ကိုသွားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

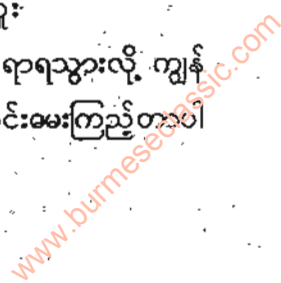
‘အထွန်း’ ရင်ထဲ မကျေနပ်ချင်သလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့ရပါ
သည်။ ‘အထွန်း’ ကို အကြောင်းပြပြီး သူ ‘မာလာ’ ဆီ သွားတာ
မိမိနေမှာပေါ့... ‘မာလာ’ နဲ့ သူ့နဲ့က ဘာလဲ။

“‘မြေ’ က ‘အထွန်း’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ‘မာလာ’ နဲ့အဆင်
ပြေနေတယ်ပေါ့လေ”

“‘အထွန်း’ အာကို ပြောတာလည်း မသိဘူး”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ‘အထွန်း’ ဒဏ်ရာရသွားလို့ ကျွန်
တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ဖုန်းဆက်သတင်းမေးကြည့်တာပါ
‘အထွန်း’ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး”

“အထွန်း... အထွန်း... ကရော ဘာပြောနေလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

‘မြ’နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ‘အထွန်း’ ရဲ့အတွေးထဲ စဉ်းစားစရာတွေပြည့်သိပ်ကြပ်လို့ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဂိတ်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လာတဲ့ကားကို မြင်ကတည်းက ‘ကျွန်း’ ရဲ့ကားဆိုတာကို ‘အထွန်း’ သိလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့... ‘မာလာ’ ခုကားပေါ်က ဆင်းလာမယ့်သူက ‘ကျွန်း’ ဆိုတာပဲ... ငါ့ဆီလာတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်... နင်တွေ့ချင်တယ်ဆို အတော်ပဲပေါ့... သေချာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်”

‘မာလာ’ တစ်ယောက် အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ကားပေါ်ကနေ ‘ကျွန်း’ တစ်ယောက် စတီးငါးဆင့်ရိုက်ကြီးကို ကာဆင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ပုံစံကို မြင်တာနဲ့တင်

မေမေခိုင်းလိုက်ပြီဆိုတာ သေချာနေရပြီဖြစ်၏။

ကိုယ့်အတွက် တကူးတက ထမင်းရှိုင်းလာပို့ပေးတဲ့သူကို 'အထွန်း' ဘက်က အလိုက်တသိနဲ့ ကြိုဆိုလိုက်ရပါသည်။

“ကျွန်း” ကို မေမေခိုင်းလိုက်ပြီနဲ့ တူတယ်... မေမေတစ်ယောက်နဲ့ တော့ခက်ပါတယ်... အားနာရမှန်းလည်း မသိဘူး... 'ဦးထွေး' ပို့ခိုင်းရင် ရသားနဲ့ဟာ”

‘ကျွန်း’ ရဲ့ မျက်နှာက လှိုက်လှဲစွာ ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

“ကိုယ် ကိုယ်တိုင်ကိုက လိုလိုချင်ချင်နဲ့ ပို့ပေးပါရစေလို့ ပြောလို့ အန်တီက ပို့ခိုင်းတာပါ... 'အထွန်း' ဆီကိုလည်း တမင်ရောက်အောင် လာလည်ချင်တာလည်း ပါတယ်လေ”

“လာ... ထိုင်... ဒါက 'အထွန်း' ရဲ့ သူငယ်ချင်း 'မာလာ' တဲ့ 'မာလာ' ကတော့ 'ကျွန်း' ကို မမြင်ဘူးသေးပေမယ့် 'အထွန်း' ပြောပြထားလို့ သိနေနှင့်ပြီးပါပြီ”

‘ကျွန်း’ ရဲ့ နှစ်နှစ်လိုလိုရှိလှသော အပြုံးကိုကြည့်ပြီး ‘မာလာ’ စိတ်ထဲ ပိုရန်ကောဟု တွေးနေမိပါသည်။ ‘ကျွန်း’ ဆိုတဲ့လူရဲ့ မျက်နှာက လိုတာထက်ပိုပြီး ဖော်ရွေလှိုက်လှဲပြီး ပြုံးချိုနေတာဟာ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားသလိုလိုမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

သန့်ပြန်ချောမောသော ရုပ်ရည်ကိုပိုင်ဆိုင်ပေမယ့် စိတ်

ထားကတော့ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ‘မာလာ’ က ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ် ယူဆနေမိ၏။

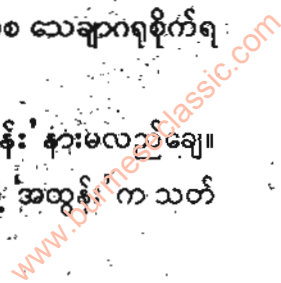
တကယ်ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ဆိုတာကတော့ ‘မာလာ’ လည်း တန်ခိုးရှင်မဟုတ်တဲ့အတွက် သေချာမပြောနိုင်ပါ။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ‘ကျွန်း’ ဆိုတဲ့လူကို ‘မာလာ’ ခင်မင်စိတ်မဖြစ်ပေါ်မိပါ။ ‘မြေဇာ’ ကိုကျတော့ မျက်နှာထားကို မြင်ယုံနဲ့ စိတ်ချလက်ချကို ယုံကြည်ခင်မင်မိသွားရပါသည်။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ ဘက်လိုက်မှုမရှိဘူးဆိုတာကို ‘မာလာ’ ကျိန်ဝံ့ပါသည်။

‘မာလာ’ ရဲ့ စိတ်က ဘယ်သူ့နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ရိုးသားတယ်ဆိုတာ သေချာနေလေသည်။

“ ‘အထွန်း’ ရဲ့ အလုပ်က တော်တော်တာဝန်ကြီးတာပဲ နှင်... ကားသမားများ တစ်ခုခုလုပ်ရင် ကိုယ်က အချောင်စိုက်လျော်ရမှာ ဆက်ဆံပတ်သက်ရတဲ့ အများစုကလည်း ယောက်ျားသားတွေကြီးပဲဆိုတော့ အနေအထိုင်ကအစ သေချာဂရုစိုက်ရမယ်”

‘ကျွန်း’ ဆိုလိုတဲ့သဘောကို ‘အထွန်း’ နားမလည်ချေ။ စိတ်ဆီရဖို့အတွက် အလုပ်လုပ်နေရတာလို့ ‘အထွန်း’ က သတ်

မှတ်ထားတာကြောင့် ယောက်ျားမိန်းမဆိုပြီး ခွဲခြားမနေဖြစ်
တော့ပါ။

ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လုပ်နေရတဲ့သူတိုင်းကို မိသားစုလို့
ပဲ သဘောထားကာ ဆက်ဆံဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်အပေါ်ကို သိပ်ပြီး ကလိန်ကျဖျံကျလာတဲ့သူဆိုရင်
တော့ 'အထွန်း' တို့ဘက်ကလည်း ညာတာမနေဖြစ်တော့ပါ။
ဥပဒေအတိုင်း တိုင်စရာရှိတာ တိုင်ပစ်လိုက်တာပင်။

လုပ်လာတဲ့ သက်တမ်းတလျှောက်မှာ ကြီးကြီးမားမား
ပြဿနာမပေါ်ပေါက်တာကတော့ 'အထွန်း' တို့ရဲ့ ကံဇာတာ
ကောင်းနေလို့ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"ဘဝပေး ကုသိုလ်ကံက ပင်ပန်းဖို့ပါလာတော့ တစ်
ခြင်းလို့ရပါ့မလဲ 'ကျွန်း' ရဲ့... ထမင်းမဝတ်အောင်တော့ အထွန်း
ပန်းခံပြီး လုပ်နေရမှာပဲပေါ့"

"အထွန်း' တို့က ချမ်းသာပြီးသားပဲဗျာ... ဒီအလုပ်ဆို
မလုပ်လည်း ဘာဖြစ်မှာမှတ်လို့"

"ချမ်းသာတယ်ဆိုတာက အဘိုးအဘွားတွေ အမွေ
သွားခဲ့လို့လေ 'ကျွန်း' ရဲ့... ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစဆိုတာတော့
ရှိရဦးမှာပေါ့... ဒီလုပ်ငန်းကို 'အထွန်း' တစ်ယောက်တည်း

ဦးစီးပြီးလုပ်တယ်... အောင်လည်းအောင်မြင်နေတယ်... ဒီက
တွေ့ဝင်ငွေက 'အထွန်း' ရှာတဲ့ပိုက်ဆံပေါ့... အမွေတွေမရှိရင်
ဘာပဲ ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကိုယ် ပိုက်ဆံရှာတတ်တာပေါ့လေ"

"အထွန်း' က တကယ်တော်တယ်ဗျာ... 'အထွန်း' လို့
မိန်းမမျိုးကတော့ ရှားတယ်... စံပြုထားသင့်တယ်"

"မြောက်မနေပါနဲ့ရှင်... 'ကျွန်း' ကြိုက်တဲ့ဆိုင်မှာ လိုက်
တယ်ကျွေးပါ့မယ်"

"တကယ်ပြောတာပါဗျာ... မြောက်ပြောတာမဟုတ်ပါ
ဗျာ... တော်လို့တော်တယ်လို့ ချီးမွမ်းတာ"

"ထားပါ... ထားပါ"

"အထွန်း' နဲ့ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်သေး
တယ်... ကိုယ်သေချာချိန်းလိုက်မယ်...ဖြစ်ရဲ့လား 'အထွန်း'"

ရီဝေစွာကြည့်လိုက်သော 'ကျွန်း' ရဲ့အကြည့်ကို 'အထွန်း'
ခင်ဆိုင်ကာ ပြန်ကြည့်မနေတော့ဘဲ မျက်လုံးကိုလွှဲကာ ခေါင်းပဲ
ညီတ်ပြလိုက်မိပါသည်။ 'ကျွန်း' နဲ့ ပတ်သက်ပြီး 'အထွန်း'
ခင်ထဲ လိုက်လဲခြင်းရှိမနေတာ အံ့ဩဖို့တော့ကောင်းနေရသည်။

'ကျွန်း' ပြန်သွားပြီတဲ့အခါကျတော့ 'မာလာ' နဲ့ စကား
ဆက်ပြောဖြစ်ကြပါသည်။

“ကျွန်း” ကိုကြည့်ပြီး နင်ဘာဝေဖန်အုံးမလဲ ပြောပါဦး
‘မာလာ’ က ခေါင်းကိုညိတ်ကာ ...

“ဒီလူက နင့်ကိုအသလွတ်ကြီး ဖားနေသလိုမျိုးကြီး
‘အထွန်း’ ရဲ့ ... ယောကျ်ားဖြစ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြှောက်
ပင့်ပြောနေတာ သဘာဝသိပ်မကျလှဘူး... ငါ့စိတ်ထဲမှာတော့
မရိုးသားဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“ဘာအတွက်သူက မရိုးသားရတာလဲ”

“မသိဘူးလေ... သိနေမှတော့ ငါကဖွင့်မေးပစ်လိုက်
ပေါ့”

‘မာလာ’ ရဲ့ဝေဖန်ချက်က ဒီတစ်ခါတော့ မှားယွင်းသွား
နဲ့တူပါသည်။ ‘ကျွန်း’ ရဲ့မရိုးသားမှုဆိုတာ ‘အထွန်း’ အပေါ်
ထားတဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ဓါတ်ပဲဖြစ်စရာရှိသည်။ ကျန်တဲ့အရေးက
ပိုင်းတွေက ဘာများမရိုးသားစရာရှိနေလို့လဲ။

‘ကျွန်း’ နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတိုင်းကို သူ့အမေ
ယောက်လုံးက တာဝန်ယူပေးနေမှတော့ သတင်းဆိုးဆိုတာ
ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။

“‘မြေဇာ’ လည်း ပေါ်မလာတာကြာပြီနော်... ဘာ
လုပ်နေလည်း မသိဘူး... သူ့ဆိုင်ကို တစ်နေ့လောက်သွား

ကောင်းမလားမသိဘူး”

‘မာလာ’ စကားကို ‘အထွန်း’ သဘောတူစွာ ခေါင်းညိတ်
လိုက်မိပါသည်။ ‘မြေ’ နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ အတော်ကလေး
အောင် ကြာသွားခဲ့ပြီပဲ။ သူ့ကြောင့် ‘အထွန်း’ လက်နာသွားပြီး
တည်းက မပေါ်လာတော့တာ ယနေ့ထိပါပဲ။

“ငါ့ကို အားနာပြီး မလာတော့တာနဲ့ တူတယ်... ဒါပေ
မည် နင့်အိမ်ကိုတော့ သူ့ရောက်ကိုရောက်ရမှာပေါ့”

‘မာလာ’ အား သွေးတိုးစမ်းသလို မေးလိုက်မိခြင်းဖြစ်

“ဘာဆိုလို့လဲ... ‘မြေဇာ’ က ငါ့ဆီကို ဘယ်နှစ်ခါများ
သွားလို့လဲ... နင့်ဖုန်းနံပါတ်လိုချင်လို့သာ မရမက စုံစမ်းပြီး
သက်ချလာတာ... ပတ်သက်ချင်း ပတ်သက်ရင် နင့်ကိုပဲ သူ
ပိုပြီးပတ်သက်မှာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ... နင့်နဲ့က ပိုခင်ပြီး ပိုသိတာပဲ”

“ငါနဲ့က ပိုခင်တာပဲရှိတာ... နင့်ကိုကျတော့ သံယောဇဉ်
ပိုတိုးသွားရော... လက်ဆစ်ကလေးယောင်တာများ မျက်စိ
ချက်နာပျက်နဲ့ အကဲပိုနေလိုက်တာ မပြောချင်ဘူး”

‘အထွန်း’ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။ ‘မာလာ’

သလိုမျိုး သံယောဇဉ်တိုးဖို့နေနေသာသာ လူချင်းတွေ့ဖို့တောင်
ဆုံဖြစ်ကြသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဟိုတစ်ခါ ဖုန်းဆက်ပြီးက
တည်းက သူနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့ပါသည်။

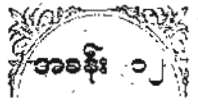
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့သူကတောင် သတိမရဘဲ
နေနိုင်နေသေးတာ 'အထွန်း' တို့ဘက်က စဲပြီးပတ်သက်ဖို့
ကျတော့ အောက်မနေပေဘူးလား။

“မသွားတော့ပါဘူး 'မာလာ' ရယ်... ကိုယ်နဲ့ ဘာဆို
တာမှတ်လို့... တော်ကြာ သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးထင်နေပါအုံးမယ်”

“ဘာဆိုလို့ထင်ရမှာလဲ... ခင်မင်လို့ သွားလည်တာ
ဟာ... အဘိုးကိုလည်း တွေ့ချင်သေးတယ်”

“ငါတော့မလိုက်တော့ပါဘူး... နင့်ဖာသာပဲ သွားလို့
ပါတော့”

'အထွန်း' ဘက်က တကယ်မလိုက်ဘူးဆိုတာ သေချာ
သွားသဖြင့် 'မာလာ' က ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပါ။

“ငါ့မြေးကို ကြည့်ရတာ အရင်ကလို မဟုတ်တော့
ပါလား... တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေသလိုလို ဘာလို့လို့နဲ့ ငိုငိုနေ
အယ်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ပုံမှန်မဟုတ်တော့သော သူ့ရဲ့အခြေအနေကို အဘိုးက
နိပ်မိစွာမေးမြန်းလာပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာရှိနေတယ်ဆို
တာကို အဘိုးသိအောင် သူဘယ်ပြောပြလို့ဖြစ်မှာတဲ့လဲ။
အဘိုးလည်း ကူညီပေးနိုင်မည်မထင်ပါ။ ခေါင်းကိုစ ခါပြုရင်း

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးအဘိုးရ... ပုံမှန်ပါပဲ... ကျွန်တော်ဘာ

ဖြစ်နေတယ်လို့ အဘိုးက ထင်လို့လဲ”

“မထင်တတ်ပါဘူးကွာ... လူလေးပြောပြမှ သိရမှာပေါ့”

“တကယ်ပါ... ကျွန်တော်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... အလုပ်ပင်မန်းလို့ ငိုငိုငိုသွားရတာပါ”

“လူလေးကခံစားချက်ကို သိပ်မြဲသိပ်တတ်လွန်းတာကိုးကွ မဖြစ်လာသေးတဲ့ အရာကို ကြုံတွေးပြီး စိုးရိမ်နေရင် လူလေးပဲ မောနေမှာပေါ့... ဘာကိုမှ မတွေးနဲ့... ဖြစ်ချင်တာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်... ကိုယ့်စိတ်ကူးထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတော့လည်းအမြတ်... မဖြစ်တော့လည်း အရင်းပဲပေါ့ကွာ”

မြေးရဲ့ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်မှုကို အဘိုးရိပ်မိပုံရပါသည်။ အလုပ်ပင်ပန်းလို့ဆိုတဲ့ စကားမျိုး သူ့နှုတ်က တစ်ခါဘူးမျှ ပြောခဲ့ဘူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ရဲ့အကြောင်းပြချက်က မှားယွင်းနေတာကြောင့် အဘိုးရိပ်မိသွားတာပဲ ဖြစ်ရပါမည်။

“ကလေးမလေးရဲ့ လက်ကော သက်သာသွားပြီလား”

မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကြောင့် သူအံ့သြသွားခဲ့ရသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ”

“အထွန်း’ ဆိုတဲ့ ကလေးမလေး... လူလေးနဲ့ပတ်သက်

တာဆိုလို့ သူပဲရှိတာဥစ္စာ... လူလေးပါးစပ်က သူ့အကြောင်း ပြောတာကြာလို့ မေးကြည့်လိုက်တာ”

“မပြောဆို အထွန်း’နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ဘာဆိုငိုလို့လဲ အဘိုးရ... သိပ်တောင် ခင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် အလှူလုပ်တဲ့နေ့ကြရင် လူလေးသူတို့ကို ဖိတ်တော့ဘူးပေါ့... ဟုတ်လား”

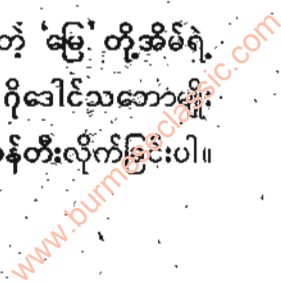
“အဘိုးက ဖိတ်စေချင်လို့လား”

“ခင်မင်ခဲ့ကြတဲ့ သူတွေပဲကွယ်... ဖိတ်ရမှာပေါ့... လူလေး ဖိတ်ပြီးပြီတောင် အဘိုးက ထင်နေတာ”

ဘိလိယက်ခံသုံးလုံးဝယ်ကာ နာရီနဲ့ ငှားစားတဲ့ လုပ်ငန်းအစီအစဉ်တိုးချဲ့ပြီးလုပ်ဖို့ ဖွင့်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကိုယ့်ချန်ကွက်ထဲက လူတွေကိုပဲ အလှူသဘောအနေနဲ့ အဘိုးက နန်းဟင်းခါးကျွေးဖို့ စီစဉ်ပါသည်။

မနက်စောစောမှာ ဘုန်းကြီးငါးပါးပင့်ကာ ဆွမ်းကပ်ပါဦးမည်။

အခု လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ ‘မြေ’ တို့အိမ်ရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်ခြမ်းအိမ်ကို ပြန်ဝယ်ကာ ဂိုဒေါင်သဘောမျိုး ပြုပြင်ပြီး ဘိလိယက်ထိုးတဲ့ ကစားကွင်း ဖန်တီးလိုက်ခြင်းပါ။

‘မြေ’ တို့လုပ်တဲ့ အလှူက ကြီးကြီးမားမားနဲ့ ဂုဏ်ရှိရှိမဟုတ်တာကြောင့် ‘အထွန်း’ ကို ဖိတ်ဖို့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိပါသည်။

သူ့ဘက်က ဖိတ်ပြီး ‘အထွန်း’ ဘက်က ရောက်မလာခဲ့ရင်ဖြင့် သူ့ပဲစိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ခံစားရပါမည်။ ပြီးတော့ ‘အထွန်း’ နဲ့ ထပ်ပတ်သက်ရရင် သူ့မှာ ရောဂါပိုတိုးလာရဦးမည်ဖြစ်သည်။

‘အထွန်း’ နဲ့ သိပ်ပြီး မပတ်သက်ခဲ့ရပေမယ့် ပတ်သက်မိခဲ့တဲ့အချိန်တိုင်းမှာ သူ့ရင်ခုန်နှုန်းကို သူ မထိန်းချုပ်နိုင်ပါ။

သူ့ရဲ့ မှားယွင်းစွာစွဲလန်းမိသော ရင်ခုန်ခံစားချက်ကို ဘေးလူတွေ သိမှာလည်း စိုးရိမ်မိပါသေးသည်။ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ‘အထွန်း’ ကိုလည်း မသိစေချင်ပါ။

သူ့လို မပြည့်စုံ မကြွယ်ဝတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်ထားမှုကြောင့် ‘အထွန်း’ သိက္ခာမကျစေချင်ပါဘူး။

‘အထွန်း’ ရဲ့ဘဝက သူ့ဘဝနဲ့စာရင် မြင့်မားလွန်းနေပါသည်။ အဖေရဲ့ အရှက်မဲ့သော ဂုဏ်သိက္ခာ ကျတဲ့လုပ်ရပ်ဖြင့် သူ့နဲ့စပြီး ဆုံတွေ့ပတ်သက်ခဲ့ရတာဆိုတော့ ‘အထွန်း’ ကို သူ့ရှိန်လည်းရှိန်သည်။

ရှက်စိတ်နဲ့အတူ အားလည်းငယ်နေမိပါသည်။ ရဲရဲ့ပုံစံ

ခင်မင်ဖို့ကို သူ့အတော်အားယူနေရတဲ့အဖြစ်ပါ။

“အလှူက မနက်ဖြန်နော်... ရက်တောင်ကပ်နေပြီပဲ... ဖိတ်ရင်လည်း မြန်မြန်ပံ့သွားဖိတ်လိုက်ပါကွယ်... အဘိုးကိုယ်တိုင်က သေချာလာခဲ့ဖို့ မှာတယ်လို့ပြော ကြားလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အတင်းနှင်လွှတ်နေသော အဘိုးရဲ့စကားသံတွေကြောင့် ‘မြေ’အိမ်ကနေ ထွက်ခဲ့ရပါတော့သည်။ ‘အထွန်း’ နဲ့တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတဲ့အသိက ရင်မှာလှိုင်းထန်နေ၏။ ‘အထွန်း’ ရဲ့စိတ်ထဲ အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာ လာပတ်သက်နေတယ်လို့ ယူဆလိုက်မှာပဲ စိုးရိမ်နေမိပါသည်။

တကယ်လည်း ‘အထွန်း’ ဆီရောက်အခါမှာ ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်စွာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဧည့်ခံတဲ့သူက ‘မာလာ’ ပဲဖြစ်နေပါသည်။ ‘အထွန်း’ ကတော့ ခပ်အေးအေးပုံစံကလေးနဲ့ ‘မြေ’ ပြောသမျှစကားတွေကို နားထောင်ကာ အကဲခတ်နေလေသည်။

“‘မာလာ’ ကတော့ လာဖြစ်မှာသေချာပါတယ် ‘အထွန်း’ ကိုပဲမေး... သူ့ကိုတော့ လာဖို့ဆိုတာ အာမမခံနိုင်ဘူး... ကာယကံရှင်ကိုပဲ တိုက်ရိုက်မေးသွား”

ဖိတ်စာကလေးကို 'အထွန်း' ရှေ့တိုးပေးကာ မျက်လုံးနဲ့ ပဲ တောင်းပန်သလို မေးကြည့်လိုက်မိပါသည်။ 'အထွန်း' က မေးကိုဆတ်ကာ ...

"လာခဲ့မယ်လေ... ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရတယ်မဟုတ်လား"

"ရပါတယ်... 'အထွန်း' အားတဲ့အချိန်ရောက်လာရင်ပြီး တာပါပဲ... အဓိကက ရောက်လာဖို့ပါ"

"'မြေ' က တကယ်လာစေချင်လို့လား"

'အထွန်း' ရဲ့ စူးရှသော မျက်လုံးအကြည့်တွေကို သူပြိုင်ပြီးမကြည့်ရဲပါ။ ခေါင်းကို ငုံ့ပြီး ခပ်တိုးတိုးပဲ ပြောမိပါသည်။

"လာစေချင်ပါတယ်ဗျာ... 'အထွန်း' လိုလူကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလှူစုတ်စုတ်ကို ဖိတ်ရတာ အားတော့နာပါတယ်... ဒါပေမယ့်"

သူဆက်ပြောလို့ မရတော့ချေ။ 'အထွန်း' ရဲ့ရှေ့မှာ သူ့ဘဝအခြေအနေကို ပြန်စဉ်းစားမိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရလို့ပါ။ 'အထွန်း' ကတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရတာကို မသိဘဲ သူ့ ဆက်ပြောမယ့်စကားကို နားထောင်ချင်နေပုံရ၏။

"ဆက်ပြောလေ 'မြေ' ရဲ့... ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ"

'မာလာ' က နှုတ်တွန့်နေသော 'မြေ' ရဲ့အဖြစ်ကို စာနာစွာဖြင့် ရှောင်ပေးသလို အနောက်ဘက်အခန်းထဲသို့ ထထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

"ဒါပေမယ့်... 'အထွန်း' ကို အရမ်းလာစေချင်ပါတယ်... 'အထွန်း' ရောက်လာခဲ့ရင် ကျွန်တော်အရမ်းဝမ်းသာရမှာပါ" ကြည့်နူးသလိုပြုံးသွားသော 'အထွန်း' ရဲ့မျက်နှာက သူ့ကို အားအင်တွေ ဖြစ်သွားစေပါသည်။

"'အထွန်း' လာခဲ့ပါ့မယ် 'မြေ' ရယ်... ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲရှိပစေ 'မြေ' လာစေချင်တဲ့အလှူကို 'အထွန်း' ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်"

"ကျွန်တော်စောင့်နေပါ့မယ်"

"'အထွန်း' ဘာဝယ်ခဲ့ရဦးမလဲ"

"မဝယ်ခဲ့ပါနဲ့... 'အထွန်း' ရောက်လာရင်ပဲ အားလုံး ပြည့်စုံပါပြီ"

ကမူးရှူးထိုးလှည့်ထွက်ကာ သူပြန်ခဲ့လိုက်ပါသည်။ ထားမောင်မထွက်ခင် 'အထွန်း' ကို ခိုးကြည့်မိတော့ 'အထွန်း' ရဲ့မျက်နှာက ရက်ပြုံးကလေးသမ်းနေတာကို လှပစွာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

အဆင်တန်ဆာ မခမ်းနားလှသော 'မြေ့' ရဲ့ ကွန်ပျူတာရိုက်ထားသည့် စက္ကူပါးပါးစာရွက် ဖိတ်စာကလေးကို တမြတ်တနိုးကိုင်ကာ 'အထွန်း' ကြည့်နေစဉ် အခန်းထဲသို့ မေမေရောက်လာခဲ့ပါသည်။

မေမေကိုမြင်တော့ စာရွက်ကို စာအိတ်ထဲပြန်ထည့်ပြီး ဘေးစားပွဲပေါ်သို့ အရေးမကြီးသလို အိုင်တင်ဖမ်းကာ ပစ်တင်လိုက်ပါသည်။

'မြေ့' နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှတွေကို မေမေအား

အသိပေးလိုမဖြစ်ချေ။ အဆင့်အတန်းခွဲခြားတတ်သော ဂုဏ်ပကာသနကို မက်မောတတ်သော မေမေလိုလူက 'မြေ့' နဲ့ ခင်မင်စွာသက်နေတာကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကြည်ဖြူနိုင်မယ် မထင်ပေ။

'အထွန်း' ရဲ့ ရင်ထဲမှာ မထင်မှတ်ဘဲ 'မြေ့' နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားရတဲ့အဖြစ်မျိုးကို မေမေများသိသွားခဲ့ရင် ခိုးမီးလောင်သွားနိုင်ပါသည်။ 'အထွန်း' ကတော့ 'ကျွန်း' ဆိုတဲ့ လူထက် 'မြေ့' အပေါ်ကိုသာ သံယောဇဉ်တွေပိုနေမိပါပြီ။

'မြေ့' ရဲ့ ရိုးသားမှု အားငယ်ရိပ်လွမ်းသော မျက်လုံးတွေနဲ့ အတူ 'အထွန်း' အပေါ် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သံယောဇဉ်ပြတတ်သော စကားတွေကို 'အထွန်း' စွဲလန်းနေမိပါပြီ။

နလုံးသားရဲ့ ဂီတသံချိုမြိန်မြိန်တွေက သင်ပေးစရာမလိုဘဲနဲ့ ရုန်းထွက်ပေါက်ကွဲကာ အော်မြည်နေတာကို 'အထွန်း' ဘစ်ယောက်တည်းပဲ သိနေပါသည်။

'ကျွန်း' နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သမျှ ကြည်နူးရတာကလွဲပြီး ခင်ခုန်ရတာမျိုးရှိမနေခဲ့တာ 'အထွန်း' ခံစားလို့ရနေပါသည်။ ကိုယ့်ဆန္ဒကို လျစ်လျူရှုပြီး မေမေစိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ 'အထွန်း' ကို ကြည့်ရှုကတော့ ဖြစ်မြောက်လာမယ် မထင်တော့ချေ။

“သမီးကိုပြောမလို့ နေ့ခင်းက ‘မမမိ’ ဖုန်းဆက်တယ်... မနက်ဖြန်မနက် ဘုရားသွားချင်လို့တဲ့... ‘ကျွန်း’ ရဲ့မွေးနေ့တဲ့ ကွယ် မွေးနေ့မွေးရက်တိုက်ဆိုင်တော့ အလှူအတန်းလေးလည်း လုပ်ပေးချင်တယ်တဲ့... သူတို့နဲ့အတူ မေမေတို့သားအိမ်ကို ဘုရားလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတယ်”

‘ကျွန်း’ တို့နဲ့ပတ်သက်ရင် မေမေရဲ့စကားသံနဲ့ မျက်နှာထားက အမြဲတမ်းပြုံးချိုနေပါသည်။

“မေမေက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ဟင်... ဒုက္ခပါပဲ... ‘ကျွန်း’ ရဲ့မွေးနေ့က ‘အထွန်း’ တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ... သူ့မွေးနေ့မို့လို့ သူတို့သားအိမ်ဘုရားသွားကြတာ သဘာဝကျတယ်... ‘အထွန်း’ တို့က ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့ ဘာလိုက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ကုသိုလ်လိုက်ယူရမှာပေါ့... မေမေတို့သားအိမ်ကို လိုက်စေချင်လွန်းလို့ တကူးတကကိုခေါ်တာပဲဟာ... လိုက်သွားပေးရမှာက မေမေတို့ရဲ့တာဝန်ပဲ... ဘုရားလည်း မရောက်တာကြာပြီဆိုတော့ ဝမ်းသာအားရကို သဘောတူလိုက်တာ”

“မေမေလိုက်ချင်ရင် လိုက်သွားလိုက်လေ... ‘အထွန်း’

ထတော့ ကိစ္စရှိလို့ ပလိုက်တော့ဘူး”

“မလိုက်လို့ဖြစ်မလား... ဘာကိစ္စပဲရှိရှိ ရှိတဲ့ကိစ္စကို နှုတ်ပစ်လိုက်... ‘မမမိ’ တို့ကိစ္စက အရေးကြီးဆုံးပဲ... ‘ကျွန်း’ ခွဲစိတ်ထဲ ဘစ်မျိုးထင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

“ထင်တော့လည်း ဘာဖြစ်သလဲ မေမေရယ်... သူလည်း အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးလုပ်နေတဲ့သူပဲဟာ... နားလည်တတ်မှာပါ... ပြီးတော့ ‘အထွန်း’ နဲ့လည်း ဘာပတ်သက်မှုမှ ရှိတာ ဟုတ်ဘူး”

မေမေရဲ့ မဲပြုံးက သူ့ဆန္ဒသာ အရေးကြီးဆုံးဟု ပြောနေတဲ့အတိုင်းပင်။ ‘အထွန်း’ လို အသက်အရွယ်မျိုးနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မေမေဘက်က နေရာတကာလိုက်ပြီး ချုပ်ချယ်ဖို့ မကောင်းတော့ပါ။ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မွေးချယ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

“လူငယ်ချင်း မပတ်သက်သေးတာ မှန်ပေမယ့် ငါတို့လူကြီးချင်းကတော့ ပတ်သက်ဖို့ အရေးကိုပဲ ဓာတ်ချိန်လုံးတိုင်ထင်နေကြတာ... စေ့စပ်ပေးမယ့်ရက်ကိုတောင် ရွေးပြီးသွားပြီ”

“ဟင်... ‘အထွန်း’ ရဲ့ဆန္ဒကိုတော့ ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား... ‘ကျွန်း’ နဲ့ကိစ္စကို ‘အထွန်း’ စဉ်းစားအုံးမလို့...”

လွယ် ပုံစံမျိုးနဲ့ တော့ ဗြတ်ကယ်ဗြတ်ကယ် မလုပ်လိုက်နိုင်ဘူး

“အချိန်ဆွဲနေရအောင် ညည်းအသက်က နှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်မို့လို့လား... စဉ်းစားချင်ချိန်စရာလိုကို မလိုတော့ဘူး— ‘ကျွန်း’ လို့ လူတော်လူကောင်းမျိုးကိုလည်း ကမ္ဘာပတ်ပြီ ရှာရင်တောင် တွေ့မယ်မထင်ဘူး... အိုင်တင်များမနေစမ်းပါနဲ့ အေ”

မေမေရဲ့ တယူသန်စကားတွေကိုကြားပြီး ‘အထွန်း’ ငိုချင်သွားရသည်။ ‘မြေ’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခုမှစခံစားခဲ့ရတဲ့ ကြည့်နူးစရာ သံယောဇဉ် အရိပ်အငွေ့ ကလေးတွေတောင်မှ ဘယ်လိုလွင့်စင်လို့ ပျောက်ထွက်သွားမှန်းမသိချေ။

‘အထွန်း’ ရင်ထဲမှာ သိနေတာက ‘မြေ’ ဖိတ်ထားတဲ့ အလှူပွဲကို ရောက်အောင်သွားချင်နေမိတာပါပဲ။ မျှော်လင့်မည့် ‘မြေ’ ရဲ့ စိတ်ကူးကို မဖျက်စီးပစ်လိုက်ချင်ပါ။ ဒါကြောင့်

“ဒီတစ်ခါတော့ ‘အထွန်း’ ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ မေမေရယ်... ‘အထွန်း’ မှာ အရေးတကြီးသွားစရာကိစ္စ တကယ်ရှိမလို့ပါ... ‘အထွန်း’ ပါမှဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဘုရားသွားတာကို ညှဉ်းစိုင်းချိန်းလိုက်လေ”

‘အထွန်း’ က လေပြေကလေးနဲ့ မေမေဆီမှာ ခွင့်တောင်း

ကြည့်မိလိုက်၏။ တစ္ဆေထိုးဆန်တဲ့ စိတ်မျိုးသာရှိတယ်ဆိုရင် ‘အထွန်း’ တစ်ယောက် ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်မြောက်အောင် သုပ်သွားလုပ်လိုလို့ရပါသည်။ မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင် သွန်းလို့သာ ‘အထွန်း’ ခွင့်တောင်းနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

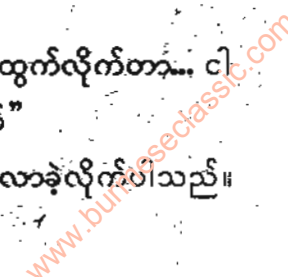
ဒါပေမယ့် ‘အထွန်း’ ဘက်က အလေးထားသလို မေမေက ‘အထွန်း’ ရဲ့ ဆန္ဒကို အလေးမထားခဲ့ချေ။ သူဖြစ်ချင်တာ ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ဆက်ပြောလေသည်။

“ကတိပေးပြီးသားကို မေမေမဖျက်ပစ်ချင်ဘူး ‘အထွန်း’ မေမိ’ စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူး... သူကညည်း ကို သိပ်ချစ်နေတာ... ကားလုပ်ငန်းကိုတောင်သွားတာ စိတ်မချ ခါဘူးလုပ်နေလို့ မနည်းပြောထားရတာ”

“အပိုတွေ... လုပ်လာတာဖြင့် ‘အထွန်း’ တို့က အတိုပြီး ခို သေတော့မယ်... ဘာမှ စိတ်မချစရာအကြောင်းမရှိဘူး... ခွဲဒီ ‘ဒေါ်မိမိကြီး’ ကလည်း နေရာတကာကို ဝါနိုင်လွန်းပါ သယ်”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... ပြောထွက်လိုက်တာ... ငါ သူ့စိတ်ရင်တော့ ညည်းတော့သေတော့မယ်”

မေမေ့ရှေ့ကနေ ‘အထွန်း’ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

‘မြေ’နဲ့ တွေ့ချင်သည်။ ‘အထွန်း’ မလာဖြစ်တော့ဘူးဆိုတော့ အကြောင်းကို ‘မြေ’ သိအောင် ပြောပြထားချင်ပါသည်။ ဖိတ်စား မှာပါတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ‘အထွန်း’ လိုက်သွားရင်ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။

အိမ်ကနေ ထွက်ဖို့အကြောင်းကိုသာ ရှာကြံပြောနိုင်ဖို့ အရေးကြီးနေသည်။ အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ ကားသွား ကို ယူကာ ‘အထွန်း’ ထွက်ခဲ့လိုက်ပါသည်။

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“‘မာလာ’ တို့အိမ်သွားမလို့... မနက်ဖြန် မလာဖြစ်တော့ ဘူးဆိုတာ သွားပြောထားမလို့ပါ... နို့ဖို့ဆို သူစောင့်နေလိမ့် မယ်”

“ဖုန်းနဲ့ ဆက်ပြောလို့ မရဘူးလား”

“ဖုန်းပျက်နေတယ်... သိပ်မကြာပါဘူး... ခဏပဲ ချင်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်”

မကျေနပ်သလို မေမေကြည့်နေတာကို သိပေမယ့် ‘အထွန်း’ ဂရုမစိုက်မိတော့ချေ။ စိတ်ထဲမှာ အလွတ်ရနေသော ‘မြေ’ ရဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ကားကို ခပ်မြန်မြန်ပဲ မောင်းလာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ် လောကြီးနေတာကြောင့်

‘အထွန်း’ ရဲ့ ကားနောက်မှာ ကားတစ်စီးကပ်ပြီး လိုက်လာတယ်ဆိုတာကိုပင် သတိမထားဖြစ်တော့ပါ။

လိုက်လာတဲ့ ကားက ‘ကျွန်း’ ရဲ့ ကား ဖြစ်နေပါသည်။

‘ကျွန်း’ တို့ သားအိမ်ကလည်း ‘အထွန်း’ အိမ်ပြန်ရောက်လောက်တဲ့ အချိန်ကိုမှန်းပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတာပါ။

‘အထွန်း’ တို့ ခြံရှေ့မရောက်ခင် ခြံထဲနေ အရှိန်ပြင်းပြင်း

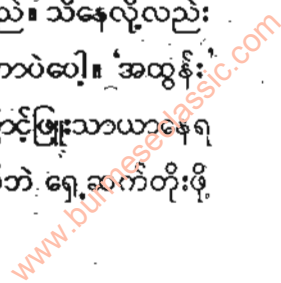
နဲ့ မောင်းထွက်သွားတဲ့ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ကားကို တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် စပ်စုချင်စိတ်ဖြင့် သားအိမ်နစ်ယောက် လိုက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

‘အထွန်း’ နဲ့ ပတ်သက်ရင် သားဖြစ်သူ ‘ကျွန်း’ ထက်ကို

ခင်ဖြစ်သူ ‘ဒေါ်မိမိကြီး’ က ပိုပြီး သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေမိပါသည်။ မဖြစ်လို့လည်းမဖြစ်။ ‘အထွန်း’ သည် မိမိတို့မိသားစုရဲ့ ဘဝ မိသားစုရဲ့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာလေးတစ်ပါး ဖြစ်နေရသည်မဟုတ်လား။

‘ကျွန်း’ ကိုယ်တိုင်လည်း သိနေပါသည်။ သိနေလို့လည်း

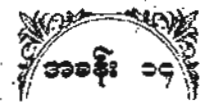
‘အထွန်း’ ကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် ချဉ်းကပ်နေတာပဲပေါ့။ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ခပ်တည်တည်အမှုအရာတွေကြောင့် ဖြောင့်ဖြူးသာယာနေရမည့် ဓမ္မာလမ်းက လွယ်လွယ်ကူကူမဖြစ်ဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့

ကြန့်ကြာနေရလေသည်။

‘အထွန်း’ ရဲ့ကားမောင်းနေတဲ့ အရှိန်နှုန်းက အတော်လေးကို မြန်နေပါသည်။ ဘာတွေစိတ်လောကြီးပြီး လျင်မြန်နေရသလဲ မသိချေ။ ကိုယ့်အတွက် စိတ်ပူစရာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ မျိုးတွေနဲ့ မကြုံတွေ့ရပါစေနဲ့လို့သာ ကြိတ်ပြီးဆုတောင်းနေရပါသည်။

‘ကျွန်း’ ရဲ့မျက်နှာကလည်း စိတ်ရှုပ်မှုကြောင့် တည်ကြည် လေးနက်နေလေသည်။

‘မြေ’ တို့နေတဲ့ နေရာက လမ်းသွယ်ထဲပေမယ့် သမ်းမကြီးအတိုင်း အလွန်စည်ကားလှလေသည်။ ဈေးသည် ချီးဖို၊ မုန့်သည်မျိုးစုံနဲ့ ပွဲဈေးတန်းအလား အောင်းမေ့ရသည်။ ဘားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေး အရှိန်လျှော့မောင်းကာ ‘မြေ’ ရဲ့ ဆိုင်နေရာလိပ်စာကို ရှာကြည့်နေပါသည်။

ရှာနေတဲ့ အိမ်နံပါတ်ကိုတွေ့တော့လည်း ဆိုင်ဖြစ်နေတာကြောင့် အိမ်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားရပ်လို့မရချေ။ ဆိုင်ကို သျှော်ကာ ဘိလိယက်ကစားခုံတွေ ရှိတဲ့ ဟင်းလင်းဖွင့်ထားတဲ့

ကပ်လျက် အိမ်ခန်းရှေ့မှာပဲ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။

‘အထွန်း’ သည် ယောက်ျားသားအများစု စုပြုံထိုင်လျက် ရှိနေသော လက်ဘက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ ခပ်တည်တည်ဝင် သွားဖို့ကို သတ္တိမရှိဖြစ်နေပါသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေသာ စားပွဲထိုးကောင်လေးတစ် ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ‘မြေ’ နာမည်ကို ပြောကာ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရပါ သည်။

“ ‘ကိုမြေဇာ’ ဧည့်သည်အစီမံကြီးတစ်ယောက်က တွေ့ ချင်လို့ ”

အော်ခေါ်လိုက်တဲ့ အော်သံက စားပွဲထိုးတစ်ယောက် လေသံမှန်း ပီသလောက်အောင် ကျယ်လောင်စူးရှနေပါသည်။ ‘မြေ’ တစ်ယောက်တည်းတင်မဟုတ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူ တွေအားလုံးပါ ကြားကုန်ကြမှာ သေချာပါသည်။

‘အထွန်း’ သည် ကားဆီပြန်လျှောက်လာကာ တံခါး ဘောင်ကို မှီပြီး ‘မြေ’ ဆိုင်ထဲကနေ ထွက်လာမှာကို ရပ်စောင့်နေ လိုက်ပါသည်။ မကြာခင်မှာပဲ စိတ်ရှုပ်သလို မျက်နှာထားနဲ့ ‘မြေ’ ဆိုင်ပြင်သို့ ရောက်လာ၏။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဧဝေဝေါကြည့်ကာ ဘယ်သူ့ဆီ

တာကို လိုက်ရှာကြည့်နေလေသည်။

‘အထွန်း’ ကိုတွေ့တော့ အံ့ဩသလိုဖြစ်သွားကာ ဝမ်း သာအားရ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာပါသည်။

“အိမ်ပေါ်တက်ပါအုံး ‘အထွန်း’ ရဲ့... အဘိုးလည်း ရှိ ဖယ်လေ... ဧည့်သည်ဆိုလို့ ဘယ်သူများဖြစ်နေမလဲဆိုပြီး လိုက်ရှာနေ တာ ”

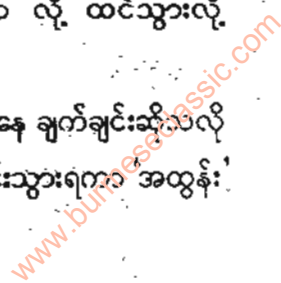
‘မြေ’ ရဲ့ အပြုံးက လှိုက်လှဲမှုနဲ့ အလွန်အသက်ပါလှပါ သည်။ ‘မြေ’ မျက်နှာပေါ်က ဝမ်းသာလိုက်လှဲမှု အပြုံးကိုကြည့် ပြီး ‘အထွန်း’ စိတ်ထဲမှာပါ ကြည်နူးရွှင်မြူးစိတ်တွေ လှိုင် လှိုင်ထလို့လာရလေသည်။

“ ‘အထွန်း’ ကိုတွေ့လိုက်တော့ ‘မြေ’ က စိတ်ပျက်သွား ဘာပေါ့... ဟုတ်လား ”

“ဘာဖြစ်လို့ ပျက်ရမှာလဲ... ဝမ်းသာသွားရတာ ‘အထွန်း’ ဆို့ လုံးဝထင်မထားဘူး ”

“ သိပါတယ်... ‘မြေ’ က ‘မာလာ’ လို့ ထင်သွားလို့ ဟုတ်လား ”

‘မြေ’ ရဲ့ မျက်နှာက ပြုံးရွှင်နေရာကနေ ချက်ချင်းဆိုသလို ခပ်ပျော်ဆင်းပျက် ကြေကွဲသလို ပျက်ယွင်းသွားရကာ ‘အထွန်း’

အားစိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့ မျက်နှာလွှဲသွားလေသည်။

ဘာစကားမှလည်း ဆက်မပြောတော့ပါ။

‘အထွန်း’ နောက်ပြောလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းက သူ့ ရင်ထဲကို အတော်ကလေး ထိသွားတယ်နဲ့ တူလေသည်။

“ဟို... ‘အထွန်း’ က ‘မြေ’ ကို လာတောင်းပန်တာ... မနက်ဖြန် ‘အထွန်း’ ‘မြေ’ တို့အလှူကို မလာဖြစ်ဘူးဆိုတာ လာပြောတာပါ... တော်ကြာ ‘အထွန်း’ ကို ကတိမတည် တဲ့သူလို့ ထင်မှာစိုးလို့လေ”

“မလာတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်စားကြီး ပေါ်လာလို့လေ... မေမေ့ကို ‘အထွန်း’ ငြင်းပါသေးတယ်... ဒါ ပေမယ့် မေမေက မလိုက်မနေရ ဖြစ်နေလို့ ‘အထွန်း’ လိုက် သွားပေးရမယ်”

ပျက်ယွင်းမှုန်မှိုင်းနေသော မျက်နှာထားကို ‘မြေ’ က ဟန် ဆောင်ပြီးရယ် ပြန်ပြင်ကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပုံစံနဲ့ ပြန်ပြောလာ ပါသည်။

“ရပါတယ်... တကူးတက ဘာလို့လာပြောနေရတာလဲ ‘အထွန်း’ ရယ်... ကျွန်တော်နားလည်တတ်ပါတယ်... ‘အထွန်း’

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အလုပ်များတဲ့သူတစ်ယောက်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိနေတာပဲ ဟာ”

“ဒီလိုလုပ်လေ... ‘အထွန်း’ အလှူချိန်ကို မလာနိုင်ပေမယ့် ညနေဘက် ဂိတ်ကပြန်တဲ့အချိန် ‘မြေ’ တို့အိမ်ကိုဝင်ခဲ့မယ်... အဘိုးနဲ့လည်း စကားပြောရတာပေါ့... ‘မြေ’ က စေတနာရှိ စာယ်ဆိုရင်တော့ အလှူလို့ သဘောထားပြီး ‘အထွန်း’ ကို တစ်ခုခုကျွေးလေ မကောင်းဘူးလား”

‘အထွန်း’ သည် ဟန်ဆောင်ပြီးရှင်ထားရသော ‘မြေ’ ချဲ့ အမူအရာကို ရင်ထဲမှာ စာနာသနားလွန်းရတာကြောင့် လိုက် လျောနိုင်တာတစ်ခုအား ရှာကြံစဉ်းစားပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အထွန်း’ ကြောင့် ‘မြေ’ တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာရရင် ‘အထွန်း’ လည်း စိတ်ချမ်းသာရသလိုပါပဲ မဟုတ်လား။

“ ‘အထွန်း’ တကယ်ပြောနေတာလား”

“အို... တကယ်ပေါ့... မဟုတ်ဘဲ ‘အထွန်း’ က လေကုန် ခံပြီး ပြောပါ့မလား”

“ ‘မာလာ’ ပါလာမှာလား”

“ ‘မြေ’ က ပါစေချင်လို့လား”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘မြေ’က ပြန်မဖြေဘဲ ‘အထွန်း’ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

“ဪ... ဖြေလေ... လူကိုဘာစိုက်ကြည့်နေတာလဲ... တယ်ခက်တာပဲ”

“ကျွန်တော်ပြောရင် ‘အထွန်း’ စိတ်ဆိုးဦးမယ်”

“ပြောသာပြောပါ... ‘အထွန်း’ လိုလူက အလကားသက်သက် ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

‘မြေ’က သူ့ဆံပင်တွေကို လက်နဲ့ဆွဲဖွရင်း ပြောဖို့အရေးကို ချိန်ဆနေပုံရ၏။

“ပြောပါဆို... ‘အထွန်း’က ပြန်ရတော့မှာ... သိပ်ကြာနေရင် မေမေစိတ်ပူလိမ့်မယ်”

“ပြောမယ်ဗျာ... အလှူဖိတ်တာတောင် ‘မာလာ’ကို မကောင်းတတ်လို့ ဖိတ်ရတာ... အဓိကက ‘အထွန်း’ကိုပဲ လာစေချင်လွန်းလို့ အရေးထားပြီးဖိတ်တာ ရှင်းပြီလား”

မလုံမလဲမျက်ဝန်းတွေဖြင့် ‘အထွန်း’ကို ခိုးခိုးကြည့်ကာ ‘မြေ’တစ်ယောက် မူပျက်နေလေသည်။ ‘အထွန်း’ရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း ‘မြေ’ပြောလိုက်တဲ့စကားကိုကြားပြီး တသိမ့်သိမ့်နဲ့ အောင် ရင်ခုန်နေမိပါသည်။

“ကျွန်တော်ကျေးတာ ‘အထွန်း’ တကယ်စားမှာ သေချာတယ်နော်”

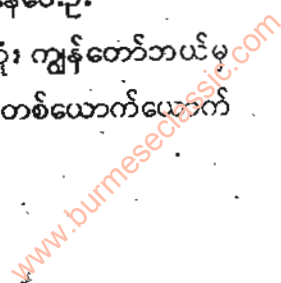
“ကိုယ့်ကို စေတနာတကယ်ရှိတယ်လို့ ကျွေးတာမှန်ရင် ဆေးဆေးတောင် ‘အထွန်း’ တို့က စားရဲတယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”

‘မြေ’ရဲ့မျက်လုံးတွေက ပိုပြီးအသက်ဝင်လာကာအရည်တဖျတ်ဖျတ်နဲ့ နေအောင် လက်လက်ထလာပါသည်။ ဒီအတိုင်း စိုက်ကြည့်နေရတာကလွဲ၍ ဘာစကားမှမပြောဘဲ စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားပါသည်။

‘မြေ’နှုတ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ‘အထွန်း’နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာရှိနေတယ်ဆိုတာကို ‘အထွန်း’ရိပ်မိနေပါပြီ။ ‘အထွန်း’သည် လူတွေအများကြီးရှိနေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကိုယ့်သိက္ခာကို ပြန်ထိန်းတဲ့အနေဖြင့် ပြန်ဖို့ကိုပဲ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ... ဒါဆို ‘အထွန်း’ပြန်တော့မယ်... မနက်ဖြန် ညနေပိုင်းမှပဲ လာခဲ့တော့မယ်... ‘မြေ’စောင့်နေပေးဦး”

“စိတ်ချပါ... မနက်ဖြန်တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော်ဘယ်မှ သွားဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး... သွားစရာရှိရင် တစ်ယောက်ယောက်တို့ ခိုင်းလိုက်မယ်”

'မြေ'က 'အထွန်း'ရဲ့ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးကာ 'အထွန်း'ကားပေါ်တက်ပြီးတာနဲ့ အသေအချာ ဂရုတစိုက်ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြန်ပိတ်ပေးပါသည်။

“ကားကိုလည်း သေချာဂရုစိုက်မောင်းဦးနော်”

'အထွန်း'ခေါင်းကို သေချာညိတ်ပြပြီး စိတ်ချမ်းမြေ့စွာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

'ကျွန်း'တို့သားအမိမှာတော့ မျက်နှာတွေပူတ်သွင်းကာ 'မြေ'အပေါ်ကိုသာ ဒေါသတွေထွက်နေမိကြသည်။ 'အထွန်း'နဲ့ 'မြေ'ဆိုတဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်ဆက်ဆံမှုက လိုအပ်ဘာထက် အများကြီးပိုနေသည်ဟု ထင်သည်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေက မရိုးသားဘူးဆိုတာကို သေချာအကဲခတ်ကြည့်ရင်တော့ 'ကျွန်း'တို့သိတာပေါ့။

'အထွန်း'ကတော့ သူလုပ်ချင်တာလုပ်ရတော့...

ဝန်းကျင်ကိုလည်း မေ့နေပုံရသည်။

“ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... အချိန်ဆွဲနေလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူးနော်သား... သူတို့ပုံစံကိုကြည့်ရတာ မရိုးသားဘူး... ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီလား မသိဘူး... ‘မြေဇာ’ ဆိုတဲ့ကောင်က ‘အထွန်း’ ကို အပိုင်ဖမ်းနေတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“မေမေက ဘာဖြစ်စေချင်သလဲ”

“‘မခိုင်မာ’ ကို အသိပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလားမသိဘူး... ဒါမှ သားနဲ့ ကိစ္စကို အလောတကြီး ထစိမံမှာ”

“မြန်မြန်လက်ထပ်ရအောင် မေမေပဲ ကြည့်ပြီးစီစဉ်တော့ဗျာ... ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာတော့ ရှုပ်ယှက်ကိုခတ်နေတာပဲ... အိမ်ပိုင်ရှင်တွေကလည်း ပြန်လာတော့မယ်ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ထားတယ်... တော်သေးတာက ချက်ချင်းမဟုတ်သေးဘူးဆိုတာပဲ”

“အချိန်ရှိပါသေးတယ်ကွယ်... ကြားထဲမှာ နှစ်လလောက် အချိန်ရနေသေးတာပဲဟာ ဒီအတောအတွင်း ‘အထွန်း’ နဲ့ သားနဲ့ လက်ထပ်ထပ်ဖြစ်အောင်ကို လုပ်ရမှာပေါ့... မေမေမှာ အကြံဉာဏ်တွေရှိပါတယ်ကွယ်... သားဘက်ကသာ ‘အထွန်း’ ကို ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် အပိုင်စည်းရုံးထား... ‘မြေဇာ’ ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ကိစ္စကို လုံးဝမသိတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ပဲနေ... လေသံထဲ

သားတောင် မဟာမိစေနဲ့... ကြားလား”

‘ကျွန်း’ ရင်ထဲအလွန်ပူပြင်းနေရပါသည်။ ‘အထွန်း’ ကို လက်လွတ်ခံလို့ လုံးဝမဖြစ်ပါ။ ‘အထွန်း’ ကို အရယူနိုင်မှ သူတို့မိသားစုပြည့်စုံချမ်းသာစွာနဲ့ နေနိုင်မှာဖြစ်သည်။ ယခုအထိရှိနေတဲ့ ဂုဏ်အရှိန်တိတွေက အတုတွေပါ။

‘ကျွန်း’ တို့မိသားစုနဲ့ လုံးဝကို ပတ်သက်ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိချေ။ အဖေက မိုးကုတ်မှာတော့ တကယ်ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ငွင်းပိုင်တဲ့ပိုင်ရှင် ပေါလန်မဟုတ်ပါ။ တွင်းတွေကို ညအိပ်အစဉ်ပေးရတဲ့ သူဌေးရဲ့ ခိုင်းဖတ်အဆင့်သာဖြစ်လေသည်။

‘ကျွန်း’ က သူဌေးမိသားစုရဲ့ ဒရိုင်ဘာ။ အမေက အိမ်မှာ ထုတ်တိုလက်ကောင်းခိုင်းတဲ့ မီးဖိုချောင်က ထမင်းချက်မိန်းမကြီး နှစ်ရှည်လများ မိသားစုလိုက် အလုပ်လုပ်လာတဲ့ သက်တမ်းကြာသွားတဲ့အခါမှာ လူယုံအဖြစ် စိတ်ချလက်ချရှိလာကြသည်။

အဲဒီလို စိတ်ချလက်ချရှိလို့လည်း သူတို့မိသားစုလိုက် ချီးတွေရှိရာ နိုင်ငံခြားသို့ အလည်ခရီးသွားစဉ် ‘ကျွန်း’ တို့မိသားစုအား စိတ်ချယုံကြည်စွာ သူတို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်သမျှတွေကို ချီးနှီးသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်နှံသွားကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းပုံကြီးရှိနေမှတော့ 'ကျွန်း' တို့ထဲ
လက်ရှိဘဝအခြေအနေမျိုးနဲ့ ဘယ်နေနိုင်လိမ့်မလဲ။ မေမေ
ကော 'ကျွန်း' ပါ ဂုဏ်သရည်ရှိသော ပိုက်ဆံရှိသော သူဌေးဘဝ
ကို သိပ်ပြီး အားကျနေခဲ့ရတာကြာလှပါပြီ။

ဖြစ်မြောက်အောင်လည်း ကြိုးစားကြည့်ကြဖို့ သားအိမ်
နှစ်ယောက် တိုင်ပင်မိကြသည်။ အောက်ခြေ သူညာကနေစေ
လို့ကတော့ ဘယ်ဖြစ်မှာတဲ့လဲ။ ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့သာ ချမ်းသာ
ပြည့်စုံတဲ့ဘဝကိုရောက်ဖို့ ဖန်တီးအကွက်ဆင်ယူမှပဲ ဖြစ်
မည်။

'ကျွန်း' တို့သားအိမ်ရဲ့ Target က 'အထွန်း' ဖြစ်သွား
တာ ကုသိုလ်ကံကြောင့်လို့ပဲ ပြောရပါမည်။ 'ဒေါ်ခိုင်မာရဲ့ စိတ်
ဝါတ်ကို မထင်မှတ်ဘဲ စောစီးစွာ 'ကျွန်း' တို့သိလိုက်ရတာ
ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

"အခုမေမေ 'အထွန်း' တို့အိမ်ကို ဝင်ဦးမှာလား"
"ဝင်လို့ဘယ်ဖြစ်တော့မှာလဲ... မနက်စောစောကြည့်
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို အကွက်ချပြီး စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရတာ
မှာပဲ... စိန်ကြွေတွေရောင်းလို့ရတဲ့ပိုက်ဆံကရော ညဘက်အိ
လာပေးမယ်ဆိုတာ သေချာလို့လား"

"သေချာပါတယ်... ကျွန်တော်နဲ့ သေချာချိန်းပြီးသွားပါ
ဦး"

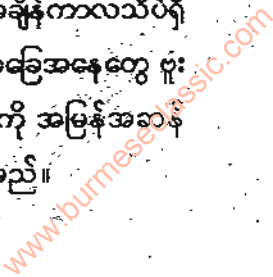
"ငွေလက်ထဲရောက်မှ မနက်ဖြန်ကိစ္စက အဆင်ပြေမှာ
လဲ"

"ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် မေမေရာ"

'ကျွန်း' စိတ်ထဲ တန့်နဲ့နဲ့ တွေးတောပြီး ဒေါသဖြစ်နေ
တာသည် 'မြေဇာ' ဆိုတဲ့ ကောင်ကိုပါပဲ။ နာမည်ကိုတောင်
သတ်ဘက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲထိုးအော်ခေါ်လိုက်လို့ ကံကောင်း
စွာသိခဲ့ရပါသည်။

'အထွန်း' နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အခြေအနေကို အသေးစိတ်
သိချင်နေမိပါသည်။ ဒီကောင်ဟာ 'ကျွန်း' ရဲ့ မဟာရန်သူ။ ဒီ
အောင်ရှိနေသရွေ့ 'အထွန်း' နဲ့ သူနဲ့ ဇာတ်လမ်းကလွယ်လွယ်
သူတူနဲ့ ရှေ့ဆက်တိုးနိုင်ဖို့ လွယ်မယ်မထင်ချေ။

'မြေဇာ' ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ အကြောင်းကို အသေးစိတ်စုံစမ်း
သိမှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ 'ကျွန်း' တို့မှာကလည်း အချိန်ကာလသိပ်ရှိ
တာဟာမဟုတ်။ ကိုယ့်ဘဝအမှန်အကန် အခြေအနေတွေ ပူး
သါသလိုမပေါ်ခင် 'အထွန်း' နဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အမြန်အဆန်
အကောင်အထည် ဖော်ပစ်လိုက်နိုင်မှပဲ ဖြစ်မည်။

ရှင်မှာချစ်ရသူ

'ဒေါ်ခိုင်မာ' ကို 'အထွန်း' နဲ့ 'မြေစာ' တို့ရဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ အကြောင်းကို မသိသိအောင်ဖော်ထုတ်ပြနိုင်မှ ဖြစ်ပါမည်။ ဒီလိုလုပ်မှလည်း 'အထွန်း' နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကလည်း အလောတကြီး ကို ဖြစ်မြောက်လာရမည်ဖြစ်၏။

'ကျွန်း' သည် ရင်ထဲပြင်းပြစိုးထိတ်တဲ့ ဒဏ်ကိုကြာရှည်မခံစားနိုင်တော့တာကြောင့် အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ 'အထွန်း' တို့အိမ်ကို ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။ 'ကျွန်း' ရဲ့အသံကို ကြားတာနဲ့ 'ဒေါ်ခိုင်မာ' ဝမ်းသာအားရပင် 'အထွန်း' ကို ခေါ်ပေးပါသည်။

'အထွန်း' ပါ' လို့ ပြောလိုက်တဲ့ 'အထွန်း' ရဲ့အသံအသက်ကင်းမဲ့သလို ခြောက်သွေ့နေရလေသည်။ ကိုထိုအပေါ်မှာ 'အထွန်း' ရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုကို ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့တင် ခန့်မှန်းကြည့်လို့ ရသွားရပါသည်။

- " 'အထွန်း' ကို အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိလို့ "
- " ပြောလေ... 'အထွန်း' နားထောင်နေတာပဲ "
- " ကိုယ် 'အထွန်း' တို့အိမ်ကို လာခဲ့လို့ရမလား "
- " ဟင့်အင်း... မလာခဲ့နဲ့... မေမေနဲ့ 'အထွန်း' နဲ့ ချစ်ရန်ဖြစ်စားတယ်... မေမေက 'အထွန်း' ကို အလကားနေ အလ

ထား ပြဿနာလိုက်ရှာနေလို့ စိတ်ညစ်နေတာ "

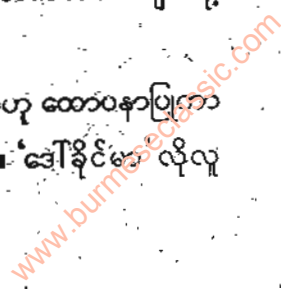
တကယ်လည်း မေမေပြဿနာရှာနေတာ... 'အထွန်း' အိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းကပါ။ 'မာလာ' ဆီသွားတာ ကြာနေလို့ဆိုပြီး မယုံသင်္ကာမျိုးတွေနဲ့ လူကို အကဲခတ်သေချာစိုက်ကြည့်ကာ မေးခွန်းတွေ မေးလို့ဆုံးသေးတာမဟုတ်။

စိတ်ကျဉ်းကြပ်စွာဖြင့် စကားတွေကို လှည့်ပတ်ပြောဆိုနေစဉ် 'ကျွန်း' ဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။ ခဏတဖြုတ်တော့ မေမေဆီက ပြိုင်မှုတွေကို ရှောင်ရှားလို့ရသွားတာပေါ့လေ။

" 'အထွန်း' က အန်တီမကြိုက်တာ ဘာသွားလုပ်လို့လဲ... အန်တီက 'အထွန်း' ကို ချစ်လွန်းလို့ စိတ်မချဖြစ်ပြီး နေရာတကာလိုက်ပြီး ပူပင်နေတာဖြစ်မှာပါ "

"အလကားပါ... 'အထွန်း' ရဲ့အရွယ်က နေရာတကာလိုက်ချုပ်ချယ်ပြီး ပြောနေရမယ့်အရွယ်လား... ကိုယ်ပိုင်ဆုံး ဖြတ်ချက်ဆိုတာတောင် မရှိတော့ဘူး... တကယ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ် "

'ကျွန်း' စိတ်ထဲကနေ ကောင်းတယ်ဟု ထောပနာပြုကာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးရယ်လိုက်မိပါသည်။ 'ဒေါ်ခိုင်မာ' လိုလူ

မျိုးရှိနေလို့လည်း 'ကျွန်း' တို့ဘက်က မဲတစ်မဲရှိနေခဲ့တာဖြစ်မယ်။
'ဒေါ်ခိုင်မာ' ကို ကောင်းကောင်းကြီး အသုံးချမှဖြစ်ပါမည်။

" 'အထွန်း' ပြောတာတွေကိုတောင် နားထောင်ကြည့်
ကိုယ်ပြောမယ့်စကားတောင် ဘယ်ကစပြောရမှန်းတောင် မသိ
တော့ဘူး "

'မသိရင်လည်း မပြောနဲ့' လို့စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲရင်း 'အ
ထွန်း' အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှူနေမိပါသည်။ စိတ်ရှုပ်စိတ်
ညစ်နေရတဲ့ ကြားထဲကနေ 'ကျွန်း' ဆိုတဲ့လူက ကဗျာတွေရွတ်
ပြချင်နေသေးသည်။

" 'အထွန်း' ကို ကိုယ်ချစ်တယ်... မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ငါ
တန်ဘိုးထားပါတယ်... လက်ထပ်ဖို့အတွက်လည်း မေမေ
တစ်ဆင့် အန်တီကို ပြောထားပါတယ် "

" 'ကျွန်း' ပြောတာတွေကလည်း လောကြီးနေသလိုကြီး
ပဲ "

" 'အထွန်း' စိတ်ထဲကထင်နေလို့ပါ... ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ
ကို ထောက်ပြီး လူငယ်တစ်ယောက်လိုတော့ မစွန့်စားမပွင့်လင်း
ရဲဘူးပေါ့ကွာ "

'ကျွန်း' ရဲ့ စကားသံတွေက တုန်ရီလှုပ်ရှားနေလေသည်။

မမှန်လို့ဘဲလား... ရင်ခုန်မှုကြောင့်ပဲ စိတ်တွေတအား လှုပ်ရှား
ပြီး လေသံတွေတုန်နေရသလားဆိုတာကို ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့
'ကျွန်း' တစ်ယောက်တည်းသာ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

'အထွန်း' ကတော့ စိတ်ကျဉ်းကြပ်သွားမှုကတော့လွဲပြီး
ခင်ထဲမှာ ဘာခံစားမှုမျိုးမှ ဖြစ်မလော့ခဲ့ပါ။ 'ကျွန်း' နဲ့ ပတ်သက်
ပြီး 'အထွန်း' ရဲ့ နှလုံးသားက ဗလာသက်သက်ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ
ဟုတ်လား။

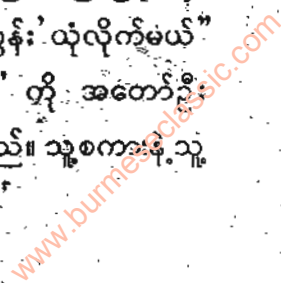
" 'အထွန်း' ကို စတွေ့ကတည်းက စွဲလန်းသွားခဲ့ရတယ်
ဆို 'ကျွန်း' က ပြောတယ်နော် "

" ဟုတ်တယ်လေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ "

'အထွန်း' သည် 'ကျွန်း' က ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လောက်
ဆီ အသေးစိတ်ကအစ စွဲလန်းနေသူလည်းဆိုတာကို သိချင်
သာသဖြင့် မေးခွန်းတစ်ခု ကောက်မေးကြည့်လိုက်သည်။

" 'ကျွန်း' နဲ့ 'အထွန်း' နဲ့ ဆုံတဲ့နေ့က 'အထွန်း' ဘာအင်္ကျီ
အရောင်ကို ဝတ်ထားသလဲဆိုတာကိုပြောပြ... ပြောပြနိုင်ရင်
'ကျွန်း' ရဲ့ စွဲလန်းမှုအတိုင်းအတာကို 'အထွန်း' ယုံလိုက်မယ် "

'အထွန်း' ရဲ့ မေးခွန်းက 'ကျွန်း' တို့ အတော်ညီး
နောက်ခြောက် ဂယက်ရိုက်သွားစေခဲ့ပါသည်။ သူ့စကားနဲ့သူ

ကို ပြန်ပညာပေးပြီး သတ်လိုက်တာပါလား။

‘အထွန်း’ ရဲ့ ဂုဏ်ပကာသနကို အထူးစိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ ‘ကျွန်း’ အဖို့မှာ ‘အထွန်း’ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကို တစ်စုံတစ်ရာ ဘယ်ကြည့်မိခဲ့မှာလဲ။

မသိဘူးလို့ ဖြေလိုက်ရင်လည်း ပြီးစလွယ်နိုင်လွန်းလှသည်ဟု ‘အထွန်း’ စိတ်ထဲ မှတ်ယူသွားမှာမလွဲ။ ရမ်းသမ်းပြီး ဖြေလိုက်ပြန်ရင်လည်း မှန်ရင်တော့ကောင်းပါရဲ့ မှားသွားတယ် အခါကျတော့ လူလိမ်ကြီး လုံးလုံးဖြစ်ရပါဦးမည်။

စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့် ဆံပင်တွေထောင်ထ ထပွသွားတဲ့အထိ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တမြင်းမြင်းကုတ်ဖွပစ်နေမိပါသည်။ ဘာဘာပြန်ဖြေပေးရပါမလဲ။ ‘အထွန်း’ တစ်ယောက်ကလည်း အမှအရေးမပါတဲ့အဖြေကို စောင့်ပြီးနားထောင်နေလေသည်။

“ ‘အထွန်း’ မေးတဲ့မေးခွန်းက အရေးကြီးလို့လား ”

“ ‘ကျွန်း’ အတွက်အရေးမကြီးပေမယ့် ‘အထွန်း’ အတွက်ကတော့ အရေးကြီးတာပေါ့... ဘယ်မိန်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်ကိုယ်ကို အရေးထား အလေးပေးတဲ့သူမျိုးကိုပဲ ပိုစိတ်ဝင်စားကြတာပါ... ‘အထွန်း’ မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ ”

“ ကိုယ်... ”

‘ကျွန်း’ တစ်ယောက် စကားဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ထစ်အနေပါသည်။ သေချာပြီ ‘အထွန်း’ မေးတဲ့မေးခွန်းကို သူလုံးဝဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသလိုလိုမျိုး အချိန်ဆွဲနေတာကိုပဲ ‘အထွန်း’ ပို စိတ်တိုလာရပါသည်။

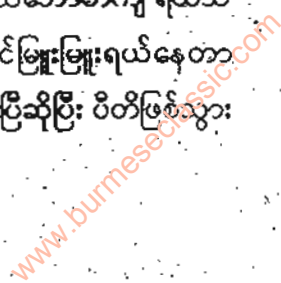
“ မသိဘူးဆိုရင်လည်း မသိဘူးလို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောလိုက်ရင်ပြီးနေတဲ့ဟာ... ‘ကျွန်း’ က ဘာကိုစဉ်းစားနေတာလဲ... အမှန်အတိုင်းပဲ ‘အထွန်း’ ကို ဝန်ခံလိုက် ”

‘ကျွန်း’ သည် ‘အထွန်း’ ရဲ့ပုံရိပ်တွေကို မျက်စိထဲ အတင်းပြန်မြင်ယောင်ကာကြည့်ရင်း ဘယ်အရောင်မျိုးနဲ့ တွေ့ဆုံတာ အများဆုံးဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်နေမိသည်။

‘အထွန်း’ က အရောင်စုံတော့ ဝတ်တာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖြေမပြောလိုက်ရတာနဲ့စာရင် ရမ်းသမ်းဖြေလိုက်လို့ နှုတ်သွားရင် ပိုပြီးအကျိုးများလာနိုင်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ...

“ အဖြူရောင်ဝတ်ထားတယ်ကွာ ”

‘အထွန်း’ ရဲ့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် သဘောတကျ ရယ်သံ သူ့ကလာပါသည်။ တကယ့်ကို ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးရယ်နေတာကြောင့် ကိုယ်ဖြေလိုက်တဲ့ အဖြေမှန်သွားပြီဆိုပြီး ပီတိဖြစ်သွားနေ၏။

“ ‘ကျွန်း’ က တယ်တော်ပါလား ”

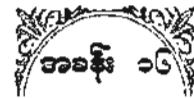
“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဪ... မျက်လုံးက opposite တွေ မြင်တတ်လို့လေ
‘ကျွန်း’ နဲ့ စတွေ့တဲ့နေ့တုန်းက ‘အထွန်း’ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီအ
ရောင်က အမည်းရောင်ရှင့်သိရဲ့လား ”

“ ဟာဗျာ ”

“ ကဲ... ကဲ... ‘အထွန်း’ ခု ထက်ထိ ထမင်းမစားရသေး
ဘူး ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော် ”

သူ့ဘက်က ရုံးသွားတာကြောင့် ‘အထွန်း’ ရဲ့သဘော
အတိုင်းပဲ ဖုန်းပြောတာကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ရပါသည်။ ပေါက်
ကရတွေ ရှာကြံမေးလာတတ်တဲ့ ‘အထွန်း’ ကိုလည်း ဒေါသ
ထွက်နေမိပါသေး၏။

အခန်း ၁၆

“ လူလေး... အိမ်ကဘုရားကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်ဖို့
ဘုရားမှာ ရွှေဆိုင်းသွားဝယ်ပေးအုံးလေကွာ... ဧည့်သည်တွေ
လည်း သိပ်မကျန်တော့ပါဘူး... ခုသွားလိုက်လို့ ဖြစ်ပါတယ် ”

“ အဘိုးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖြစ်ရဲ့လား ”

“ ဖြစ်ပါတယ်ကွာ... ရပ်ကွက်က လူတွေပဲ လာတာများ
တဲ့ဥစ္စာကို ပူမနေနဲ့ ”

အဘိုးဆန္ဒအတိုင်း ‘မြေ’ ဘုရားမှာ ရွှေဆိုင်သွားဝယ်ပေး
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ‘မာလာ’ လည်းလာပြီသာမင်

'အထွန်း' ကတော့ မလာတော့ဘူးဆိုတာကို တကူးတကလာ ပြောပြထားပြီးသားမို့ သူ စောင့်စရာမလိုတော့ပေ။

" 'အထွန်း' လည်း မလာသေးပါလား... လူလေးသွား ဖိတ်တုန်းက ဘာပြောလိုက်သလဲ "

အဘိုးက သူ့စိတ်ထဲတောင့်တမှုကို သိနေတယ်နဲ့ တူပါ သည်။

" 'အထွန်း' က မနက်ပိုင်းမအားလို့ မလာဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောထားပြီးပါပြီ... ညနေကျရင်တော့ လာခဲ့မယ် တဲ့ 'အထွန်း' ကို ထမင်းကျွေးဖို့တောင် ကျွန်တော်စီစဉ်ထား သေးတယ် "

" တယ်ဟုတ်ပါလားကွ "

အဘိုးရဲ့ စကားကို သူ့ရှက်ပြုံး ပြုံးကာ ထွက်လာခဲ့လိုက် ပါသည်။ ရွှေဆိုင်းဝယ်ဖို့အတွက် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သူလာခဲ့ လိုက်၏။ ရွှေတိဂုံဘုရားကိုလည်း မရောက်တာကြာပြီဆိုတော့ သူဖူးမြော်ကန် တော့ချင်တာလည်းပါပါသည်။

ဘုရားရောက်ရင် သူ့ရင်ထဲက ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတချို့ကို လည်း ဆုတောင်းချင်ပါသေးသည်။ 'အထွန်း' နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ချစ်ပုံပြီး မမျှော်လင့်ရဲ တဲ့ စိတ်ကူးတွေဖြစ်မြောက်စေချင်တာ

ကြောင့်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လည်းပါသည်။

'အထွန်း' ရဲ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်ရင် သူ့ရင်ထဲ နွေးကနဲလှုပ်ရှားသွားကာ ကြည့်နူးစိတ်နဲ့ မျက်နှာကပါ ပြုံးရွှင် သွားရလေသည်။

ဘုရားရောက်တော့ စောင်းတန်းကပဲ အပြေးတက်ကာ ရွှေဆိုင်းဝယ်ပြီး ဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်ပါ သည်။ ကြာသပတေးထောင့်မှာ ရေသပ္ပာယ်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်လိုက် စဉ် 'မြေ' ရဲ့ မြင်ကွင်း အကြည့်ထဲ စုံတွဲတစ်တွဲက ဝင်ရောက်လို့ ထာရပါသည်။

သူ့ရင်ထဲ ဆွေးလျှကြေကွဲသွားရကာ မျက်တောင်ပင် အခတ်မိဘဲ ငေးစိုက်ကာသာ ကြည့်နေမိသည်။ 'အထွန်း' က တော့ သူ့ကိုမမြင်သေးပါ။ သူ့နံဘေးက ယှဉ်တွဲပြီး အတူပါ ထာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စကားတွေ ပြောနေလေ သည်။

'မြေ' ကို 'အထွန်း' မမြင်ပေမယ့် 'ကျွန်း' ကတော့ မြင်မိ ပါသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက 'မြေ' တစ်ယောက် မျက်နှာ မျက်နှာပျက်စွာဖြင့် သူတို့စုံတွဲကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့တာဟုတ် သား။

“ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ အဖြေပြန်ပေးမှာလဲ အချိန်အကြာ ကြီးတော့ မဆွဲထားပါနဲ့ ကွာ”

‘အထွန်း’ ရဲ့ပုံစံက သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက်မရှိ လှဘူးဆိုတာကို ‘ကျွန်း’ ရိပ်မိနေပါသည်။ ‘အထွန်း’ ရဲ့မျက်နှာ က ကြည့်လင်မှုမှ မရှိတာပဲ။

“ ‘ကျွန်း’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ‘အထွန်း’ ဘက်က ဘာပြန် ပြောရမယ်မှန်းကို မသိသေးဘူး... ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ရင်ထဲကမပါဘဲ ‘အထွန်း’ ‘ကျွန်း’ ကို လွယ်လွယ်ကူကူမဖြော ချင်ဘူး”

“ ‘အထွန်း’ မှာ ချစ်တဲ့သူရှိနေလို့လား”

“ မရှိသေးဘူး”

ရှိနေပြီလို့ဖြေလိုက်ရင် ‘ကျွန်း’ ဆီကတစ်ဆင့် မေမေ့နား ထဲ ပြန်ရောက်ကာ ‘အထွန်း’ အဆူခံနေရပါအုံးမည်။ ချစ်တဲ့သူ လို့ ‘ကျွန်း’ ကမေးလာတဲ့အခါ ‘အထွန်း’ မျက်စိထဲ ‘မြေ’ မျက်နှာ က အလိုလို ထင်ဟပ်ပြီး မြင်လာတာ ဘာကြောင့်များပါလဲ။

‘မြေ’ ကို ‘အထွန်း’ သတိရနေမိပါသည်။ ‘ကျွန်း’ နေရာ မှာ ‘မြေ’ သာဖြစ်နေခဲ့ရင် ‘အထွန်း’ ဘုရားကိုလာရတဲ့အဖြစ်ထ ပိုပြီး ပျော်မြူးစိတ်နဲ့ အတူ ကုသိုလ်လည်း ပိုရမှာသေချာပဲ

သည်။

“မေမေတို့ကတော့ ကိုယ်နဲ့ ‘အထွန်း’ ကို စေ့စပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ”

“ ‘အထွန်း’ သိပါတယ်”

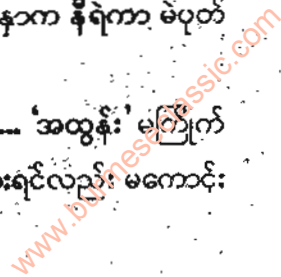
“ ‘အထွန်း’ က သဘောတူတယ်ပေါ့”

“မေမေဆန္ဒကို ‘အထွန်း’ မှ လွန်ဆန်လို့မရတာပဲသဘော တူထားပေးရတာပေါ့”

သက်ပြင်းချကာ နွမ်းလျှော့ပြောနေသော ‘အထွန်း’ တို့ကြည့်ပြီး ‘ကျွန်း’ စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျစိတ်နဲ့ မချင်မရဲဖြစ်ကာ ‘အထွန်း’ ရဲ့လက်တစ်ဖက်အား ခပ်တင်းတင်း ဆွဲကိုင်ဖြစ်ညှစ် စစ်လိုက်ပါသည်။

‘အထွန်း’ က ရုန်းပေမယ့် သူလွတ်မပေးဖြစ်ပါ။ ‘မြေ’ ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ ရှေ့မှာ ဒီလိုမျိုးလုပ်ပြမှ ဟိုကောင် ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားမှာ မဟုတ်လား။ အထင်လွှဲစေချင် အာလည်း ပါပါသည်။ ‘အထွန်း’ ရဲ့မျက်နှာက နီရဲကာ မဲပုတ် ထာရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ‘ကျွန်း’ ရဲ့... ‘အထွန်း’ မကြိုက် ဘူး နှားပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ မြင်သွားရင်လည်း မကောင်း

ဘူး လွတ်စမ်းပါ”

“ ‘အထွန်း’ ကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“ ဘုရားပေါ်လာပြီး ချစ်စရာလား... ‘ကျွန်း’ နဲ့တော့ ဒုက္ခပါပဲ... ဟိုမှာ လူတွေကြည့်နေပြီကွာ”

‘အထွန်း’ သည် ‘ကျွန်း’ ရဲ့အပြုအမူကို စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ကာ သူ့အတင်းဆွဲကာ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို မရမက ဆောင့်ရုန်းနေမိပါသည်။

နဂိုကတည်းက ‘ကျွန်း’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရင်မခန့်စိတ်မလှုပ်ရှားရတဲ့ကြားထဲ ခုလိုမျိုး အကြမ်းပတမ်းတွေ ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ စိတ်ပျက်မှုကပါ တစ်ဆင့်ပိုတိုးလာခဲ့ရပါသည်။

ရှက်စိတ်ဖြင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင်းငဲ့အကြည့် ‘အထွန်း’ တို့ကို ကြည့်နေတဲ့ ‘မြေ’ ကို မထင်မှတ်ဘဲ ဘွားကနဲ နေအောင် တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ပျက်ယွင်းနာကျင်နေသော ‘မြေ’ ရဲ့ မျက်နှာက နာကျင်ကြေကွဲနေပုံရသည်။

‘အထွန်း’ နဲ့ အကြည့်ခြင်းဆုံသွားတဲ့အခါကျတော့ ခေါင်းကိုင့်ကာ မပြေးရုံတစ်မယ်ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လျင်လျင်မြန်မြန်ပဲ ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ‘မြေ’ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ‘အထွန်း’ ရင်ကွဲသွားရလေသည်။

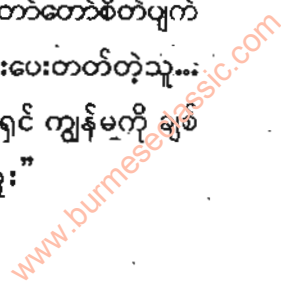
‘မြေ’ အထင်လွဲသွားပြီးနဲ့တူသည်။ သူ့အလှူကို မလာနိုင်တဲ့ အရေးတကြီးကိစ္စဆိုတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဘုရားပေါ်မှာ အတူယှဉ်တွဲရှိချင်လို့ လို့ယူဆလိုက်ရင် ခက်ရသည်ရဲ့။ ‘အထွန်း’ ငိုချပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

‘မြေ’ ထွက်သွားတာကို လိုက်ကြည့်ရင်း ‘အထွန်း’ မျက်စိထဲ မျက်ရည်တွေ ဝေဝေလျှံတက်လာခဲ့ရသည်။ ‘အထွန်း’ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။

နဂိုကတည်းက အားငယ်သိမ်ငယ်တတ်တဲ့ ‘မြေ’ လိုလူက ‘အထွန်း’ ကို ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးနဲ့မှ စိတ်ဆင်းရဲစေမှာမဟုတ်ပါ။

‘မြေ’ ဘက်က မမေးဘဲနဲ့ ‘အထွန်း’ ဘက်ကတော့ ဘယ်လို စိတ်မျိုးနဲ့ ရှင်းပြပြောပြလို့ ရမှာလဲ။ ‘အထွန်း’ သည် စိတ်ရှုပ်စိတ်ပျက်ရတဲ့ ခံစားချက်တွေအားလုံးကို ‘ကျွန်း’ တစ်ယောက်တည်းပေါ်သို့သာ ပုံချပစ်လိုက်ပါသည်။

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... ရှင့်ကို ကျွန်မတော်တော်စိတ်ပျက်သွားပြီ... ရင်ဟာ ရှင့်ဆန္ဒတစ်ခုကိုပဲ ဦးစားပေးတတ်တဲ့သူ... ကျွန်းလူကောင်းစိတ်မျိုးလည်း မရှိဘူး... ရှင့် ကျွန်မကို ချစ်ဘယ်ဆိုတာ အလကားပဲ... ကျွန်မ မယုံဘူး”

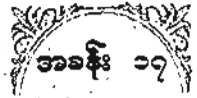
“ဟာ... ‘အထွန်း’ က ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ... လက်ထဲ
လေးကိုင်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘အထွန်း’ မကြိုက်ရင် မကိုင်နဲ့ပေါ့”

“မဟုတ်သေးပါဘူး... ‘အထွန်း’ ကို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး
ပဲ”

“တုတ်တယ်... ရှင်ထင်တာမှန်တယ်”

‘အထွန်း’ သည် ‘ကျွန်း’ ကိုထားရစ်ခဲ့ကာ မေမေတို့ရှိနေ
တဲ့ အောင်မြေနေရာဆီ လျှောက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ကျွန်း
ရစ်ခဲ့ရသော ‘ကျွန်း’ ရဲ့ မျက်နှာက ကောက်ကျစ်မှုကြောင့် ပြုံး
ရသလို ‘အထွန်း’ ရဲ့ မျက်နှာကတော့ ဝမ်းနည်းမှုကြောင့်
တော့မလို ပျက်လွင်းလျက်ရှိနေရပါသည်။

ကားဂိတ်ကို မလာမဖြစ်လို့သာ ရောက်အောင်
လာရပေမယ့် ‘အထွန်း’ ရဲ့ စိတ်တွေက ‘မြေ’ ဆီမှာသာ ရှိနေရ
ပါသည်။ ပျင်းတိပျင်းရွဲနဲ့ ငိုတော့မလို ဖြစ်ပျက်နေသော
‘အထွန်း’ ရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ‘မာလာ’ က မေးလာပါ
သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ‘အထွန်း’ ရယ်... မျက်နှာက
ဘာ့မယ့်အတိုင်းပဲ... အန်တီဆူလိုက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း...”

“ဒါဖြင့်ဘာလဲ... ‘ကျွန်း’ နဲ့ ပြဿနာတက်လာတာလား...
“ဟုတ်တယ်... သူ့ကြောင့် ငါစိတ်ညစ်သွားရတာ... သူ့
ကို ငါ သိပ်မုန်းတာပဲသိလား”

“နင့်ကို သူ့ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ငါ့လက်ကို အတင်းကားရော ဆွဲထားတယ်... ဘယ်
လောက် ရုန်းရုန်းလွတ်မပေးဘူး... ပြီးတော့... ပြီးတော့...”

‘အထွန်း’ ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းတင်းကြပ်လာရတာကြောင့်
ဘာစကားမှ ဆက်ပြောလို့ မရတော့ချေ။ မျက်ရည်တွေ ရစ်စိုင်း
အိလျှံကျမတတ်ဖြစ်လာရသည်။

‘အထွန်း’ ငိုတော့မယ်ဆိုတာကို သိတာကြောင့် ‘မာလာ’
က အပေါ်ထပ်ခိုးခန်းသို့ သွားဖို့ခေါ်ပါသည်။

“လာ... လာ... အပေါ်ထပ်ကြမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး
ပြောတော့... အလုပ်သမားတွေ မြင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

‘အထွန်း’ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်အလုပ်သမား လက်
အောက်ငယ်သားတွေရဲ့ ရှေ့မှာ သိက္ခာအကျခံပြီး မျက်ရည်တွေ
မပြချင်ပါ။ သူတို့တွေရဲ့ စိတ်ထဲ ‘အထွန်း’ အပေါ်တစ်မျိုး
ထင်မြင်ယူဆကာ အရိုအသေတန်လာရင် ဘယ်ကောင်းတို့
လဲ။

ထပ်ခိုးပေါ်ရောက်တဲ့အခါမှပဲ ရင်ထဲရှိတာကို ဖွင့်ထုတ်
ပြောပြရပါတော့သည်။

“ပြီးတော့... ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ ပြောလေ ‘အထွန်း’
...”

“ငါတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းတွဲထားတာကြီးကို ‘မြေ’
က မြင်သွားတယ်... သူ့စိတ်ထဲ ငါ့ကို တစ်မျိုးမြင်သွားမှာ သေ
အတယ်ဟာ... ငါ့ကိုမြင်ရဲ့နဲ့ နှုတ်တောင်မဆက်ဘူးထွက်သွား
တယ်”

‘မြေ’ ရဲ့ ပျက်ယွင်းညှို့မှိုင်းနေသော မျက်နှာကို ‘အထွန်း’
နို့မြင်ယောင်လို့လာရ၏။

“‘မြေ’ က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘုရားကိုရောက်နေတာ
... ငါ့သူ့ကို အလှူမှာ တွေ့ခဲ့တာပဲ... နင်လူမှားတာလာရာ
သိတာ”

“မမှားဘူး... သူ့ပုဆိုးနက်ပြာရောင်ကွက်စိတ်နဲ့ လည်ထ
... အဖြူဝတ်ထားတယ်မဟုတ်လား... ငါသေချာမှတ်မိ
... ဘယ် ‘မာလာ’ ရယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဒါဆိုရင် ‘မြေ’ ပဲဖြစ်ရမယ်— သူ့ထု
... ကို လိုက်ချောင်းတာလား”

“လိုက်ချောင်းတာတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး... သူ့ကိစ္စနဲ့သူ့ရောက်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်... မထင်မှတ်ဘဲ ငါတို့နဲ့ ဆုံသွားတာ”

‘မာလာ’ လည်း အတော်ဦးနှောက်စားသွားရပါသည်။ ‘မြေ’ တစ်ယောက်က ဘယ်ကနေ ဘယ်လို လမ်းချော်ပြီးဘုရားကို ရောက်သွားရတာတုန်း... ‘မာလာ’ နဲ့ တွေ့တုန်းကတော့ ‘အထွန်း’ နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ မေးမလာတဲ့အတွက်ကြောင့် အံ့ဩနေမိသေးသည်။

“ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်ဟ... ငါ့အလှူသွားတုန်းက နေမပါလာလို့ သူတစ်ခွန်းတောင် အရေးလုပ်ပြီး မမေးဘူး... ငါတောင် အံ့ဩနေတာ... သူ ဘာကိုကြိုသိနေလည်း မသိပါဘူး”

‘မြေ’ တစ်ယောက် ‘အထွန်း’ ညနေဘက်ရောက်လာသော ဆိုတာကို သိနေသဖြင့် ‘မာလာ’ အား မမေးတာဘဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဘုရားမှာတွေ့တာကတော့ တကယ်ကို အမှတ်မထင်ပါ။

“စိတ်ရှုပ်တယ်ဟာ... ငါ့ကို ‘မြေ’ စိတ်ထဲတစ်မျိုးမြင်သူမှာပဲ စိုးရိမ်တာ”

“မြင်တော့လည်း တာဖြစ်လဲဟဲ့... နင်နဲ့သူနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့... နင့်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာပဲ သူ့စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်”

ခါဘူး”

“ဒါကတော့ ဒါပေါ့ဟာ... ဒါပေမယ့်...”

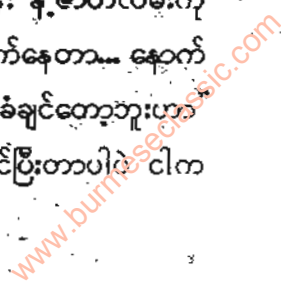
စကားကို ဒီအတိုင်းရပ်ကာ ‘အထွန်း’ ဆက်မပြောဖြစ်ဘော့ပါ။ ကိုယ့်ရင်ထဲက ဆန္ဒ လူတကာသိအောင် ဖွင့်ပြောပြလို့ ခုတ်တုတ် မဟုတ်ဘဲ။ ‘မြေ’ နဲ့ ‘အထွန်း’ နဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိုယ်စီရှိနေကြတဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို ကာယကံရှင်တွေကလွဲပြီး အပြင်သူတွေ မသိနိုင်ပေ။

‘အထွန်း’ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာကိုလည်း ‘မာလာ’ အား အသိမပေးချင်ပါ။ ‘မြေ’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှုံးနိမ့်နေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်မှုကိုလည်း ကိုယ့်ဖာသာပဲ ကြိတ်မှိတ်ခံစားပြီး နေလိုက်ချင်ပါသည်။

“နင် ‘မြေ’ ကို သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီလား ‘အထွန်း’”
‘အထွန်း’ ရင်ထဲက ဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်စွာ ခေါင်းကို ခါသိမ်းပြလိုက်သည်။

“ဒါတွေ ငါမစဉ်းစားချင်ဘူး... ‘ကျွန်း’ နဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဆောင် ဘယ်လိုဖြစ်ပစ်ရမလဲ စဉ်းစားရခက်နေတာ... နောက်တစ်ယောက်အတွက် ငါ့စိတ်ကို အပင်ပန်းမခံချင်တော့ဘူးဟာ”

“နင်ပြောတဲ့စကား အမှန်အကန်ဆိုရင်ပြီးတာပါပဲ ငါက

တော့ နင့်ရဲ့အခက်အခဲ မှန်သမျှကို အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ပဲ”

‘အထွန်း’ ကို ထားခဲ့ပြီး ‘မာလာ’ အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။ ‘အထွန်း’ တွေးနေမိတာက ညနေဘက် ‘မြေ’ ဆီ သွားဖို့ မသွားဖို့ကိုပါပဲ။ ‘မြေ’ နဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရမှာထက် ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ‘အထွန်း’ ထိတ်လန့်သလို ခံစားနေရ၏။

ရင်မဆိုင်ချင်လို့ မသွားဘဲနေပြန်တော့လည်း ကတိမတည်ရာ ကျဦးမည်။ မျက်နှာပူ ရင်မောနေရမယ့် ဝေဒနာထက် ‘အထွန်း’ မခံစားနိုင်ပါ။ နောက်ဆုံးတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်သဘောထားကာ ညနေစောင်းကားဂိတ်ကအပြန်ကျတော့ ‘မာလာ’ ထံ သူ့အိမ်ပြန်ပို့ပြီးတာနဲ့ ‘အထွန်း’ ‘မြေ’ ဆီလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

‘အထွန်း’ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားက ‘မြေ’ မနက်စာတွေ့လိုက်တဲ့ အဝတ်အစားအတိုင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ ‘မြေ’ စိတ်ထဲ ‘အထွန်း’ ကို ‘ကျွန်း’ နဲ့ တစ်နေကုန် လည်ပတ်ပြီး သူ့ဆီဝင်လာ တယ်လို့ ထင်လေမလားမသိပါ။

‘အထွန်း’ ကို တွေ့တော့ ‘မြေ’ က အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုဝယ်သည်။ ဒါပေမယ့် ‘မြေ’ ရဲ့အပြုံးက အသက်မပါလှချေ။

ဆောင်အားတင်းပြီး ပြုံးထားရတဲ့ အပြုံးမျိုး ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

‘မြေ’ ရဲ့အဘိုးကို နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီးတာနဲ့ ‘အထွန်း’ က ပြန်ဖို့ပြင်လိုက်ပါသည်။ စိတ်ထဲမရွှင်လန်းတာကြောင့် ‘မြေ’ အနားမှာ ကြာကြာကလေး နေချင်တဲ့စိတ်ကူးမျိုးလည်း ‘အထွန်း’ မှာ မရှိတော့ပါ။

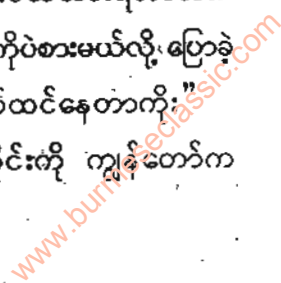
“ပြန်တော့မယ်နော်... အလုပ်က အပြန်ဝင်ခဲ့တာဆိုတော့ လူကငြိစိစိကြီးဖြစ်နေတယ်”

“ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါလား ‘အထွန်း’ ရယ်... ‘အထွန်း’ စားမယ်အောင်းမေ့ပြီး ကျွန်တော်က စီစဉ်ထားတာ... ‘အထွန်း’ မြန်မာဆီပြန်ဟင်းတွေ သိပ်မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ဟော်တယ်က တောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သွားဝယ်ထားပေးထားတာ”

‘မြေ’ ရဲ့စေတနာကို လေးစားပေမယ့် ‘အထွန်း’ ရင်ထဲ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ခံစားချက်ကြောင့် ထမင်းစားလို့လည်း ဝင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိနေရပါသည်။

“ဘာလို့ တကူးတကကြီး သွားဝယ်ထားရတာလဲ... ‘အထွန်း’ ပြောတာက ကြုံတဲ့မှန်တစ်ခုခုကိုပဲစားမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ... နောက်တာကို ‘မြေ’ က တကယ်ထင်နေတာကို”

“ ‘အထွန်း’ ပြောသမျှစကားတိုင်းကို ကျွန်တော်က

အလေး အနက်ထားတာကိုး”

‘မြေ’နဲ့ ‘အထွန်း’ အကြည့်ချင်းဆုံသွားခဲ့ကြပါသည်။ အားနာစာနာစိတ်နဲ့ပဲ ‘မြေ’ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို ‘အထွန်း’ လိုက်လျော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။

“စားမယ်လေ... ‘မြေ’ စေတနာအလဲကားမဖြစ်ရအောင် ‘အထွန်း’ စားပေးပါ့မယ်... ဒါပေမယ့် အများကြီးတော့ မစားနိုင်ဘူးနော်... ‘အထွန်း’ နဲ့အတူတူ ‘မြေ’ ပါ စားရမှာ”

“စားမှာပေါ့... ‘အထွန်း’ နဲ့အတူတူ ထမင်းစားရတာ ကျွန်တော့်အတွက် အထူးအခွင့်အရေးပဲဥစ္စာ”

ထမင်းစားတာကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ မစားတော့ဘဲ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ စားပွဲနဲ့နှစ်လုံးကိုဆက်ကာ စားဖို့ပြင်လိုက်ကြပါသည်။ ‘မြေ’ ဝယ်ထားတဲ့ ဟင်းတွေက အမယ်စုံကာ များလှတာမို့ ‘အထွန်း’ အားနာနေမိပါသည်။

“စားမှာကဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ဟင်းတွေ ဒီလောက် အများကြီးဝယ်ထားရတာလဲ ပိုက်ဆံတွေတော့ကုန်ပြီပြီ”

“ပိုက်ဆံဆိုတာ လိုအပ်တာသုံးဖို့အတွက် မဟုတ်ဘူး”

လား ‘အထွန်း’ ရဲ့... စိတ်ချပါ... ကျွန်တော် ငွေကို အလကား မဖြုန်းတီးတတ်ပါဘူး... တကယ်သုံးသင့်တယ်ဆိုမှ သုံးတာပါ”

“အခုဟာက တကယ်သုံးသင့်လို့ သုံးတယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

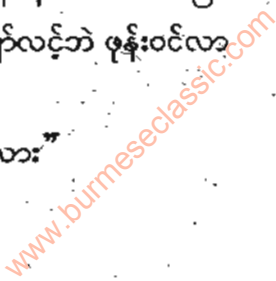
“ဟုတ်တယ်”

‘အထွန်း’ တို့နှစ်ယောက် ကျေနပ်ကြည်နူးစွာဖြင့် ပြိုင်တူရယ်မိကြသည်။ စိတ်ညစ်စရာသောကတွေဆိုတာ ခုချိန်မှာ အဝေးကြီးကို လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်နေရသလိုပါ။

‘မြေ’ နဲ့အတူ ရှိနေရတဲ့အတွက် ‘အထွန်း’ သည် ကိုယ်နဲ့ ဖတ်သက်တဲ့ကိစ္စရပ်တိုင်း အားလုံးကို မေ့နေမိပါသည်။ လုံးဝတို့ သတိမရချေ။

‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ကတော့ ‘အထွန်း’ အိမ်ပြန်နောက်ကျနေရတဲ့အတွက် စိတ်ပူနေမိပါသည်။ ဟန်းဖုန်းကိုခေါ်တော့လည်း ဘာသံမှ မကြားရချေ။ ဘက်ထရီပဲ ကုန်နေတာလား မပြောစာတ်ပါ။ ဒီအချိန်မှာပဲ ‘ကျွန်း’ ဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ ဖုန်းဝင်လာပါသည်။

“အန်တီ ‘အထွန်း’ ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း... မရောက်သေးဘူး... အန်တီလည်း စိတ်ပူနေတာ... သူတစ်ခါမှ ဒီလိုမျိုး နောက်မကျဖူးပါဘူး... နောက်ကျမယ် ဆိုရင်လည်း ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောနေကြလေ... ဒီနေ့ကျမှ ဘာဖြစ်သလဲမသိဘူး...”

‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ရဲ့လေသံက ပူပင်မှုကြောင့် ပျာပြီးတုန်ခတ်နေသည်။

“ကျွန်တော် ‘အထွန်း’ ကို တွေ့လိုက်လို့အန်တီ... သေချာဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ သိရအောင် အိမ်ကိုဖုန်းဆက်မေးကြည့်လိုက်တာ တော်ကြာ လူမှားမှာစိုးလို့လေ”

“ဟမ်... ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ...”

“ကျောက်မြောင်းဘက်မှာ အန်တီရ... အန်တီလာခဲ့မလား... ကျွန်တော်သွားခေါ်လိုက်ရင် သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးထင်သွားဦးမယ်”

“လာခဲ့မယ်... လာခဲ့မယ်... ဘယ်နေရာလဲ”

‘ကျွန်း’ ပြောပြတဲ့လိပ်စာကို သေချာရေးမှတ်ကာ ‘ဦးထွေး’ ကို ချက်ချင်းပဲ ကားမောင်းပို့ခိုင်းရပါသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ‘အထွန်း’ နဲ့ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားနေဖြစ်သည်။ အရေးမကြီးဘဲနဲ့တော့ ‘ကျွန်း’ က မိမိအား အသိပေးအကြောင်းကြား

မည်မထင်။

‘အထွန်း’ ဘာတွေလုပ်နေပါသလဲ။ ခုတလော ‘ကျွန်း’ နဲ့ပတ်သက်ရင် ခါတိုင်းလို အလိုက်အထိုက် နာခံဆက်ဆံတတ်တဲ့ ပုံစံမျိုးပင် မပေါက်တော့ဘဲ ကလန်ကဆန်တွေလုပ်နေတာကို ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ သတိထားမိပါသည်။

‘အထွန်း’ ကိုလုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်မပေးနိုင်ပါ။ ‘ကျွန်း’ နဲ့ပဲ သဘောတူသည်။ ‘ပြောပြထားတဲ့လိပ်စာရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ‘ကျွန်း’ ရဲ့ ကားရပ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ကားပေါ် ကဆင်းတာနဲ့ ‘ကျွန်း’ က အပြေးအလွှားဝင်အနားသို့ ရောက်လာလေသည်။

“အန်တီကို တစ်ခုတောင်းပန်ချင်ပါတယ်... ‘အထွန်း’ ကို ဘာမှသွားမလုပ်ပါနဲ့ နော်... လူကြားသူကြားထဲမှာ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြစ်ရင် ‘အထွန်း’ ပဲ အရှက်ကွဲရလိမ့်မယ်... အန်တီ ဒေါသကိုလျော့ပြီး စိတ်အေးအေးထားထားပါ”

‘ကျွန်း’ ရဲ့စကားကိုကြားမှပဲ ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ရင်ထဲ စိတ်ပူပန်မှုတွေ အထွဋ်အထိပ်ရောက်သွားရကာ ‘အထွန်း’ ကို ချက်ချင်းဆွဲချင်လာရပါသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မှတ်စိတ်မထားဘဲ ခြည့်လိုက်တော့ ရှေ့နားလောက်မှာ ‘အထွန်း’ ရဲ့တင် ချိတ်ထား

တာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဒီနေရာကို 'အထွန်း' တစ်ယောက် ဘာကိစ္စရောက်နေရတာလဲ။ မသားနား မခမ်းနားတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်လို နေရာမျိုးမှာ 'အထွန်း' ရဲ့အာရုံကို ဘယ်အရာကို ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းထားပါသလဲ။

“ ‘အထွန်း’ ဟိုရှေ့က လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေတယ် အန်တီ ”

“ အဲဒါ ဘယ်သူဆိုလဲ ”

“ ‘မြေဇာ’ ဆိုတဲ့လူရဲ့ဆိုင်အန်တီ... ‘အထွန်း’ နဲ့ သူ့နဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးခင်မင်ပတ်သက်ပုံရတယ် ”

“ ‘အထွန်း’ က ‘မြေဇာ’ ဆိုတဲ့ကောင်ဆီကို အလည်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား ”

“ အလည်လာရုံတင်မကဘူး နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းပိုစားနေကြတာ ”

မျက်နှာကလေးငယ်ကာ စိတ်မကောင်းသလိုဖြစ်နေသော 'ကျွန်း' ရဲ့အမူအယာတွေကြောင့် 'ဒေါ်ခိုင်မာ' ရင်ထဲအားနာ သနားသွားရသည်။ 'ကျွန်း' အပေါ်ကို အားနာသနားရလေလေ 'အထွန်း' အပေါ် ဒေါသပိုဖြစ်ရလေဖြစ်သည်။

“ အန်တီသိရအောင် ကျွန်တော်ခေါ်ပြတာပါ... ‘အထွန်း’ မှာ သံယောဇဉ်တွယ်ရမယ့်သူရှိနေတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ စီစဉ်ထဲထဲ ကိစ္စကို ဖျက်ပစ်လိုက်ကြတာပေါ့ အန်တီရယ်... ကျွန်တော်ကြောင့် ‘အထွန်း’ ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး ”

‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ခေါင်းကို တအားရမ်းခါပြလိုက်ပါသည်။ အယ်ဖြစ်မှာတဲ့လဲ။ မိဘစီစဉ်တဲ့ကိစ္စကို နာခံရမှာက သားသမီးတွေရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

“ ‘အထွန်း’ နဲ့ကိစ္စကို ဘာမှပူပင်မနေနဲ့... အန်တီအားထူး တာဝန်ယူတယ်... သားဘက်ကသာ ‘အထွန်း’ ရဲ့အပြုအမူတွေကို ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ပါ့မလားကွယ်... ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ ဆည်း အန်တီ တောင်းပန်ချင်ပါတယ် ”

“ ပြောစရာတောင် မလိုပါဘူးအန်တီရယ်... ‘အထွန်း’ နဲ့ ပတ်သက်ရင် အစစအရာရာအားလုံးကို ကျွန်တော် နားဆင်ဆည်းခွင့် လွှတ်ပေးလို့ရပါတယ်... အန်တီသာ ‘အထွန်း’ ထိုသူပါနဲ့... စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့နော် ”

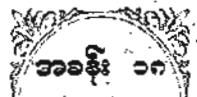
‘ကျွန်း’ သည် ကိုယ်ပစ်လိုက်တဲ့ မြားချက်တွေ ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ရဲ့ ရင်ထဲစွဲစွဲနစ်နစ်စိုက်ဝင်သွားပြီဆိုတာကို အသေခံလိုက်ရတာမို့ စိတ်ထဲကနေ သဘောတကျဖြစ်နေ

လိုက်ပါသည်။

'ကျွန်း' ရဲ့ ဖျောင်းဖျားတားမြစ်မှုကြောင့် 'အထွန်း' တို့ရှိ နေ့တဲ့ ဆိုင်အတွင်းသို့ 'ဒေါ်ခိုင်မာ' သွားမနေတော့ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးကသာ ကားနဲ့ဖြတ်ပြီး 'အထွန်း' တို့ကို ကြည့်သွားခဲ့ပါသည်။

'အထွန်း' နဲ့ 'မြေစာ' ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့ကာ ကြည့်နူးရွှင်ဖျတဲ့ မျက်နှာတွေဖြင့် ရယ်မောကာ စကားတွေ ပြောနေကြပါသည်။

“သိပ်ပျော်လာသလား 'အထွန်း'”

မေမေရဲ့ လေသံက မာထန်ကာ မျက်နှာကြောကလည်း ဒါသကြောင့် တင်းပြန့်ကာ နေလေသည်။

“မေမေ ဘာကိုမေးတာလဲ”

“ငါမေးတာက ဒါပဲ”

'ဖတ်' ကနဲသာမြည်လိုက်ပေမယ့် နာကျင်မှုတော့တော့ကို ပြင်းထန်ဆိုးရွာလွန်းပါသည်။ ပါးပြင်ထင်ထင် သူ့ကျိန်းစပ်သွားရတာကြောင့် လန့်ပြီး ကိုယ့်ဝါးကိုယ် ကြည့်

ကိုင်ကာထားလိုက်မိပါသည်။

မွေးကတည်းက ဒီအရွယ်ထိ 'အထွန်း' ရဲ့ပါးကို မေမေ ရှိုက်ခဲ့ဘူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အခုကျမှ အသိဉာဏ်တွေရှိပြီး စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်တဲ့ အရွယ်မျိုးရောက်မှ မေမေဘာလို့ ရိုက်တာလဲ။ 'အထွန်း' သည် နာကျင်ဝမ်းနည်းရလွန်းတာကြောင့် မျက်ရည်က ချက်ချင်းကျမလာခဲ့ပါ။

အံ့ဩစိတ်နဲ့သာ ငေးကြောင်ပြီး မေမေအား စိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။

"ညည်းကိုယ်ညည်း ပိုက်ဆံရှာနိုင်တယ် လူရာဝင်တယ်ဆိုပြီး ထင်ရာစိုင်းနေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား"

'အထွန်း' ခေါင်းကိုခါပြကာ သိချင်တာကို ပြန်မေးသည်။

"'အထွန်း' ဘာလုပ်လို့လဲ... ထင်ရာစိုင်းတယ်လို့ မေမေပြောပါနဲ့... 'အထွန်း' ဆိုတဲ့မိန်းမက ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် ပြုထိန်းတဲ့သူပါ... မဟုတ်တာဘာမှ မလုပ်ဘူး"

"'မြေစာ' ဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်သူလဲ"

'မြေ' နာမည် မေမေနှုတ်ဖျားက ထွက်လာရတာကြောင့် 'အထွန်း' လန့်သွားရသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်က မပြောပြ

နဲ့တော့ 'မြေ' ကို မေမေသိနိုင်မယ်မထင်ချေ။ 'မာလာ' ကတော့ ပြောပြမယ် မထင်ပါ။

"'မြေ' ကို မေမေ ဘယ်လိုသိတာလဲ"

"ဘယ်လိုပဲသိသိ ငါမေးတာကိုသာဖြေ"

"'မြေ' နဲ့က မိတ်ဆွေတွေပါ"

"မိတ်ဆွေလိုပြောတဲ့အတွက် ချစ်သူဘဝဖြစ်ဘူးဆိုတာ ငါ ယုံလိုက်မယ်... ဒါပေမယ့် ခုချိန်ကစပြီး 'မြေစာ' ဆိုတဲ့ ကောင်ကို မိတ်ဆွေစာရင်းထဲက ဖျက်ပစ်လိုက်တော့... ခပ်ကင်း

ဆင်းနေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ"

"'မြေ' က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

"ဆင်းရဲလို့... ဂုဏ်သရည်မရှိလို့... အထက်တန်းလွှာက မဟုတ်လို့ သိရဲ့လား... ထပ်မပြောဘူးနော်... နောက် အဲဒီ ကောင်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက် မဆက်ဆံနဲ့ကြားလား"

'အထွန်း' သည် ဘာကတိမျိုးကိုမှ မပေးဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် မေမေအားစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ 'အထွန်း' ရဲ့ဘဝ ဒီလောက်တောင်ပဲ ကျဉ်းကြပ်စွာရှင်သန်နေရမှာလားလို့

ထပ်ခွင့်ဆိုတာကို လူတိုင်းမက်မောကြတာပဲ မဟုတ်လား

'အထွန်း' လည်းပဲ လူထဲကလူပဲဥစ္စာ၊ တိုက်ပိုင်

ချက်နဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်ပါသည်။ ဖူးပွင့်ကာစအခါ
ရဲ့ပန်းပွင့်ကလေးတောင် ရှင်သန်ကြီးထွားခွင့် မရတော့ဘူး
ဆိုတာ ဘယ်လောက်နာကြည်း မကျေနပ်စရာကောင်းလို့ထင်
သလဲ။

မေမေ ဘာပဲပြောပြော 'အထွန်း' ကတော့ 'မြေ' နဲ့ ဆက်
ပြီး ပတ်သက်နေအုံးမှာဖြစ်သည်။

“ငြိမ်ပြီး အကြံဉာဏ်တွေထုတ်မနေနဲ့... ငါ့စကားထဲ
ဆုံးသေးတာမဟုတ်ဘူး... မနက်ဖြန်ကစပြီး ကားဂိတ်ကိုမသွား
ရတော့ဘူး... 'မာလာ' နဲ့ လွဲထားလိုက်လို့ ရရင် လွဲထားလိုက်
မရဘူးဆိုရင်တော့ ဒီကားဂိတ်ကိုပါ ပိတ်ပစ်လိုက်မယ်... နို့ ခို့
ဆို အလုပ်ကိုအကြောင်းပြပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်နဲ့ ချိန်းတွေ
နေဦးမယ်”

“မေမေပြောတာတွေက အလုပ်မဟုတ်ဘူးနော်... 'အ
ထွန်း' ကို ချုပ်ချယ်ပိတ်လှောင်ထားရအောင် 'အထွန်း' ခဲ့
အသက်အရွယ်က ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လေး မဟုတ်ဘူး
'အထွန်း' မှာစဉ်းစားဉာဏ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာစဉ်းစားဉာဏ်လဲ... အဲ့ဒီ အသုံးမကျတဲ့ စဉ်းစား
ဉာဏ်ကြောင့်ပဲ ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်နဲ့ ထမင်းလက်ဆုံအတူတဲ့

ဘေးလာတာလေ... ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတောင်မေ့လို့... တကယ့်
ရက်ဖွယ်ပဲ... ငါ့သမီးလို့ပြောရမှာတောင်ရက်တယ်”

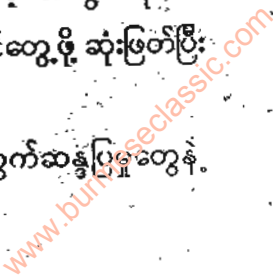
ဖြစ်နေတုန်းအချိန်မို့လို့ မေမေဒေါသတွေ ပြင်းထန်ကာ
ပြောချင်တာ ပြောခဲ့တယ်လို့ 'အထွန်း' က ထင်ခဲ့ပေမယ့်
အကယ်တကယ်တမ်းကျတော့လည်း မေမေက သူပြောတဲ့
အတိုင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် စည်းကမ်းကို တင်းကြပ်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ 'အထွန်း' က ပုံမှန်အတိုင်းပဲ ကား
ဂိတ်ကို သွားဖို့ပြင်ဆင်ပြီးနေပေမယ့် မေမေက ပေးမသွားခဲ့ပေ။

“ကားဂိတ်ကို သွားစရာမလိုတော့တူးလို့ ပြောထား
ပြီလေ 'အထွန်း' ... 'မာလာ' ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်အလုပ်ကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး သွားစီစဉ်ပေးခဲ့မယ်... ညည်းခွတ်လုပ်မယ်ဆိုရင်
အားလုံးပိုအရက် ကွဲယုံပဲရှိမယ်နော်... 'မာလာ' လည်း အလုပ်
ပြုတ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထား”

'အထွန်း' စိတ်ပျက်စွာဖြင့် သက်ပြင်းချကာ အိမ်မှာကျန်
နေရစ်ခဲ့ရပါသည်။ 'ဒေါ်ခိုင်မာ' က 'မာလာ' ဆီသွားယုံတင်
အဘဘ ဘာမှမဆိုတဲ့ 'မြေ' ဆီကိုပါ ဝင်တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး
သွက်လာခဲ့ခြင်းပါ။

'အထွန်း' ကို ပြောနေရင် ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြမှုတွေနဲ့

စကားကြောတွေရှည်နေမှာစိုးတာကြောင့် အသိမပေးဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး လစ်ထွက်လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ 'ဦးထွေး' အသံဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ကားကို ရပ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲ ခြေလှမ်းဝင်လိုက်တာနဲ့ စာပွဲထိုးတစ်ယောက်က လှမ်းမေးလာသည်။

"အဒေါ်ကြီး ဘာသောက်မလဲ... အပူလား... အအေးလား ကြိုက်တာပြောပါ"

လူကို တောစတိုင်လ်နဲ့ အဒေါ်ကြီးလို့ ခေါ်တဲ့ကောင်လေးအား စားတော့ ဝါးတော့မလိုဒေါသဖြစ်စွာ စိုက်ကြည့်ထဲ လိုက်ပါသည်။

"ဟဲ့... စားဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး... နင်တို့လို ဆိုင်အစုအဝေးမှာ စားတတ်တဲ့အဆင့်အတန်းမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထား"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ထဲ ဘာလို့ဝင်လာသလဲ"

"ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... ငါ့လိုလူကိုများသူက မာကြောရေနဲ့ သေသွားမယ် ဘာအောင်းမေ့နေသလဲ"

'ဒေါ်ခိုင်မာ' က တကယ်တမ်းမချပေမယ့် ချတော့မယ့် အတိုင်းလက်နဲ့ ရွယ်ထည့်လိုက်ပါသည်။ ကောင်လေးက ရှောင်တဲ့အနေဖြင့် နောက်သို့ ခြေလှမ်းဆုတ်သွားကာ ဘုကြည့်ကြည့်

နေ၏။

" 'မြေဇာ' ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ် "

"အစ်ကို 'မြေဇာ' နဲ့ "

"ဟုတ်တယ်... သွားခေါ်ပေး "

ကောင်လေးသွားခေါ်နေချိန် 'ဒေါ်ခိုင်မာ' က ဆိုင်ပြင်ဆွတ်ကာ လူသွားလမ်းမဘေးမှာပဲ ရပ်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

'မြေဇာ' က ဘေးဘက် ဘိလိယက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပါသည်။ 'ဒေါ်ခိုင်မာ' ကို မျက်စိပြစ်လိုက်ရင်း ...

"ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆို... ဘာကိစ္စလဲ "

သေသပ်သန့်ပြန်မှု မရှိသော 'မြေဇာ' ပုံစံကိုကြည့်ပြီး 'ဒေါ်ခိုင်မာ' နာခေါင်းရှုံ့သွားရသည်။ 'ကျွန်း' နဲ့ များ တခြားစီစုတ်အရှိန်အဝါမရှိသော ဒီလိုကောင်ကို 'အထွန်း' က ဘာကို မက်မောပြီး ခင်တွယ်နေရတာလဲမသိ။

"ဒီနေရာမှာ ပြောလို့ဖြစ်ရဲ့လား "

"ဖြစ်ပါတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ "

"မင်းအရှက်ကွဲမှာစိုးလို့လေ "

"ကျွန်တော်... "

'မြေဇာ' က သူ့ရင်ဘတ်သူ လက်ညှိုးပြန်ထိုးကာ မေး

လာသည်။

“ဟုတ်တယ်... မင်းကို အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ လာသတိပေးတာ... မင်းအဆင့်အတန်း မင်းအခြေအနေမျိုးနဲ့ ‘အထွန်းနဲ့’ ပတ်သက်ဖို့မတန်ပါဘူး... ‘အထွန်း’ မှာ လက်ထပ်ရမယ့် ဂုဏ်သရည်ရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အဆင်သင့်ရှိပြီးသားဆိုတာ မှတ် ထား”

“အန်တီက ‘အထွန်း’ နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ မသိဘူး”

“ ‘အထွန်း’ ရဲ့ အမေဟဲ့...”

သူခေါင်းညိတ်ပြကာ ငြိမ်နေလိုက်မိပါသည်။ ‘အထွန်း’ ရဲ့ အမေဖြစ်နေတာကြောင့် သူ့ဘက်က မချေမငြိမ်ပြန်ပြောချင်တဲ့ စကားတွေကို မြို့သိပ်ချလိုက်ရပါသည်။ သူ့မှာလည်း သူ့မာနနဲ့ သူ့ရှိနေရတာပဲ မဟုတ်လား။

“ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ဘဝကို မင်းကြောင့် မြောင်းထဲရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ... အဆင့်အတန်းဆိုတာကို မင်းနားလည်သဘောပေါက်မှာပါ”

သူ စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ‘အထွန်း’ ရဲ့ မိခင် ဖြစ်သူကိုသာ ကြည့်နေမိပါသည်။

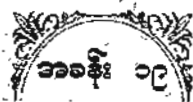
“ပြောထားပြီးသားနော်... အဲဒါကိုမှ မင်းဘက်က ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင် ငါတို့အဆိုးမဆိုနဲ့...”

‘အထွန်း’ ဘဝနဲ့ သူ့ဘဝနဲ့ အလှမ်းဝေးကွာတယ်ဆိုတာတို့ ဖွင့်မပြောလည်း သူနားလည်နေပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ချုပ်ထိန်းကာ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ဘာစာတ်လမ်းမှ မဖန်တီးဘဲ နေခဲ့တာပေါ့။

အခုလို အခြေအနေမျိုးနဲ့ ဆိုရင် ပိုပြီးတော့တောင် ဝေးကွာသွားခဲ့ရပြီမဟုတ်လား။ မနေ့ညနေက ‘အထွန်း’ နဲ့ အတူချုပ်ရွှင်ကြည့်နူးစွာ လက်ဆုံစားဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်က အိပ်မက်မက်သလိုသာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

‘အထွန်း’ ကို သူချစ်မိနေပါပြီ။ တမြတ်တန်းနဲ့ကို ချစ်နေမိပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့အချစ်တွေကို ဖွင့်ပြောပြဖို့ အခြေအနေပေးလာတဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာပဲ ထာဝရသိမ်းဆည်းထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါသည်။

“စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စကို မေမေလောလိုက်ပြီ... သားဘာမှ ပူမနေနဲ့... အထွန်း ဘက်ကိုသာ အပိုင်စည်းရုံးထား”

“အထွန်းကို စည်းရုံးဖို့က မလွယ်ဘူးမေမေရ... ဒီမိန်းမက ဂျစ်တစ်တစ်ရယ်... မကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ပေါက်ကွဲပြီး လက်ပါ ပါလာမှာစိုးရတယ်”

“မပိုင်သေးခင်တော့ သူဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်လျော့ပြီး သည်းခံလိုက်စမ်းပါကွယ်... ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ပြီဆိုမှ အစိုးပါ ဂျွတ်ဂျွတ်မြည်အောင်ချိုးပစ်... အဓိက က သူတို့စည်းစိန့်

ဥစ္စာတွေ မေမေတို့ အပိုင်ရဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

‘ကျွန်း’ အံ့ကိုကြိတ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။ မပိုင်သေးခင်တော့ ‘အထွန်း’ တစ်ယောက် သူ့စိတ်ကြိုက် မာရေကြောရေ နေပြနိုင်သေးတာပေါ့လေ။ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ပြီဆိုမှ ဒီမိန်းမကို ပြားပြားဝပ်နေရအောင် ပုံသွင်းဖို့ကြိုးစားရပါမည်။

ခုဆိုရင် ‘အထွန်း’ နဲ့ စေ့စပ်ဖို့ရက်ကလည်း နီးနီးကလေးပဲလိုတော့သည်။ စေ့စပ်ပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို တစ်ဖက်ဆယ်ရက်သာခြားပြီး လုပ်ဖို့အတွက် မေမေက သူ့အစီအစဉ်နဲ့ သူ ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ အား အကွက်ကျကျ စကားသွင်းလို့နေပါပြီ။

မေမေဘက်က ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ကို လှည့်ချင်တိုင်း လှည့်နိုင်ပေမယ့် ‘ကျွန်း’ ဘက်ကကျတော့ ‘အထွန်း’ ကို လှည့်ဖျားဖို့အတွက် ခက်ခဲနေရလေသည်။ ဒီရက်ပိုင်း ‘အထွန်း’ တို့အိမ်သို့ ‘ကျွန်း’ နေ့တိုင်းရောက်ဖြစ်ပါသည်။

‘ကျွန်း’ ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို လျော့ကာ သည်းခံလိုက်လျော့ဖော်ရွေသလောက် ‘အထွန်း’ ကတော့ မေမေတို့ရှေ့မှာပင် မျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ ပုပ်ပွကာ ဆန္ဒပြနေလေသည်။ စကားလည်း ကောင်းကောင်းပြန်မပြောပါ။

www.burmeseclassic.com

'ဒေါ်ခိုင်မာ' ကတော့ 'ကျွန်း' ကို အားနာစွာဖြင့် တောင်းပန် ပျူငှာတဲ့စကားတွေဖြင့် ဧည့်ခံရှာပါသည်။

“အထွန်း’ တစ်ယောက် ခုတလော ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိပါဘူးကွယ်... ပြောစကားလည်း နားမထောင်ချင်ဘူး... အန်တီက အလုပ်မသွားခိုင်းတာကို အကြောင်းပြပြီး စိတ်ကောက်နေတာ”

အပြုံးဖြင့် 'အထွန်း' ရဲ့မျက်နှာကို 'ကျွန်း' က ကြည့်မယ့် 'အထွန်း' ရဲ့မျက်နှာက ယောင်ယောင်ကလေးပင် ပြုံးမလာခဲ့ပါ။ မျက်နှာကြောတွေပြတ်ထွက်မတတ်ကို တည်တင်းထားလေသည်။

“သဘက်ခါ စေ့စပ်ပွဲနေကျရင် 'အထွန်း' ဝတ်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်လက်စွပ်အပ်လာခဲ့ပေးတယ် အန်တီ... တော်မတော် ဝတ်ကြည့်ခိုင်းပါဦး”

စေ့စပ်လက်စွပ်သာပြောပေမယ့် 'ကျွန်း' ပေးတဲ့ လက်စွပ်က စိန်တစ်လုံးတည်းနဲ့ လှုပ်ထားတဲ့လက်စွပ်မဟုတ်ဘဲ စိန်လုံးလေးတွေ စီချယ်ကာလှုပ်ထားတဲ့ ပုံစံဆန်းပြားသည့် တြိဂံပုံလက်စွပ်ကလေး ဖြစ်၏။

စိန်လုံးတွေကကြီးနေသည့်အတွက် လက်စွပ်ကအရောင်

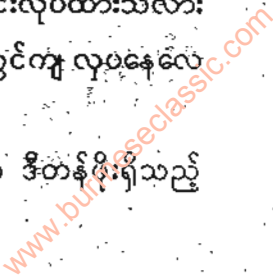
တွေ တဖျတ်ဖျတ်နဲ့နေအောင် လက်လက်ဖြာထွက်နေလေသည်။ လှပသော လက်စွပ်ပုံစံဆန်းလေးကိုကြည့်ပြီး 'ဒေါ်ခိုင်မာ' သဘောအကျကြီး ကျနေမိပါသည်။

မိမိမှာရှိတဲ့ စိန်ကြွေတွေကလည်း ဒီဆိုးဒီအရွယ်လောက်ပဲရှိတာပါ။ ဒီစိန်လက်စွပ်ကလေးကိုမြင်မှ ပျောက်သွားခဲ့တဲ့ စိန်ကြွေတွေကို ပြန်သတိရမိပြီး နှမြောတသစိတ်က ဝင်လာရလေသည်။

“ 'အထွန်း' ဝတ်ကြည့်စမ်း... လက်နဲ့တော် မတော် ကြည့်ရအောင်... 'ကျွန်း' က လုပ်တတ်လိုက်တာကွယ်... ပုံစံကလေးကလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြားနဲ့ ချစ်စရာကလေး... ကြည့်ပါဦး”

'အထွန်း' သည် မဝတ်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ချင်ပေမယ့် မေမေရဲ့ ဆူပူတဲ့ဒဏ်ကို မခံစားနိုင်တာကြောင့် ဖျတ်ကနဲပဲ ကောက်ယူကာ လက်သူကြွယ်မှာ ဝတ်ဆင်ပြလိုက်ပါသည်။ လက်စွပ်ကလေးက 'အထွန်း' လက်နှင့်တိုင်းလှုပ်ထားသလားအောင်မေ့ရအောင်ပင် အနေတော် အံဝင်ဝင်ကူ လှပနေလေသည်။

လှပနေပေမယ့် 'အထွန်း' ကတော့ ဒီတန်ဖိုးရှိသည့်

စိန်လက်စွပ်ကို မက်မောလိုချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုးရှိမနေတာ ကျိန်းသေ
နေပါသည်။ ဒီလက်စွပ်က 'အထွန်း' ရဲ့ဘဝကို အနှောင့်
အယှက်ပေးဖို့ အချုပ်အနှောင်ထဲထည့်ဖို့အတွက် ရှေ့ပြေးပတာ
မလက်ဆောင်မဟုတ်လား။

“လှလိုက်တာ သမီးရယ်... မင်္ဂလာပွဲကျရင် ဒီထက်ပို
ဒီခိုင်းဆန်းပြီး ပိုကြီးတဲ့ စိန်ပွင့်တွေနဲ့ ဝမ်းဆက်စာ လုပ်ပေးဦး
မယ်သိလား”

“အထွန်း’ က လက်ဝတ်လက်စားတွေ ဝတ်ရတာ ဝါသ
နာမပါဘူးအန်တီရဲ့... လုပ်မနေပါနဲ့... အန်တီတို့ ပိုက်ဆံ
အချောင်ကုန်နေပါဦးမယ်”

‘ဒေါ်မိမိကြီး’ မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားပေမယ့် ချက်ချင်း
ဆိုသလို ပြန်ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကုန်စမ်းပါစေကွယ်... အန်တီမှာက ဒီသားတစ်ယောက်
ပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ... ရှိသမျှစည်းစိမ်ပုံအောပြီး မင်္ဂလာပွဲကို ဒိတ်ဒိတ်
ကြ စည်ကားအောင် လုပ်ဝတ်လိုက်မယ်... ဟန်းနီးမွန်းကိုတောင်
အန်တီတို့အမျိုးတွေရှိတဲ့ အင်္ဂလန်ကို လွှတ်ဖို့စီစဉ်ထားပြီးပြီ-
ယိုက စပွန်စာကို စောင့်နေတာ”

“အထွန်း’ က လေယောဉ်မစီးရဲဘူး... လေယောဉ်စီးရမှာ

တို့ သေမလောက်ကြောက်တာ”

ငြင်းဆန်နေသော ‘အထွန်း’ ရဲ့စကားတွေကို မေမေ
အမြင် ကတ်လာပုံရသည်။ ‘အထွန်း’ ကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း

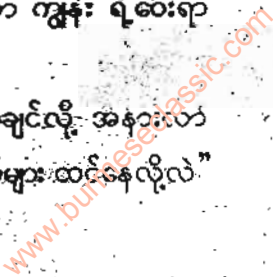
“လူတကာစီးနေတဲ့လေယောဉ်ကို ဘာကိစ္စအံ့ကဲပိုပြီး
ကြောက်ပြနေရတာလဲ... ပျက်ကျလို့ သေတယ်ဆိုရင်လည်း
ညည်းတစ်ယောက်တည်းကွက်ပြီး သေမှာမဟုတ်ဘူး... အား
သုံးသေကြရမှာ ကပျက်ကယက်စကားတွေ ပြောမနေနဲ့”

‘အထွန်း’ နှုတ်ခမ်းကိုစုကား ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေနေ
ချိတ်ပါသည်။

“မမမိ’ ကို ပြောစရာရှိသေးတယ်... ကျွန်မနဲ့အခန်းထဲ
သို့ လိုက်ခဲ့...”

တမင်အကွက်ဆင်ကာ မေမေတို့ နှောင်ပေးသွားကြမှန်း
အထွန်း’ ရိပ်မိပါသည်။ မေမေတို့ထွက်သွားတာနဲ့ ‘ကျွန်း’ က
ချင်လျင်မြန်မြန်ပင် ‘အထွန်း’ ရဲ့ နံဘေးမှာ လာကပ်ထိုင်
ချိတ်ပါသည်။ ‘အထွန်း’ က ကိုယ့်ကိုရိုက်ကာ ‘ကျွန်း’ ရဲ့ဝေးရာ
သို့ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... စကားပြောချင်လို့ အနားလာ
နိုင်တဲ့ဟာကို ကိုယ်ကမင်းကို ဘာလုပ်မယ်များ ထင်နေလို့လဲ”

“စကားပြောချင်ရင် ခုနက ထိုင်တဲ့နေရာကပဲ ပြောပါလား ဘာလို့အနားလာကပ်ထိုင်ရတာလဲ... အိမ်ကလူတွေ မြင်သွားရင် တစ်မျိုးထင်မှာပေါ့”

“ဟောဗျာ... မနက်ဖြန် သဘက်ခါပဲ စေ့စပ်တော့မယ့် ဟာကို ဘယ်သူက ဘာထင်မှာလဲ”

“စေ့စပ်တာက လက်ထပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ... ပူးကပ်နေစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး”

ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဖြစ်ပြနေသော ‘အထွန်း’ ကိုကြည့်ပြီး ‘ကျွန်း’ စိတ်ထဲကနေ အမြင်ကတ်လာရပါသည်။ ဒီမိန်းမ သူ့ကိုယ်သူ ပိုက်ဆံချမ်းသာပြည့်စုံတယ်ဆိုပြီး မာရေကြောရေနဲ့ အိုင်တင်ခံပြနေသည်။ ‘မြေဇာ’ ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ တုန်းကတော့ မျက်နှာက သကာလူးထားတဲ့မျက်နှာနဲ့။

“ ‘အထွန်း’ ကိုယ့်ကို ဘာမကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ— ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြစမ်းပါကွာ”

“အကုန်လုံးကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာ... ရှင်တစ်ယောက်တည်းကို မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မကို အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်နိုင်တာကို လုံးဝမကျေမနပ်ဘူး”

“အဲဒါ... ကိုယ့်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ... အန်တီအမိနဲ့ပဲဥစ္စာ

“ရှင်နဲ့ ပတ်သက်မိလို့ ခုလိုအပိတ်ပင်ခံရတာပေါ့”

“ကျွတ်”

‘အထွန်း’ သည် ‘ကျွန်း’ နဲ့ စကားပြောနေရတာကိုပဲ စိတ်ဦးကြပ်လို့လာရပါသည်။ တစ်ယောက်တည်းပဲ တွေးချင်ရာသွားပြီးနေနေချင်သည်။ ‘ကျွန်း’ ဟာ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ရင်ကိုမခုန်ဘူးဆိုတာ သေချာနေပြီပဲ။

ရှင်မခုန်တဲ့သူကို ‘အထွန်း’ ဘဝထဲဝင်လာဖို့ အလိုမရှိပါ။ လာပွဲကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်မျိုးနဲ့ ဖျက်ပစ်ရမလဲ ဘာကိုပဲ ‘အထွန်း’ တစ်ချိန်လုံး စဉ်းစားနေမိပါသည်။

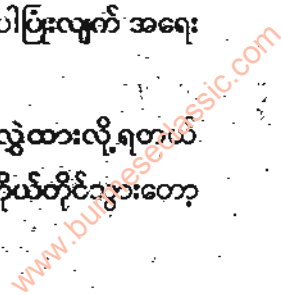
“ရှင်မပြန်သေးဘူးလား”

“မေမေမှ မပြန်သေးတာ... မေမေကို စောင့်ရအုံးမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ရှင်အလုပ် မလုပ်တော့ဘူးလား... နေ့တိုင်း ကျွန်မရောက်ရောက်လာတယ်... ပြီးတော့ အိမ်မှာပဲနေတယ်... သူပဲက ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်လို့ရသလား”

‘ကျွန်း’ က မျက်ရုံးကိုပင့်ကာ ဟန်ပါပါပြုံးလျက် အရေးကြီးသလို ပြောလာပါသည်။

“ကိုယ့်အလုပ်တွေက မန်နေဂျာနဲ့ လွှဲထားလို့ရတယ်... အရမ်းအရေးကြီးလောက်မှပဲ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်သွားတော့

တယ်... ဒီ ရက်ပိုင်းမှာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ချင်ဘူး... 'အထွန်း' နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကိစ္စက အရေးကြီးနေတဲ့ဟာ”

“ဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး... လုပ်စရာရှိတာ လုပ်စမ်းပါ... တစ်နေ့တော့ ရှင့်ရဲ့ ရုံးခန်းကို ကျွန်မလိုက်လာဦး မယ်... စပ်စုရတာပေါ့”

'အထွန်း' က ဘာရယ်မဟုတ် ပြောလိုက်ပေမယ့် 'ကျွန်း' ရဲ့မျက်နှာက ထိန်းမရအောင် ကွက်ကနဲ ပျက်သွားရလေသည်။ သူ့ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်သွားရသလဲဆိုတာ 'အထွန်း' စဉ်းစား လို့မရချေ။ အလုပ်ရုံးခန်းကို လိုက်လည်တာ ဘာများကြီး ကျယ်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့လဲ။

သူ့လီည်းပဲ 'အထွန်း' ရဲ့ ကားဂိတ်ကို ရောက်အောင်လာ ခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ ငြိမ်သက်နေသော 'ကျွန်း' ကိုကြည့်ကာ 'အထွန်း' စိတ်ထဲ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ မယုံသင်္ကာစိတ်က မနိုး မရွံ့ နေအောင် ပေါ်ထွက်လာရလေသည်။

“ရှင့်ပုံစံက တာမြစ်သွားရတာလဲ”

ခေါင်းကိုခါယမ်းပြသော 'ကျွန်း' ရဲ့ပုံစံက တည်ငြိမ်မှု မရှိချေ။ အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံပေါ်ပါသည်။ 'အထွန်း' ထံလည်း စိတ်ထဲသိချင်တာကို ဟန်ဆောင်မြဲသိပ်ထားမေး

တော့ဘဲ... ဘွင်းဘွင်းပဲ မေးချပစ်လိုက်ပါသည်။

“'အထွန်း' ကို မခေါ်ချင်ဘူးလား... ကျွန်မအလုပ်ကို တောင် ရှင်လာလည်သေးတာပဲဥစ္စာ”

“ခေါ်ချင်ပါတယ်... လက်ထပ်ပြီးတော့မှပဲ ပိုင်ရှင်ရာ ဆော် တစ်ယောက်အနေနဲ့ လိုက်လည်တာ ပိုမကောင်းဘူး လား”

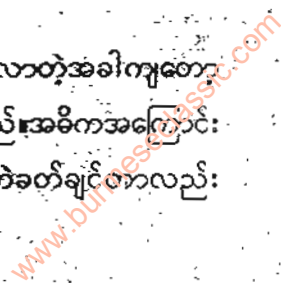
“လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာက ဘာမှ စီစဉ်ရသေးတာတောင် မဟုတ်ဘူး”

'ကျွန်း' ဘက်က ဘာဆက်ပြောလာမလဲဆိုပြီး 'အထွန်း' အာရုံစူးစိုက်နေပေမယ့် 'ကျွန်း' က စကားလမ်းကြောင်း သွေ့စစ်လိုက်ပါသည်။

“ဒီနေ့ညနေ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အပြင်မှာ ထမင်းသွား အားကြရအောင်... 'အထွန်း' လိုက်ခဲ့ပါလား”

“နေပါစေ... 'အထွန်း' အပြင်သိပ်မထွက်ချင်ဘူး... အိမ်မှာပဲနေချင်တယ်”

မေမေနဲ့ 'ဒေါ်မိမိကြီး' ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ 'အထွန်း' ကထပ်ပြီးစုံစမ်းလိုက်ပါသေးသည်။ အဓိကအကြောင်း အရင်းမှာ 'ဒေါ်မိမိကြီး' ရဲ့မျက်နှာကို အစာခတ်ချင်တာလည်း

ပါတာပေါ့။

“အန်တီ... ‘ကျွန်း’ က သိပ်ကြီးကျယ်တာပဲသိလား”

‘ဒေါ်မိမိကြီး’ မျက်နှာက စုံတွဲထိုင်သလိုဖြစ်နေသော ‘အထွန်း’ တို့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြပြဖြစ်နေလေသည်။

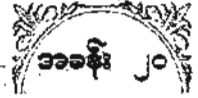
“ဘာကြီးကျယ်စွာလဲ သမီးရဲ့... အန်တီကို ပြောပါဦး”

“သူ့ရုံးခန်းကို လိုက်လည်မယ်ဆိုတာကို မခေါ်ဘူးလေ... ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး”

‘ဒေါ်မိမိကြီး’ မျက်နှာက ပြုံးနေရာမှ ပျက်ယွင်းမှုန်မှိုင်း သွားရတာကြောင့် ‘အထွန်း’ ရင်ထဲမှ သံသယက ပိုကြီးထွား သွားရလေသည်။

“ခေါ်မှာပါကွယ်... သမီးပင်ပန်းမှာစိုးလို့ဖြစ်မှာပါ”

အလည်လိုက်လာတဲ့ကိစ္စက ‘အထွန်း’ အတွက် ဘာများ ပင်ပန်းသွားမှာမို့လို့လဲ... မခေါ်ချင်တဲ့ အကြောင်းတခုခုတော့ ရှိရပါမည်။ ဓါတိုင်းဆို ပြန်ဖို့အရေးကို အချိန်ခွဲနေကြတဲ့ သား အမိနှစ်ယောက်က အခုတော့လည်း ခပ်မြန်မြန်ပင် နှုတ်ဆက် ကာ ပြန်သွားခဲ့ကြပါသည်။

‘မာလာ’ သည် ကိုယ့်အရှေ့မှ ခပ်သွက်သွက်ခြေ လှမ်းတွေဖြင့်သွားနေသော ‘မြေဇာ’ နောက်သို့ အလောတကြီး ပြေးလိုက်နေမိပါသည်။ ‘အထွန်း’ ကားဂိတ်သို့ မလာတော့က တည်းက ‘မြေဇာ’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်းမှ မကြားရသလို ဘာစကားမှလည်း မပြောဖြစ်တော့ပါ။

‘အထွန်း’ ရှိနေရင် နောက်ရင်းပြောင်းရင်းနဲ့ ‘မြေဇာ’ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို ပြောဆိုမိကြပါသည်။ ‘အထွန်း’ အလုပ်သို့ မလာရတဲ့အကြောင်းအရင်းက ‘မြေဇာ’ နဲ့ သက်ဆိုင်

www.burmeseclassic.com

နေမလားဆိုတာကို 'မာလာ' ရင်ထဲ အရမ်းကို သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေရလေသည်။

'မာလာ' သည် ခြေလှမ်းကျနဲ့ အမောတကောလိုက်လာရတာကြောင့် လေသံကျယ်ကျယ်ပင် မထွက်နိုင်တော့ဘဲ 'မြေဇာ' ရဲ့ အတိုက်လက်မောင်းစွန်းကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ဆွဲပြီး ခေါ်လိုက်တော့၏။

လှည့်ကြည့်လာသော 'မြေဇာ' ရဲ့ မျက်နှာက ဝမ်းသာသွားရမည့်အစား စိတ်ရှုပ်တဲ့အမူအယာပင် ပေါက်သွားတာကြောင့် 'မာလာ' စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရပါသည်။

"ရှင်မျက်နှာက ဘာဖြစ်သွားရတာတုန်း... လူကိုမျှမခေါ်ချင်သလို မပြောချင်သလိုနဲ့ ဘာစတိုင်လ်ဘာအချိုးလည်းဆိုတာကို ပြောပါဦး"

စိတ်တိုမှုကြောင့် 'မာလာ' ရဲ့ အသံက ကျယ်လောင်နေရပါသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ဆိုင်အတွက် နောက်ဆံတင်းနေတဲ့ အိမ်ပြန်ချင်စိတ်များနေရတာပါ... 'မာလာ' က ဘာကိစ္စရှိလိမ့်လဲ"

"ပြောစရာ မေးစရာတွေရှိလို့မေ့... လာပါရှင်... ဟိုနေရာ"

နားက ကြံရည်ဆိုင်မှာ ကြံရည်သောက်ရင်းပြောရအောင်"

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိသော ကြံရည်ဆိုင်ကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ 'မာလာ' က ခေါ်လိုက်ပါသည်။ 'မြေ' က ဆိုင်အတွက်လိုအပ်တဲ့ နို့ဆီတို့ လက်ဘက်ခြောက်တို့ကို ဒီညောင်ဖင်လေးချွေးမှာလာဝယ်တာဖြစ်ပြီး 'မာလာ' ကတော့ ကုန်ပစ္စည်းထုတ်သူဖို့အတွက် ကုန်သည်ထံ လာအကြောင်းကြားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

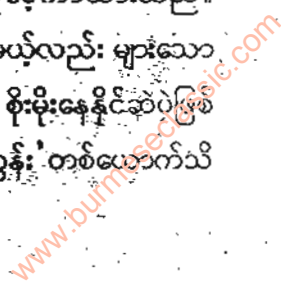
"ဘာသောက်မလဲ... ကျွန်မကတော့ ဇီးကြံရည်သောက်မယ်"

"ကျွန်တော်က သံပုရာရည်"

မကောင်းတတ်လို့သာ 'မြေ' ဒီကြံရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်နေပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ လုံးဝကို မထိုင်ချင်ပါ။ 'အထွန်း' နဲ့ ဖတ်သက်သော သူမှန်သမျှအားလုံးကို ခပ်ကင်းကင်းနေလိုက်ချင်ပါသည်။

တတ်နိုင်သရွေ့ 'အထွန်း' အား သူမေ့ကာထားသည်။

စိတ်ထဲက အတင်းမေ့ပျောက်ကာ ထားပေမယ့်လည်း များသောအားဖြင့် 'အထွန်း' က သူ့ရဲ့ အတွေးတွေမှာ စိုးမိုးနေနိုင်ဆဲပဲဖြစ်ပါသည်။ သူခံစားကြေကွဲနေရတာကို 'အထွန်း' တစ်ယောက်သိ

ပါရဲ့လား။

“ ‘အထွန်း’ အကြောင်း သိပြီးပြီလား ”

သူ မကြားချင်ဆုံးစကားကို ‘မာလာ’ က မေးလာသည်။ သူခေါင်းခါပြရင်း ...

“ ဘယ်သိမှာလဲ... ကျွန်တော်နဲ့ ‘အထွန်း’ နဲ့က သိပ်ပတ်သက်စရာအကြောင်းမှ မရှိတဲ့ဟာ... ‘မာလာ’ ကမှ သူ့အမြဲ တွေ့နေတဲ့သူဆိုတော့ ကျွန်တော့်ထက်ပိုသိမှာပေါ့ ”

“ ‘မြေ’ က ‘အထွန်း’ ဆီ ဖုန်းမဆက်ဘူးလား ”

“ မဆက်ပါဘူး ”

“ ‘အထွန်း’ ကကော ”

“ ရော့... သူက ကျွန်တော့်ဆီ ဘာကိစ္စဆက်ရမှာလဲ ‘မာလာ’ စိတ်ထဲ ‘အထွန်း’ တစ်ယောက် အလုပ်သို့မဟုတ် ပေမယ့် ‘မြေ’ ဆီ ဖုန်းဆက်ကာ သူ့ရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေအကြောင်းတွေ ပြောပြနေတာမှတ်နေတာ။ ‘မြေ’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သံယောဇဉ်တွယ်နေပုံရသော ‘အထွန်း’ ရဲ့မျက်လုံးတွေမှာ ‘မာလာ’ ရိပ်မိနေခဲ့တာပဲ။

“ ဒီလိုဆို မနက်ဖြန် ‘အထွန်း’ စေ့စပ်မှာကို ‘မြေ’ တကယ် မသိသေးဘူးပေါ့ ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ စေ့စပ်တော့မယ် ”

‘မြေ’ ရဲ့အသံက အက်ကွဲတုန်ခတ်လိုသွားရပါသည်။ ပျက်ယွင်းနိမ့်နိမ့်ချင်လာသော မျက်နှာကို ဟန်ဆောင်လိုက်ချင်ပေမယ့် ‘မြေ’ ဟန်ဆောင်လိုက်လို့မရချေ။ ‘မာလာ’ ကလည်း စူးစိုက်ကာကြည့်ပြီး အကဲခတ်နေလေသည်။

“ ဟုတ်တယ်... ‘ကျွန်း’ ဆိုတဲ့လူနဲ့စေ့စပ်တော့မှာ စေ့စပ်ပြီး သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်ပွဲကျင်းပမယ်လို့ ပြောတာပဲ ”

“ ဪ ”

“ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား ”

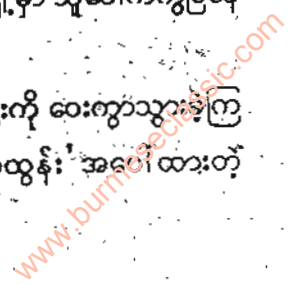
“ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ”

“ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ညာနေရင်တော့ ကျွန်မလည်း ဘာမှမပြောတတ်တော့ဘူး... ရှင့်ထိုက်နဲ့ ရှင့်ကံပဲ ”

‘မြေ’ ခေါင်းသာညှိတ်ပြလိုက်မိပါသည်။ သူ့ဘဝအခြေအနေနဲ့ ဒီလိုမျိုးပဲကျန်ရစ်ဖြစ်ကာ ခံစားရမည်ဆိုတာကိုကြိုတင်သိနေခဲ့ရပြီးပြီပဲမဟုတ်လား။ ‘မာလာ’ ရှေ့မှာ သူပေါက်ကွဲပြနေတော့ကော ဘာဖြစ်လာမှာမှတ်လို့။

‘အထွန်း’ နဲ့သူ့ဘဝက အဝေးကြီးကို ဝေးကွာသွားခဲ့ကြပါပြီ။ လူချင်းဝေးကွာသွားပေမယ့် ‘အထွန်း’ အဝေးထားတဲ့

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သူ့ရင်ထဲက အချစ်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်သွားမယ် လို့ မထင်ပါချေ။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ကျွန်မ ‘ကျွန်း’ ဆိုတဲ့လူကို သိပ်သဘောမကျဘူး။”

‘မြေ’ ရယ်လိုက်မိပါသည်။ ‘မာလာ’ ပြောတဲ့စကားက အမှားကြီးပဲမဟုတ်လား။

“ ‘အထွန်း’ သဘောကျဖို့က လိုရင်းပဲမဟုတ်လား။ ”

“ကျွန်မပြောတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး သဘော မကျဘူးဆိုတာက ဒီလူရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားကို သဘောမကျ တာ... မကောင်းတာတစ်ခုခုရှိနေသလိုပဲ... ‘အထွန်း’ အပေါ် ဆက်ဆံတာ-လိုအပ်တာထက် ပိုနေတယ်သိလား။”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... လိုတာထက်ပိုတယ်ဆိုကတည်းက ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ... သူ့မှာအကြံရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့။”

‘မြေ’ စိတ်ထဲ ပူပင်ဖိုးထိတ်သွားရပါသည်။ ‘အထွန်း’ သောကတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ ရမှာကို သူမလိုလားပါ။ ‘အထွန်း’ တစ်ယောက် အမြဲတမ်း စိတ်ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်နေတာကိုပဲ သူ မြင်တွေ့ချင်နေပါသည်။

“အဲဒီအကြံက ဘာအကြံလဲ”

‘မာလာ’ က သူ့အားပြုံးထေ့ထေ့နဲ့ ရိသလိုလိုကြည့်လာ ပါသည်။

“သူ့ရဲ့အကြံကိုသိမှတော့ ရှင့်ကို ပြောပြရှင်းပြနေရဦး မလား ‘အထွန်း’ ကို ဖွင့်ပြောပြီး ရှင်းပစ်လိုက်မှာပေါ့... ရှင့်က တော့ တကယ်ပဲသိလား... ‘အထွန်း’ နဲ့ ပတ်သက်ရင် စိတ်မဝင် စားသလို အိုင်တင်ကလည်း လုပ်သေးတယ်... ပြီးတော့... ရှင့် လောက်စိတ်ဝင်တစားနဲ့ ပူပင်တတ်တာလည်း မရှိဘူး။”

“ဒါကတော့ ‘အထွန်း’ ကို ကျွန်တော်က ခင်တာကိုး။”

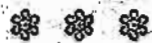
“ထားပါတော့... ကျွန်မ ဒီကပြန်ရင် ‘အထွန်း’ ဆီဝင်အုံး မှာ ရှင်ဘာမှာဦးမလဲ”

သူ့အမြဲတမ်းသတိတရနဲ့ လွမ်းဆွတ်နေပါတယ်လို့ မှာလိုက်ချင်ပေမယ့် အမှန်အတိုင်းပြောမထွက်ရဲပါ။ ‘အထွန်း’ ရဲ့အမေ ပြောခဲ့သောစကားတွေက သူ့နားထဲမှာ မမေ့နိုင်အောင် ပြန်ပြန်ကြားယောင်လို့ နေဆဲဖြစ်သည်။

ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ သူဆင်ခြင်ကာ မှာလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာကို မပြောပြပါနဲ့... မေ့လက်စနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုမေ့နေပါစေ... စေ့စပ်ပွဲကိုပဲ ပျော်ပျော်

ရွှင်ရွှင်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ်နေပါစေဗျာ”

“ရှင့်စကားက တစ်မျိုးကြီးပဲ... ဘာကိစ္စ ကျွန်မက ရှင်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဖုံးကွယ်ထားပေးရမှာလဲ... အမှန်တကယ် အမှန်အတိုင်းပဲပေါ့... ‘အထွန်း’ ကလည်း ရှင့်နာမည် ရှင်နဲ့ပဲ သတင်းတွေ မကြားချင်လောက်အောင် စိတ်နာကြည်းနေတာ သူမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ ‘အထွန်း’ ရဲ့အမေသိသွားပြီး ‘အထွန်း’ ကို ဆူပူနေတာ စိုးလို့ပါဗျာ”

“အန်တီ ‘ခိုင်မာ’ က”
‘မာလာ’ ခေါင်းထဲ အတွေးတွေမျိုးစုံသွားရလေသည်။ အန်တီ ‘ခိုင်မာ’ နဲ့ ‘မြေ’ နဲ့ ကြားထဲမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုတွေ ရှိထားပြီးပြီ နဲ့တူပါသည်။ အန်တီ ‘ခိုင်မာ’ က ပြောလိုရတာ မဟုတ်။

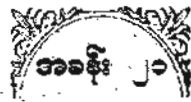
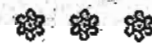
သူမကျေနပ်ရင် အယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် လူမှုရေးတွေဘာတွေ နားလည်တာမဟုတ်ဘဲ စွတ်ပြောချင်တာ ပြောပစ်တာ။ ‘မြေ’ ကိုလည်း သူတစ်ခုခုလား မပြောဘူးလို့ ပြောလိုရတာမဟုတ်။ ‘မြေ’ နဲ့တွေ့မှာစိုးလို့များ ‘အထွန်း’ ကို ကားဂိတ်ကို မလာခိုက်တာလားမသိ။

“ခင်ဗျား... ဘာမှလျှောက်စဉ်းစားမနေနဲ့... ကျွန်တော်နဲ့ ဒါခိုင်မာ’ နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ‘အထွန်း’ ကိုလည်း စိတ်ထင်တာတွေ လျှောက်ပြောပြမနေပါနဲ့ဗျာ... သူ့စိတ်ဆင်းရဲနေပါလို့မသိ”

“စိတ်ချ... မပြောပြဘူး... ဒါပေမယ့် ‘အထွန်း’ နဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု အကူအညီလိုတယ်ဆိုရင်တော့ ရှင်အကူအညီပေးရမယ်နော်”

“ပေးပါ့မယ်ဗျာ”
‘မာလာ’ သည် ပြောစရာ စကားတွေတစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ပင် ‘အထွန်း’ ဆီသွားဖို့ ‘မြေ’ ကို နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်တာပဲ။

အထွန်း' ရဲ့ပုံစံက ညှိုးနွမ်းကာ ခုပဲငိုချတော့မယ် ပုံအတိုင်းဖြစ်နေပါသည်။ 'ဒေါ်ခိုင်မာ' က 'မာလာ' တို့နှစ်ယောက်ကို အလစ်မပေးဘဲ 'အထွန်း' ရဲ့ဘေးမှာထိုင်ကာ ပြောသမျှစကားတိုင်းကို စပ်စုနေ၏။ 'ဒေါ်ခိုင်မာ' ရှိနေတဲ့အတွက်ကြောင့် 'မာလာ' မှာ 'မြေ' နဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းကို ပြောဖို့ နှုတ်တွန့်နေရလေသည်။

"ဂိတ်က စိတ်ချရရဲ့လား 'မာလာ' ရဲ့... တော်ကြာ 'မာလာ' မရှိတုန်း တစ်ခုခုဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

'ဒေါ်ခိုင်မာ' သည် 'မာလာ' ရဲ့ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို သဘောမတွေ့လှသဖြင့် မြန်မြန်ပြန်ဖြစ်အောင် တမင်လော့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

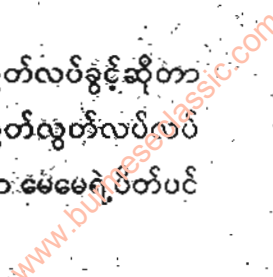
"ရပါတယ်... ဒီအချိန်ကားဝင်ဖို့ မရှိသေးပါဘူး... ညနေစောင်းလောက်မှပဲ ထွက်မယ့်ကားအတွက် နည်းနည်းပါးပါး ပြန်စစ်ပေးရဲ့ပဲရှိတယ်... 'ကိုဇေယျ' လည်း ရှိနေတာဆိုတော့ အလုပ်အတွက်က စိတ်ချရပါတယ်"

"အခန်းထဲသွားမယ် 'မာလာ' ... မေမေရှိနေရင် ငါတို့ကောင်းပြောလို့ ဘယ်လိုမှ လွတ်လပ်မှာကို မဟုတ်ဘူး"

'အထွန်း' ရဲ့စကားကြောင့် 'ဒေါ်ခိုင်မာ' ရဲ့မျက်နှာနီနီပျက်ယွင်းသွားရလေသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်သွားပုံရသည်။

"ဟဲ့... ဘာအကြံအစည်တွေရှိနေလို့ ငါ့ကွယ်ရာမှာ ပြောချင်နေရတာလဲ... အမေတစ်ယောက်ကို ဒီလိုမျိုး စကားပြောရတာလား"

"ဟုတ်တာပဲဟာ... 'အထွန်း' မှာ လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ... 'မာလာ' နဲ့တောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်ရာ မပြောရတော့ဘူးဆိုကတည်းက မေမေရဲ့ပိတ်ပင်

ချုပ်ချယ်မှုက ပိုလွန်းနေပြီ... 'ကျွန်း' နဲ့ စေ့စပ်တာကိုလည်း သဘောတူထားပြီးနေမှပဲကို ဘာထပ်ပြီး လိုက်လျောပေးရအုံးမှာလဲ... အရာအားလုံး မေမေ့စိတ်ကြိုက်ကြီးပဲ ဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။"

'အထွန်း' ရဲ့လေသံတွေက ငိုချလိုက်တော့မယ့်အတိုင်း တုန်ခိုက်ကာ ရှိုက်သံပင်ထွက်လာတာကြောင့် 'ဒေါ်နိုင်မာ' သူ့စိတ်ကိုယ် သူ့လျော့ချလိုက်ပုံရလေသည်။ 'မာလာ' တို့အနားကနေ ဆောင့်ကနဲအောင် ထထွက်သွားပါတော့သည်။

'အထွန်း' ရဲ့အခန်းထဲကိုရောက်မှ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ စကားတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း 'မာလာ' ဖွင့်ပြောပြရတော့သည်။

"ငါနဲ့ 'မြေ' နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်သိလား... သူက ငါနဲ့တောင် စကားသိပ်ပြောချင်ပုံမရဘူးဟာ... ရောင်ထွက်ချင်တဲ့ပုံ... သူ့ထံ အတင်းဆွဲပြီး ငါကစကားပြောရတာ"

"သူက ဘာဖြစ်ရတာလဲ"

"မသိဘူးလေ... အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့... နဲ့ စေ့စပ်မယ်ဆိုတာကိုလည်း ပြောလိုက်ရော သူ့မျက်နှာက ပျက်သွားလိုက်တာ သနားပါတယ်ဟယ်... ဒါပေမယ့် ဟန်လုပ်ပြီး

တော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ပြန်နေလိုက်တယ်"

'မြေ' ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို 'အထွန်း' နားလည်ပါသည်။ နားလည်ပေးယုံကလွဲပြီး 'အထွန်း' ဘက်ကလည်း ဂျဆက်တိုးဖို့ အခွင့်အရေးမှ မရှိတဲ့ဟာ... ဒီဇာတ်လမ်းက ဘာဖြစ်လာမှာမို့လို့လဲ။ 'မြေ' နဲ့ပတ်သက်သမျှအကြောင်းတွေကို ဇာတ်နိုင်သမျှ 'အထွန်း' က မေ့ထားလိုက်ပါသည်။

" 'ကျွန်း' ဆိုတဲ့လူရဲ့ အခြေအနေကရောဘယ်လိုလဲ "

"အေး... အဲဒီအကြောင်း ငါပြောမလို့... 'ကျွန်း' ကို ငါ သိပ်မသင်္ကာဘူးသိလား... တစ်ခုခုကို ထိန်ချန်လျှို့ဝှက်ထားသလိုပဲ... ငါ့စိတ်ထဲမှာ ပထမတစ်ခါလို ဖြစ်သွားမှာ ကြောက်နေတယ်... ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ရုံးခန်းကိုသွားပြီး မသိမသာနဲ့ နင်စုံစမ်းပေးပါလားဟယ်"

"နင်စုံစမ်းတာကလည်း နောက်တောင်ကျနေပြီ... မနက်ဖြန်ပဲ စေ့စပ်တော့မယ့်ဥစ္စာကို စောစောစီးစီးကတည်းက ငါ့ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး"

"ပြောရအောင် ငါနဲ့သူနဲ့ကိစ္စက ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး

ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့မှ ထင်မထားတာ... မေမေ့ရဲ့လုပ်ချက်တွေက တော့ ကမ်းကုန်ပဲ"

'မာလာ' သည် 'ကျွန်း' နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေကို စုံစမ်းသတင်းယူတဲ့နေရာမှာ 'မြေ' အား အကူအညီတောင်းဖို့ စဉ်းစားမိပါသည်။

"ငါ 'မြေ' ကိုလည်း ပြောပြလိုက်မယ်... နင်နဲ့ပတ်သက်ရင် သူစိတ်ထဲကလည်း သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေတာဟ"

"ဘာဆိုလို့လဲဟယ်... သူ့အလုပ်သူလုပ်ပါစေ... ငါ့အတောင် သတိတရဖုန်းမဆက်တဲ့သူကို ငါ့ကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါချင်ဘူး"

"ဆက်ရင်ကော နင်နဲ့ ပြောရမှာမို့လို့လား 'အထွန်း' ရယ် နင့်အမေက ဒီလောက်တင်းကြပ်နေတဲ့ဟာ"

"ထားပါတော့ဟာ"

"ငါ့စိတ်ထဲထင်နေတာက 'မြေ' ကို အန်တီတစ်ခုခုသွားပြောလိုက်ပုံရုဏ်းဟယ်... ဒါကြောင့်မို့ သူပုံစံခပ်တန်းတန်းဖြူသွားတာပေါ့... အန်တီအကြောင်းလည်း နင်သိသားနဲ့ဟာ"

'အထွန်း' စဉ်းတော့စဉ်းစားမိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ချာမသိတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုအား ဘယ်ကစပြီး မေးရမှ 'အထွန်း' မသိ။ 'မြေ' လိုလူမျိုးကလည်း ဖော်ကောင်လုပ်ပြီး ပြောပြမှာမဟုတ်ပါ။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်သအောင်ထားကာ 'မြေ' နဲ့ တွေ့ပြီး သူ့ရင်ထဲက 'အထွန်း' နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်မေးပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ 'အထွန်း' နဲ့ တွေ့တုန်းက 'မြေ' ပြောခဲ့တဲ့ကောင်း 'မြေ' ကြည့်ခဲ့တဲ့ အကြည့်တွေကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်အနိုင်ပါ့မလဲလေ။

'မြေ' ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် 'အထွန်း' ရင်ထဲမှာရှိနေရဲ့ နဲ့ပင် သံယောဇဉ်မတွယ်ရစ်သော 'ကျွန်း' နဲ့ မေမေတို့သဘောဆန္ဒအတိုင်း စေ့စပ်လိုက်ရပါသည်။

မေမေရဲ့ မျက်နှာ 'ကျွန်း' တို့သားအမိရဲ့ မျက်နှာတွေက အပြုံးပန်းတွေ လှိုင်နေပေမယ့် 'အထွန်း' ရဲ့ မျက်နှာကတော့ မချမ်းအောင် ထိန်းထားရလေသည်။

'ကျွန်း' ရဲ့ အဖေဖြစ်သူက သူတို့ကျောက်တွင်းကို အရေးကြီးတဲ့ လူကြီးဧည့်သည်တချို့ လာစစ်မှာကြောင့် မလာနိုင်တာဘူးဆိုတာကို 'ဒေါ်မိမိကြီး' က အကြောင်းပြပါသည်။ သမေကလည်း နှစ်ဖက်မိဘစုံတာတွေ မစုံတာတွေ ထည့်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ပွဲဖြစ်ရင်ပြီးရော သဘောထားကာ ရပါတယ်ဟုဆိုပြီး ကျေနပ်လိုက်လေသည်။

'အထွန်း' ကတော့ မကျေနပ်ပါ။ မိန်းကလေးရင်ဘက်ကို

တန်ဖိုးထားရင် လာစေစပ်တောင်းရမ်းတဲ့အခါမှာ အမဲအမဲ
လင်စွာ ပါလာရမည်ဟု ယူဆပါသည်။ အဖေရောက်မလာ
တဲ့ကိစ္စက 'အထွန်း' ရင်ထဲ အောင့်သလိုလိုပင် ဖြစ်သွားရသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေဆန္ဒတစ်ခုထဲနဲ့ပင် 'အထွန်း' နဲ့ 'ကျွန်း' ရဲ့စေ့စပ်ပွဲက အောင်မြင်စွာ ပြီးသွားခဲ့ပါသည်။ စေ့စပ်ပွဲ လက်ခံလိုက်ရတာကိုအကြောင်းပြပြီး 'အထွန်း' က အပြောပြန်ထွက်ခွင့်ကို မေမေဆီမှာ တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

"အေးလေ... စေ့လည်း စေ့စပ်ပြီးနေပြီဆိုမှတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဂိတ်ကို သွားတာပြောမနေတော့ပါဘူး... နောက်လထဲကျမလုပ်မီလာပွဲရှိတယ်... အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ဖို့ပဲလိုတယ်... ဘာတောင်းမျိုးမှ မကြားချင်ဘူး"

"'အထွန်း' ရဲ့သတင်းကို မေမေဆီ ဘယ်သူက တောင်းတက လာပေးနေလို့လဲ"

"ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မေးမနေနဲ့... ကိုယ်အနေအထိုင် မှန်ရင် ဘယ်သူကမှ အပြစ်ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး"

"'ကျွန်း' ပဲဖြစ်မှာပေါ့... ယောကျ်ားဖြစ်ပြီး လစ်တက် အတင်းတုတ်တယ်... ဘာကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး"

"အဲဒီဘာကြီးမှန်းမသိတဲ့သူက မကြာခင် ညည်းပေးမယ်"

ကျားဖြစ်တော့မှာ... အပြစ်တင်နေလည်း အပိုပဲဖြစ်မှာပဲ"

'အထွန်း' မကျေမနပ်နဲ့ပင် မေမေအနားက ထထွက်လာလိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ကားဂိတ်သို့ 'အထွန်း' ရောက်သွားတဲ့အခါကျတော့ 'မာလာ' တင်မက ဂိတ်က အလုပ်သမားတွေ အားလုံးပင် အံ့ဩကာ ဝမ်းသာနေကြပါသည်။

'အထွန်း' ကတော့ ကိုယ်ကျင်လည်ရှင်သန်နေခဲ့ရတဲ့ နရာဟောင်းကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲဝမ်းနည်းလာရသလိုရှိသည်။

'အထွန်း' ကိုလည်း သတိရမိသွားပါသည်။

"နင်ခဏအလည်လာတာလား"

'မာလာ' က စိုးရိမ်သလို မေးလာပါသည်။

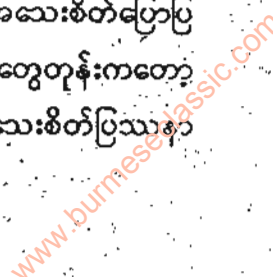
"မဟုတ်ဘူး... အရင်လို အလုပ်ပြန်ဆင်းတာပေါ့"

"လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီပေါ့လေ"

"ပေးရပြီပေါ့... မပေးလို့ရမလား... မေမေစိတ်သဘော"

တိုင်း ငါလက်ခံပြီးပြီပဲ ဥစ္စာ"

'မာလာ' က အလုပ်က ကိစ္စတွေကို အသေးစိတ်ပြောပြနိုင်ပြန်ပါသည်။ 'အထွန်း' မလာတဲ့ ရက်တွေတုန်းကတော့ အထွန်းအဝင်အထွက် စာရင်းပဲပို့ပေးကာ အသေးစိတ်ပြဿနာတွေကိုတော့ ထည့်ပြောမနေတော့ပါ။

“ငါစုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စရော စုံစမ်းပြီးပြီလား... ဘယ်လို အခြေအနေရှိလဲ”

“မင်းခေ’ ကိုတော့ ‘ကျွန်း’ ရဲ့ နောက်ကို နောက်ယောင်ခိုလိုက်ကြည့်ခိုင်းထားတာပဲ... ဘာမှတော့ မထူးခြားသေးဘူး... ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲအထိ ဝင်စုံစမ်းဖို့ကျတော့လည်း ကိုယ့်ဘက်က ဘာအကြောင်းပြချက်မျိုးမှ မရှိတော့ စွတ်မလုပ်ရဲဘူးဟ”

“ဒါဆို ဘာမှ မသိရသေးဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့”

“အင်းပေါ့... အဲဒီအတိုင်းဖြစ်နေတာပေါ့... ဒါပေမယ့် ငါ့စုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ နောက်လူတစ်ယောက်ဆီက သတင်းထုတ်တော့ ဘာမှန်းမသိသေးဘူး”

“နောက်လူဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“‘မြေ’”

‘အထွန်း’ ရင်ခုန်သံ မြန်သွားရပါသည်။ ‘မာလာ’ နဲ့ တော့ ခက်ပါတယ်။ ‘မြေ’ ကိုမှ ဒီကိစ္စမျိုးကို သွားခိုင်းရတယ်လို့။ ‘အထွန်း’ ကတော့ မျက်နှာပူကာ အားနာနေမိပါသည်။

“နင်မှားတယ် ‘မာလာ’ ... ‘မြေ’ ကို အကူအညီမတောင်းသင့်ဘူး”

“သူက ကူညီချင်နေတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာ... ငါ့ကိစ္စတွေ နင်ပြောပြမှသာ သူသိမှာပါ သူ့ဟာသူဆို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ပတ်သက်ပြီး သိစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“အေးပါတယ်... ငါမှားပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် ‘ကျွန်း’ ရဲ့ အကြောင်းတွေကို လိုက်စုံစမ်းနေတာမဟုတ်ဘူး... သူ့ညီကို ခိုင်းနေတာ”

‘အထွန်း’ ခေါင်းနောက်သွားရပါသည်။ ‘မြေ’ မှာ ဘယ်ကညီကပေါ်လာရတာလဲ။ ‘မြေ’ က သူ့အဘိုးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေနေတဲ့သူမဟုတ်လား။

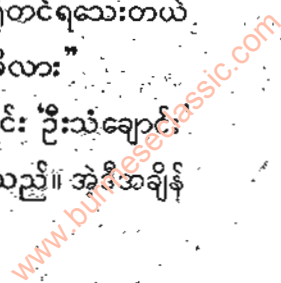
“ဘယ်ကညီလဲ”

“သူ့မိထွေးရဲ့ သားပေါ့ဟယ်”

“သူနဲ့မှ မတည့်တာကို... ‘မြေ’ က သူ့မိထွေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကို သိပ်မုန်းတာ”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါက အရင်ကမုန်းတာ... အခုပြန်ပြေတည်နေပါပြီ... ‘ဦးသံချောင်း’ ဖျားပြီး ဆေးရုံတင်ရသေးတယ်ဆိုတာ နင့်ကို ငါပြောသေးတယ်လေ မှတ်မိလား”

ဟိုတလောက အလုပ်ကိစ္စတွေပြောရင်း ‘ဦးသံချောင်း’ ဆေးရုံတွက်ရတယ်ဆိုတာ ပြောပြသွားခဲ့ပါသည်။ အဲဒီအချိန်

ထုန်းက 'အထွန်း' မှာက ကိုယ့်အပူနဲ့ ကိုယ်မို့ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်တစားမဖြစ်ခဲ့ပါ။

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဆေးရုံတက်တော့ ငွေလိုတာပေါ့ဟာ... လိုတဲ့ငွေကို 'မြေ' ကပဲ ထုတ်ပြီး ကုပေးခဲ့တာ... သူ့မိထွေးကလည်း ကျေးဇူးတင်တာပေါ့... 'မြေ' ကို ဆက်ဆံတာများ အရင်ပုံစံမျိုးတွေ မဟုတ်တော့ဘဲ ကျိုးနွံနေတာပဲတဲ့... 'မြေ' ကလည်း စိတ်ကောင်းရှိတဲ့သူဆိုတော့ သူ့မိထွေးမိသားစုကို အရင်းအနှီးထုတ်ပေးပြီး အိမ်ဆိုင် ကလေးတောင် တည်ပေးလိုက်သေးတယ်တဲ့... သူတို့ဆွေမျိုးခြင်း ပြေလည်တော့လည်း 'မြေ' တောင်းတဲ့ အခက်အခဲကို သူ့ညီက ပြန်အကူအညီပေးတာပေါ့ဟာ”

“အမယ်လေး... ငါ့ကိစ္စနဲ့ ကြမ္မာပဲ ပတ်သက်ရတယ်လို့”

“ 'မြေ' ကလည်း နင့်ကို တွေ့ချင်နေပုံရတယ်”

“ငါကတော့ မတွေ့ချင်တော့ဘူး”

'အထွန်း' ဘက်က တကယ်လည်း 'မြေ' နဲ့ ထပ်ပြီးမဆုံတွေ့ချင်တော့ပါ။ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်ပြန်ပြီး ကြောက်နေမိတာလည်း ပါပါသည်။ 'မြေ' နဲ့ တွေ့ရင် ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ထပ်ဖြစ်လာမလဲဆိုတာကို 'အထွန်း' မခန့်မှန်းထုတ်ပါ။

မြင်းကမလှုပ် ခုံကလှုပ်ဆိုတဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားမှာကိုလည်း ကြောက်နေမိသေး၏။ 'မြေ' များ ဒီကိုရောက်လာခဲ့ရင် 'အထွန်း' ဘက်က တတ်နိုင်သရွေ့ ရှောင်နေလိုက်ဖို့ကိုသာ စဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဖုန်းပြောနေသော 'မာလာ' ရဲ့မျက်နှာက ရုတ်တရက် ပြူးကျယ်သွားရတာကြောင့် 'အထွန်း' ပါ အလိုလိုနေရင်းလန့်နေရပါသည်။ ကားတွေများ Accident တစ်ခုခုဖြစ်ပြီးလားဆိုတဲ့အတွေးက ခေါင်းထဲသို့ အလိုလိုရောက်ကာလာရ၏။

“တောင်ငူက ဖုန်းခင်လာတာ... 'ဦးသံချောင်း' မောင်းတဲ့ ကားဘရိတ်ပေါက်ပြီး သစ်ပင်ကိုဝင်တိုက်မိလို့တဲ့ဟယ်... ခရီးသည်တွေကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... 'ဦးသံချောင်း' က

တော့ လက်ကျိုးသွားတယ်ဆိုလားပဲ”

“ကျွတ်... ဒုက္ခပါပဲ... ဒီလိုဆို ငါလိုက်သွားမှဖြစ်မှာပေါ့... အပျက်အစီးကိစ္စတွေ ရှင်းရအုံးမယ်... ခရီးသည်တွေထဲက ဘာမှ မဖြစ်တာသေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်... နောက်က ကားတစ်စီးနဲ့တောင် ပြန်တင်ပေးလိုက်ပြီတဲ့”

“ဦးသံချောင်း 'ကရော”

“သူ့ကိုတော့ ဆေးရုံပို့လိုက်တယ်တဲ့”

'အထွန်း' ခေါင်းထဲ ရှုပ်ယှက်ခတ်လို့သွားရပါသည်။ ပိုင်ရှင်တာဝန်ခံက ကိုယ်ဖြစ်နေတာကြောင့် 'အထွန်း' ကိုယ်တိုင်ပဲ လိုက်သွားမှ အဆင်ပြေပါမည်။ သက်ဆိုင်ရာတွေကိုလည်း ရှင်းပြ ပြောပြရဦးမည်။

“ငါလိုက်သွားလိုက်မယ်ဟာ... မေမေ့ကို ပြောမနေတော့ဘူး ပြောနေရင်လည်း လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး... ဒီပြဿနာတွေကို သူ နားလည်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့... အဖော်ခေါ်သွားလေ”

“မခေါ်ချင်ဘူး... တစ်စောက်တည်းပဲသွားမယ်... မေမေမေးလာရင်တော့ နင်အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြီးပြောထားလိုက်

ညတွင်းချင်း ပြန်ရောက်ရင်လည်း ရောက်လာမှာပါ... ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ လို့ ပြောထားလိုက်နော်”

“ငါပါ လိုက်ခဲ့ပေးမယ်လေ... နင်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ခရီးဝေးကို မဖြစ်ပါဘူး”

“ဟာ... ဂိတ်မှာက နင်ရှိနေမှဖြစ်မှာ... တခြားနေရာတွေက သတင်းတွေကြားပြီး ဖုန်းဆက်မေးရင် ဒီမှာရှိတဲ့သူတွေက အဆင်ပြေအောင် ပြောတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး... နင်ပဲပြောတတ်မှာ ငါ့အတွက်ပူမနေနဲ့”

‘အထွန်း’ သည် စိတ်မြန်လက်မြန်ပင် ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ ကိုယ်တောင်ငူသို့ လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းဆက်ပြီး သတင်းပေးလာပေမယ့်လည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မှ ယုံကြည်နိုင်ပါမည်။ ကားဂိတ်နာမည်ကိုတော့ အထိအခိုက် မခံနိုင်ပါ။

“ဦးသံချောင်း အိမ်ကိုလည်း အကြောင်းကြားထားပေးလိုက်ပါအုံး... နို့မို့ဆို ထိန်ချန်နေတယ်ဖြစ်နေဦးမယ်”

“စိတ်ချ... စိတ်ချ... ငါဒီက ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ပြောခိုင်းထားလိုက်မယ်... နင်ကားကိုလည်း ဖြည်းဖြည်း မောင်းသွားဦးနော်”

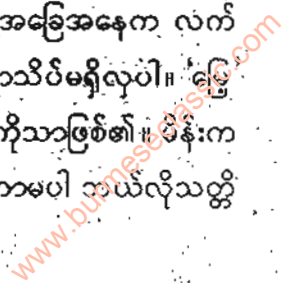
‘မာလာ’ သည် ‘တာမရလို’ ‘အထွန်း’ စိတ်တိုင်းကျ တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အသိဖြင့်ပူပင်နေမိပါသည်။

အဖော်လိုက်ပေးမယ်ဆိုတော့လည်း လက်မခံဆိုတော့ ‘မာလာ’ မှာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေမိသည်။

စဉ်းစားရင်းတွေ့ရင်း ‘မြေ’ ကိုသတိရလာရသည်။ ‘မြေ’ ကို ပြောပြလိုက်ရင် ‘မြေ’ တစ်ယောက် ‘အထွန်း’ ကို စိတ်ပူပြီး အဆင်ပြေမယ့် နည်းလမ်းကို သူ့ဖာသာရှာကြဖန်တီးမှာဖြစ်၏။ ‘မြေ’ ဆီ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားမှပဲ ဖြစ်ပါမည်။

‘မြေ’ ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုရှာကာ ခပ်မြန်မြန်ပဲ ဖြစ်ဖျက်နေတဲ့ ကိစ္စတွေအားလုံးကို ‘မာလာ’ က ပြောပြလိုက်ပါသည်။ စိုးရိမ်တကြီးလေသံဖြင့် ‘မြေ’ က သူ့ချက်ချင်းလိုက်သွားမည်ဟုပြောကာ ဖုန်းကိုချသွားခဲ့ပါသည်။

‘မာလာ’ ပြောပြချက်အရ အဖေအခြေအနေက လက်ကျိုးသွားတာကလွဲပြီး တခြားစိုးရိမ်စရာသိပ်မရှိလှပါ။ ‘မြေ’ ရင်ထဲစိုးရိမ်ပူပန်နေမိတာက ‘အထွန်း’ ကိုသာဖြစ်၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အဖော်မပါဘာမပါ ဘယ်လိုသတ္တိ

မျိုးကိုမွေးပြီး သူမ သွားခဲ့သလဲမသိ။

အဘိုးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ မိထွေးအိမ်သို့ လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

“အဖေကားတိုက်လို့ လက်ကျိုးသွားတယ်တဲ့... စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိပါဘူး... တောင်ငူကို ကျွန်တော်လိုက်သွားလိုက်မယ်... ‘သန်းထိုက်’ ကော့ရိုလား... ဒီကော့ကို ကျွန်တော်ခေါ်သွားမလို့။”

မိထွေးဖြစ်သူ ပြူးပြာသွားကာ သူ့သားဖြစ်သူကို ပတ်ဝန်းကျင်အနှံ့ လိုက်ရှာပေးနေပါသည်။ စောင့်ရှုတာသိပ်မကြာပေမယ့် ‘မြေ’ စိတ်ထဲမှာတော့ အတော်ကြီးကို ကြာမြင့်နေတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

“လာပြီ... လာပြီ... ‘မြေ’ ရေ... လမ်းထိပ်မှာ ဖုန်းသွားဆက်နေတာတဲ့”

‘သန်းထိုက်’ ရောက်လာတော့ ‘မြေ’ က ပြန်ဖို့အတွက် အိမ်ပေါက်ဝပင် ရောက်နေဖူးပြီ။

“ဟာ... အစ်ကို ကျွန်တော်က အစ်ကို့ဆီဖုန်းဆက်နေတာ... သတင်းထူးတစ်ခုရထားလို့။”

ခုချိန်မှာ ‘သန်းထိုက်’ ပြောလာမယ့် သတင်းထူးကို

လည်း ‘မြေ’ စိတ်မဝင်စားနိုင်ချေ။ ‘အထွန်း’ ရဲ့ နောက်ကိုသာ အမိလိုက်ဖို့ အရေးကြီးနေပါသည်။

“မင်းရဲ့ သတင်းထူးကို နောက်မှပဲပြောတာ... အခုငါတို့ တောင်ငူသွားရမယ်... မင်းလိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကို”

အရင်အချိန်တွေတုန်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်နှာကြော မတည့်ကြတဲ့သူတွေက ခုတော့လည်း တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် မေတ္တာအပြန်အလှန်ထားကာ ခင်မင်နေကြပါပြီ။ ‘မြေ’ ကိုယ်၌ကလည်း စိတ်လျော့လိုက်တာလည်း ပါပါသည်။

အဘိုးရဲ့ ဖျောင်းဖျားချသိမ်းသွင်းမှုတွေကြားထဲမှာ ‘မြေ’ ရဲ့ ဒေါသကြီးမှုတွေက တဖြည်းဖြည်းချင်း လျော့ပါးသွားရလေသည်။ အဖေနဲ့ အမေက လူကြီးချင်းသဘောတူပေးစားလို့သာ ယူခဲ့ကြပေမယ့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်ပါ။

အဖေရဲ့ ချစ်သူက ‘မြေ’ ရဲ့ မိထွေးပါ။ ‘အထွန်း’ နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ‘မြေ’ ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရင်ခန့်မှုတွေစတင်ကာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အခါကျတော့မှပဲ အဖေအပေါ်ကို ‘မြေ’

ကိုယ်ချင်းစာလာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ အတူပေါင်းသင်းနေထိုင်ရတဲ့ ဝင်္ဂုဒ္ဓါရုံ ဆင်းရဲက ဘယ်လောက်တောင့် စိတ်မချမ်းမြေ့ဘွယ်ကောင်းပါ သလဲ။ အဖေဒီစိတ်ဆင်းရဲဒဏ်ကို အချိန်တော်တော်ကြာ ခံစား ခဲ့ရပါလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံးမခံနိုင်တဲ့အဆုံးမှ 'မိထွေး' နောက်သို့ မျက်စိမှိတ်ကာ လိုက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်မှာပေါ့။ 'မြေ' မှာ အမေလည်း မရှိတော့ပါ။ အမေရှိနေသရွေ့ အဖေအပေါ်ထားတဲ့ 'မြေ' ရဲ့ နာကြည်းမှုက ပျောက်ကွယ်ချင်မှ ပျောက်ကွယ်ပေမယ့် အမေ မရှိတဲ့အခါကျတော့ အဖေကို စာနာပေးကာ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားပေးမိခြင်းပါပဲ။

'အထွန်း' ကရော 'ကျွန်း' ဆိုတဲ့လူကို တကယ်ချစ်ရဲ့ လား။ မချစ်ဘဲ ပေါင်းသင်းနေထိုင်သွားရမယ့် 'အထွန်း' ရဲ့ ဘဝကို 'မြေ' သနားလှပါသည်။ သနားပေမယ့် 'မြေ' ဆိုတဲ့ကောင်က ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လို့လဲ။

ခပ်ဝေးဝေးကနေသော 'အထွန်း' ရဲ့ အကြောင်းကို စဉ်းစားပြီးလွမ်းနေယုံပဲ ရှိရတာမဟုတ်လား။ 'မြေ' ရဲ့ ကားနဲ့ ခရီးဝေးသွားဖို့ စိတ်မချရတာမို့ ကြုံရာလိုင်းကားနဲ့သာ 'မြေ'

တို့လိုက်ခဲ့ကြပါသည်။ စီးလာတဲ့ကားက လမ်းမှာ အေးအေးရပ် မနေလို့သာ တော်ပါတော့သည်။

တောင်ငူကိုရောက်တော့ ညနေပင်စောင်းလှနေပါပြီ။ 'မာလာ' ပြောတဲ့အတိုင်း ဆေးရုံကိပ်လိုက်သွားကာ လူနာတယ် မှာရှိတယ်ဆိုတာကို စုံစမ်းရပါသေးသည်။

အဖေရှိနေတဲ့အခန်းဝကိုအရောက် အပြင်ထွက်လာသော 'အထွန်း' နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးရလေတော့၏။

"ဟင်... 'မြေ' ..."

"'အထွန်း' "

မတွေ့ရတာ ကြာနေပြီဖြစ်တာကြောင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန် ခပ်ကြာကြာပင် စိုက်ကြည့်နေမိပါ သည်။

'သန်းထိုက်' ကတော့ 'မြေ' တို့ကို ကျော်ကာ အဖေကု တင်ဆီ ဆက်လျှောက်သွားပါသည်။

'အထွန်း' က ခေါင်းကိုင့်ကာ လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြော သည်။

"ဦးလေး အခြေအနေက စိတ်ချနေရပါပြီ... ဘာမှ မစိုး ခိုမိရတော့ဘူး... လူကြီးမို့လို့ စာရက်နှစ်ရက်လောက် အနား

ယူခိုင်းထားတာ... အမှုကိစ္စအတွက်လည်း 'အထွန်း' ပြေလည်အောင် ရှင်းပြီးသွားပါပြီ။"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် 'အထွန်း' ရယ် ဒါပေမယ့် အထွန်းတစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ခရီးဝေးကို လာရတာလဲ... အဖေခေါ်လာဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်ကွာ"

"အဖော်မှမရှိတာ"

'အထွန်း' ပြောလိုက်တဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပါယ်က တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားတာကြောင့် ဆင်ခြင်တိမ်းရှောင်တဲ့အနေဖြင့် ပြန်အတွက် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

" 'အထွန်း' ပြန်တော့မယ်... အိမ်ကိုလည်း ဘာမှ ပြောရတာမဟုတ်ဘူး... မေမေအရမ်းစိတ်ပူနေရင် မကောင်းဘူး- အခုတောင်မှ တော်တော်မိုးချုပ်မှ ရောက်တော့မှာ"

'အထွန်း' တစ်ယောက်တည်း ညကြီးမိုးချုပ် ကားမောင်းပြန်သွားတဲ့ အဖြစ်ကို 'မြေ' လက်မခံနိုင်ပါ။ စိတ်လည်းမချုပ် 'မြေ' ဦးနှောက်ထဲ အပြေးအလွှားစဉ်းစားနေမိသည်။

အဖေရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီး 'မြေ' တစ်ခုဆုံးဖြတ်ရပါမည်။

" 'အထွန်း' ခဏလေး စောင့်ပေးပါလား... ကျွန်တော်

အဖေဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်"

"ဘာအတွက်လဲ"

"တောင်းပန်ပါတယ် 'အထွန်း' ရယ်... ခဏလေးပါ- ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပေးပါနော်"

"အင်း...အင်း... 'အထွန်း' ကားပေါ်ကပဲ စောင့်နေတော့မယ်"

'မြေ' ထွက်သွားတာကို လှည့်ကြည့်ကာ 'အထွန်း' ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ထင်မှတ်မထားဘဲ 'မြေ' နဲ့ ဆုံတွေ့လိုက်ရတာကြောင့် 'အထွန်း' ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန်တုန်ခါလို့နေရလေသည်။

“အထွန်း’ ဖယ်... ကျွန်တော်ပဲ မောင်းမယ်...”

ဖျတ်ကနဲ ပြောလိုက်တဲ့ ‘မြေ’ ရဲ့ စကားသံကြောင့် ‘အထွန်း’ အံ့ဩသွားရပါသည်။ ‘မြေ’ က ဘာဖြစ်လို့ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ကားကို မောင်းရမှာလဲ ‘အထွန်း’ က ရန်ကုန်ကို ပြန်တော့မယ့် ဥစ္စာကို။

“ ‘မြေ’ က ဘယ်သွားမှာ ဝိုက်လို့လဲ... ‘အထွန်း’ က ပြန်တော့မှာ”

“အင်းလေ... ကျွန်တော်လည်း ပြန်မှာပဲ... ပြန်မယ့်အထူး”

တူ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ကားကို ကျွန်တော်ပဲ မောင်းတော့မှာလေ။”

“ ‘မြေ’ က ပြန်မယ်”

“ ဟုတ်တယ်”

‘အထွန်း’ မယ့်ကြည်နိုင်ပါ။ သူ့အဖေတစ်ယောက်လုံး ဆေးရုံမှာ ရှိနေတာကို စောင့်နေမပေးဘဲ ‘အထွန်း’ ရဲ့ အတူတူ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်က ထူးတော့ ထူးဆန်း နေရပါသည်။

“ဦးလေးကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့မလို့လား”

“ကျွန်တော့် ညီ ကျန်နေခဲ့မယ်လေ... အဖေအခြေအနေ စာလည်း စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးဆိုတော့ ရန်ကုန်ပြန်တာက ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ”

‘အထွန်း’ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ ‘မြေ’ နဲ့အတူတူ ခရီးတစ်ခုတည်း အကြာကြီးသွားရမယ့်ကိစ္စက တွေးကြည့်ရင် ခင်မောစရာကြီးပါ။ ကြည့်နူးမိပေမယ့် ထိန်းချုပ်နေရမယ့် စိတ်ဆွဲအတွက် ခံစားနေရတာက ပိုဆိုးပါသည်။

“ ‘အထွန်း’ က မလိုက်စေချင်လို့လား”

“ မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမယ့်...”

“ကျွန်တော်က ‘အထွန်း’ တစ်ယောက်တည်းသွားမှာကို”

စိတ်မချလိုပါ... ကျွန်တော့်ကို မခေါ်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း ရတယ်... 'အထွန်း' ရဲ့ ကားနောက်ကနေ ကားတစ်စီးသပ်သပ်ငှားပြီး ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်"

'မြေ' ရဲ့ဆန္ဒကို 'အထွန်း' မငြင်းချင်တော့ပါ။ 'မြေ' နဲ့ အတူတူ တစ်ခရီးတည်း သွားရမယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်ကိုလည်း ရင်ထဲမှာ တောင်တနေမိတာမဟုတ်လား။

'အထွန်း' ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ နေရာဖယ်ပေးလိုက်ပါသည်။

"'မြေ' သဘောအတိုင်းပဲ... 'အထွန်း' ကတော့ ရန်ကုန်ကို မြန်မြန်ရောက်ရင်ပြီးပြီး..."

ပြုံးရွှင်သွားသော 'မြေ' ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး 'အထွန်း' ရင်ထဲမှာလည်း ပီတိစိတ်နဲ့ လွမ်းခြုံရစ်ပတ်သွားရလေသည်။

'မြေ' နဲ့ စကားပြောတိုင်း အရာတိုင်းက နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ရင်တွင်းဆန္ဒမဟူသာဖြစ်လျက် 'ကျွန်း' ရဲ့အကြောင်း တစွန်းတစတောင် မပါခဲ့ပါ။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ရင်ခုန်စွာဖြင့် စကားတွေ ပြောနေတာ ထမင်းစားဖို့ပင် မေ့သွားတဲ့အထိပါ။ ကိုးနာရီထိုးခါနီးလောက်မှ ဗိုတ်တွေက တဂွီဂွီ တဂွမ်ဂွမ်နဲ့

အောင် အော်မြည် ဆန္ဒပြလာပါသည်။

"ပျဉ်ပုံကြီးရောက်ရင်တော့ ထမင်းစားမှဖြစ်မယ်... 'အထွန်း' ဗိုက်ထဲက အသံတွေထွက်တာ မျိုးစုံနေတာပဲ... 'မြေ' ရော မဆာဘူးလား"

"ကျွန်တော်လား ဆာသလိုလို... မဆာသလိုလိုပဲ"

"ဟင်း... စကားကြီးက ဘယ်လိုလည်းမသိဘူး"

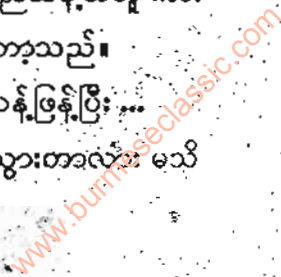
"ဪ... 'အထွန်း' နဲ့ စကားတွေပြောနေရတော့ လူက ဆျာရွှင်ပြီး မဆာသလို ဖြစ်နေတယ်... တကယ်တမ်းကျတော့ ကံကဆာနေမှာပေါ့"

'အထွန်း' ရဲ့မျက်စောင်းက အနှောင်ထဲမှာပင် အရည်တွေ ဝဖျတ်ဖျတ်လက်ကာ လှပနေပါသည်။ ရင်ခုန်သံတွေမြန်သွားတာကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားတွေပင် ဆက်ပြောဖြစ်ကြတော့ပါ။

'မြေ' ကလည်း ကားကို ဂရုတစိုက်နဲ့ ခပ်မြန်မြန်ပင် ဆင်းနေပါသည်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဒိုင်းကနဲမြည်သံနဲ့ အတူ ကားတစ်ခြမ်းက ချက်ချင်းနိမ့်ဆင်းကျသွားရတော့သည်။

'အထွန်း' မျက်လုံးပြူးသွားရကာ လန့်ဖြုန်ပြီး ...

"ဘာဖြစ်သွားတာလဲ... ဘီးပေါက်သွားတာလဲ... မသိ"

ဘူး”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်... ခဏနေအုံး... ကျွန်တော် ဘီးဖြတ်လဲ လိုက်မယ်...”

‘မြေ’ က ဘီးဖြတ်လဲဖို့အတွက် ကားပေါ်ကဆင်းသွားပါ သည်။ ‘အထွန်း’ လည်း ကားပေါ်က ကဗျာကယာဆင်းကာ အကျိုးအကြောင်းကို အမြန်ပြောပြရသည်။

စိတ်လောကြီးပြီး မေ့သွားမိတာ ‘အထွန်း’ ရဲ့အဖြစ်ပါ။

“စပယ်ယာဘီး မပါဘူး ‘မြေ’ ရဲ့... အိမ်မှာကျန်ခဲ့တယ်...”

‘ဦးထွေး’ က ဘီးအသစ်လဲပေးမယ်ဆိုပြီး ထုတ်ထားလိုက် တာ... ‘အထွန်း’ ကမေ့ပြီး ပြန်မထည့်ခိုင်းမိဘူး... ဒီလိုမျိုးလည်း ခရီးဝေးသွားရလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှ ထင်မထားတာ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“‘အထွန်း’ လည်း မသိဘူး”

‘မြေ’ က ‘အထွန်း’ ကိုကြည့်ကာ အဓိပ္ပာယ်မရှိပြုံးလိုက် ပါသည်။

“ပြဿနာတက်နေရတဲ့ကြားထဲ... ‘မြေ’ က ဘာပြုံးတာ လဲ”

“အရင်လိုနေပါတယ်ဆိုမှ ဒုက္ခနဲ့ ကြုံနေရလို့လေ... ဒီစုံ

ဆို ကားကြုံတစ်စီးစီးနဲ့ လိုက်ပြီး ပေါက်နေတဲ့ဘီးကို သွားဖာမှပဲ ရမယ်... ပြီးတော့ ဒီကိုတစ်ခေါက် ပြန်သယ်လာရမယ်... ဒီလို မှပဲဖြစ်မှာ”

“‘မြေ’ ထွက်သွားတော့ ‘အထွန်း’ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ခဲ့ရမှာပေါ့...”

‘အထွန်း’ ကတော့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်မနေရစ်ချင် ပါဘူး။ ဒီလောက်မှောင်မဲ လူပြတ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ‘အ ထွန်း’ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေရမှာတဲ့လဲ။

အရေးကြုံပါတယ်ဆိုမှ ကားအသွားအလာကလည်း ကျပါးလွန်းလှပါသည်။

“ကားကိုသော့ခတ်ပြီး ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရမှာပေါ့... မတတ်နိုင်ဘူး... ‘အထွန်း’ ကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း ဒီအ တိုင်း ကျွန်တော်က ဘယ်ထားရစ်ခဲ့ပါ့မလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ... စိတ်မချလို့ပေါ့ဗျာ... စိတ်မချလို့တောင် အဖေလူ နာကို ဆေးရုံမှာ ထားခဲ့ပြီး ‘အထွန်း’ နောက် လိုက်လာတာကို သိရဲ့သားနဲ့...”

ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ စကားတွေကသံယောဇဉ် အငွေ့

www.burmeseclassic.com

အသက်တွေ တွယ်ကပ်ပြီးတွယ်လို့ ပါလာရလေသည်။ ဆင်ခြင်လိုက်ဖို့ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးကိုလည်း နှစ်ယောက်စလုံး မတွေးမိကြချေ။

မူနဲ့ပျံ့ပျံ့လှေရောင်အောက်မှာ 'အထွန်း' တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သံယောဇဉ်တွေက အချစ်တွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားဖို့ အဆင်သင့်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ ‘အထွန်း’ ကို ထားခဲ့ပြီး ကြုံရာကားနဲ့ ‘မြေ’ ပြန်သွားလိုက်ပါတော့... ‘အထွန်း’ ရဲ့ကိစ္စကို ခေါင်းထဲ ထည့်မနေပါနဲ့။ ”

‘အထွန်း’ သည် ဝေးကွာခြားနားနေတဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို နာကြည်းကာ တမင်ဂျစ်တိုက်ပြီး ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သံယောဇဉ်မကင်းတဲ့ စကားတွေပြောနေပြီးတော့ကော ‘အထွန်း’ နဲ့ ‘မြေ’ နဲ့က ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်ကြမှာမို့လို့လဲ။

‘မြေ’ ဘက်က သတ္တိရှိရှိနဲ့ ဇွတ်မတိုးရဲသလို ‘အထွန်း’ ဘက်ကလည်း မေမေစကားကို မပယ်ရှားနိုင်ပါ။ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို စိတ်နာနာနဲ့ ဝဲလမ်းခွဲပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လား။

“ ‘အထွန်း’ က ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ကျွန်တော်က

‘အထွန်း’ ကို ဘာလို့ထားခဲ့ရမှာလဲ ”

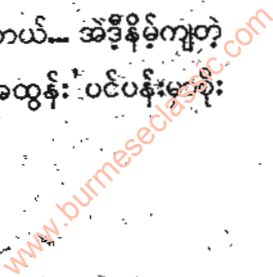
“ မသိဘူး... ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ထားခဲ့လိုက်တော့ ”

“ ကျွတ်... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာကွာ... ခရီးတစ်ခုကို အတူတူ လာတာပဲဥစ္စာ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ယောက်အတူ ရင်ဆိုင်မှာပေါ့... ခွဲချန်ရစ်တဲ့စကားတွေ ပြောမနေနဲ့။ ”

“ ပြောရမှာပဲ... ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင်လည်း ခွဲရမှာပဲ မဟုတ်လား... ခရီးတစ်ခုဆိုတာ အချိန်နာရီနဲ့ သတ်မှတ်လို့ရတဲ့ခရီး... ဒီလိုခရီးတိုမျိုးကိုပဲ ‘မြေ’ က ‘အထွန်း’ နဲ့ သွားချင်တာ... အခုခရီးဆိုတဲ့ အရည်ကြီးကိုကြတော့... ”

‘အထွန်း’ သည် စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဝမ်းနည်းစွာ ငိုရှိုက်လိုက်မိပါသည်။ ‘အထွန်း’ ငိုနေတာကိုကြည့်ပြီး နှစ်သိမ့်တဲ့အနေနဲ့ ‘မြေ’ က ‘အထွန်း’ ရဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လို့လာပါသည်။

“ ဘဝနှစ်ခုက မတူကြဘူးလေ ‘အထွန်း’ ရယ်... ကျွန်တော့်ဘဝက လူလတ်တန်းစား အခြေအနေမျိုး... ‘အထွန်း’ တို့နဲ့ ယှဉ် လိုက်ရင် အများကြီးနိမ့်ကျနေတယ်... အဲဒီနိမ့်ကျတဲ့ ဘဝထဲကို ကျွန်တော် မခေါ်ရက်ဘူး... ‘အထွန်း’ ပင်ပန်းမအစိုးတယ် ”

“မပြောနဲ့... ဘာမှမကြားချင်ဘူး... ‘အထွန်း’ ကို နှစ်သိမ့် တဲ့စကားမျိုးတွေ ‘မြေ’ လာမပြောနဲ့။”

ရုန်းကန်ပေါက်ကွဲချင်နေသော ‘အထွန်း’ ကို ကြည့်ကာ ‘မြေ’ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေ ပွင့်အန်ထွက်ကုန်ရပါသည်။ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခပ်တင်းတင်း ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသိမ်းဖက် ပစ်လိုက်မိပါသည်။

ပြောချင်နေတဲ့စကားတွေကတော့ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်ဆို့နေရလေသည်။ ပြောမထွက်ရက်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ‘အထွန်း’ ကတော့ ဘာကိုဝမ်းနည်းနေမှန်းမသိ။ ‘မြေ’ ရဲ့ရင်ခွင်ထဲ မှာပင် တသိမ့်သို့မိရှိကံကံ ငိုလို့မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

‘အထွန်း’ သည် မေမေရဲ့ ဆူပူ အော်ဟစ်သံတွေကို နားမခံသာအောင် ကြားနေရပေမယ့်လည်း စိတ်ထဲမှာ နာကျင် ဝမ်းနည်းခံစားမှုမျိုး ရှိမနေတာ အံ့ဩစရာတော့ကောင်းပါသည်။ ‘အထွန်း’ ရဲ့ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေမိတာပဲ ရှိသည်။

ပြီးတော့ လွမ်းဆွတ်နေမိတဲ့အဖြစ်၊ မနက်သုံးနာရီ လောက်မှ ‘အထွန်း’ တို့ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ကြပါသည်။ ‘မြေ’ က ‘အထွန်း’ တို့ခြံရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ဥန်ဖိုပြင်လေသည်။

တစ်ယောက်ထဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသော 'မြေ့' ထံ ကြည့်ပြီး 'အထွန်း' ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိလိုက်ပါ။ စိတ်ထဲမှာ အရမ်းလည်းချစ်နေမိသည်။ ခွဲလည်း မခွဲချင်တော့ပါ။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း 'မြေ့' နှုတ်က ထွက်မလာတဲ့အတွက်လည်း ကြေကွဲရပါသေးသည်။

'အထွန်း' သည် 'မြေ့' နဲ့ နောက်ပြန်ဆုံတွေ့ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူနိုင်မယ်မထင်တာကြောင့် စိတ်ကို အဆုံးစွန် လွှတ်ပေးလိုက်ရင်း 'မြေ့' နောက်ကို အပြေးလိုက်သွားမိပါသည်။ 'မြေ့' ဘက်က လည်ပြန်ပြီး လှည့်မကြည့်လာခင် ကိုယ်ခန္ဓာထဲ အနှောက်ကနေ ခပ်တင်းတင်းပဲ သိမ်းကြုံးဖက်ပွေ့ထားလိုက်ပါသည်။

" 'အထွန်း' ကို ဘာစကားမှ မပြောပါနဲ့ 'မြေ့' ရယ်... ဒီအတိုင်းကလေးပဲ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေပေးပါနော်... "

'အထွန်း' ရဲ့ စကားအတိုင်း 'မြေ့' က ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေမိပါသည်။ 'မြေ့' ကို ဖက်ထားရင်း 'အထွန်း' ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းဆို့တက်လာကာ မျက်ရည်ကကျလာရသည်။

'အထွန်း' မျက်ရည်ကျနေတဲ့အဖြစ်ကိုလည်း 'မြေ့' မြင်တွေ့သွားမှာစိုးပါသေးသည်။ သနားလို့ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အချက်

မျိုးကိုလည်း 'အထွန်း' က လက်မခံချင်ပါ။

စိတ်ကိုတင်းကာ 'မြေ့' ရဲ့အပါးမှ အမြန် အပြေးပြန် ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ 'အထွန်း' လို့ဆိုပြီး ဆွေးဆွေးမြေ့မြေ့ လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ 'မြေ့' ရဲ့အသံကို ကြားပေမယ့်လည်း 'အထွန်း' ပြန် လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ပါ။

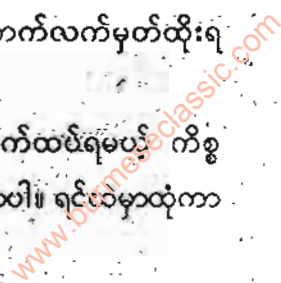
" ပြောပြီးပြီနော်... ညည်းအပြစ်နဲ့ညည်းပဲ ရှေ့အပတ်ထဲ 'ကျွန်း' နဲ့ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးရမယ်... ငြင်းတဲ့စကားမျိုး တစ်ခွန်းမှ မကြားချင်ဘူး "

" ငြင်းလည်း မငြင်းဘူး... မေမေသဘောအတိုင်း လုပ်ချင်တာသာ လုပ်တော့ "

" လုပ်မယ်... လုပ်မယ်... "

ပြောတဲ့အတိုင်းပင် မေမေက 'ဒေါ်မိမိကြီး' ဆီ ဖုန်းကောက်ဆက်ကာ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စတွေကို တိုင်ပင်စီစဉ်နေလေသည်။ အချိန်က နီးကပ်နေသဖြင့် ခန်းမလည်း ငှားလို့မရတော့ပါ။ ပြီးစလွယ် အဖြစ်သဘောမျိုးနဲ့ ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးရတော့မယ့် အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

'အထွန်း' ရင်ထဲ 'ကျွန်း' နဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် ကိစ္စအတွက် ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးမှ ဖြစ်ပေါ်မလာပါ။ ရင်ထဲမှာထုံကာ

နလုံးသားက ပေတေတေ ဖြစ်နေပါသည်။

‘အထွန်း’ ရဲ့နလုံးသားထဲမှာရှိသော အချစ်တွေက လူတစ်ယောက်ဆီကို ပါသွားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် မင်္ဂလာပွဲနေ့ကျ ဝတ်ဖို့အတွက် ဝတ်စုံသွားချုပ်ရမယ်... ‘ကျွန်း’ လိုက်ပို့ပေးမယ်တဲ့... နှစ်ယောက်သားတိုင်ပင်ပြီး ကောင်းတဲ့ဥစ္စာကို ဝယ်လာခဲ့ကြ... အပ်ချုပ်ဆိုင်ကိုလည်း ပွဲမလုပ်ခင် ကြိုပြီးရက်ချိန်းရအောင် လုပ်ဦး... ဒါမှပြင်ချိန်ဆင်ချိန်ရမှာ”

“မသွားချင်ဘူး... မေမေစီစဉ်တဲ့ကိစ္စ မေမေဖာသာလုပ်... ‘အထွန်း’ ဘာမှ ဦးမဆောင်နိုင်ဘူး”

“ဦးမဆောင်လို့ ရမလား... အခုလုပ်မှာက ညည်းရဲ့မင်္ဂလာပွဲလေ...”

“‘အထွန်း’ ဆန္ဒမပါဘဲ မေမေပဲ ဇွတ်စီစဉ်နေတဲ့ဟာ”

“အိုး... ဒါတွေမသိဘူး... အချိန်ကြာလာတာနဲ့အတူ ဘာမဟုတ်တဲ့အကောင်အရာကို ညည်းပါသွားမှာစိုးလို့ တာနေရတာ”

“မေမေပြောသလိုမျိုး ‘မြေ’ က မွဲတေစုတ်ပြတ်နေတဲ့ သူတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်... သူ့စီးပွားရေးနဲ့သူ အဆင်ပြေ

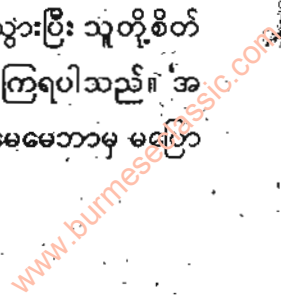
နေပါတယ်”

“ဘယ်လောက်ပြေနေသလဲ... ‘ကျွန်း’ လောက် ချမ်းသာပြည့်စုံလားပြော”

‘အထွန်း’ ဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့ပါ။ ‘ကျွန်း’ လိုလူမျိုးနဲ့ ယှဉ်လို့တော့ ဘယ်ရပါမလဲ။ မွေးကတည်းက ဘဝပေးဘုသိုလ်ကံတွေက တူမှ မတူကြတဲ့ဥစ္စာ။ ဆင်းရဲတာကို အပြစ်တစ်ခုလို ယူဆနေရင် ဆင်းရဲတဲ့သူတွေအားလုံးအပြစ်တွေကြီးပဲဖြစ်နေမှာပေါ့။

‘အထွန်း’ နောက်တစ်နေ့ ‘ကျွန်း’ အိမ်ကို ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ အခန်းတံခါးကို လော့ချကာ ‘ကျွန်း’ အား ထွက်မတွေ့ဘဲနေလိုက်ပါသည်။ မေမေဘယ်လောက်ပဲခေါ်ခေါ် ‘အထွန်း’ က မလိုက်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးနေတာကြောင့် တံခါးကို ဒွင့်မပေးခဲ့ပါ။

နောက်ဆုံးတော့ ‘အထွန်း’ မလိုက်ဖြစ်တာသေချာတဲ့အတွက် မေမေနဲ့ ‘ဒေါ်မိမိကြီး’ သာ ဈေးသွားပြီး သူတို့စိတ်ကြိုက် ကောင်းနိုးရာရာတွေသာ ဝယ်လာခဲ့ကြရပါသည်။ ‘အထွန်း’ ကိုလည်း မောသွားလို့ပဲလားမသိ မေမေဘာမှ မပြောတော့ချေ။

လက်ထပ်ဖို့ရက် နီးကပ်လာတာနဲ့ အမျှ မေမေနဲ့ 'ဒေါ်မိမိကြီး' မှာ မျက်စိနောက်အောင်ပင် အပြင်သို့ထွက်ကာ ဘာတွေမှန်းမသိ တိုင်ပင်စီစဉ်နေကြလေသည်။

အိမ်ကို အလာစိပ်လာတဲ့ 'ကျွန်း' ရဲ့ဟန်ပန်သဏ္ဍာန်က လည်းလေထဲသို့ ပျံတက်တော့မည့်အတိုင်း မြောက်ကြွမြူးထနေတာ အံ့ဩစရာပင်ကောင်းလှသည်။

ဘယ်သူ့ကိုကြည့်ကြည့် စိတ်ပျက်နေတဲ့ 'အထွန်း' အဖို့မှာက ရင်ဖွင့်စရာ လူကိုရှာဖွေရင်း-မေမေ့အလစ်မှာ 'မာလာ' ဆီ ဖုန်းခိုးဆက်လိုက်ပါသည်။ 'အထွန်း' ရဲ့အသံကိုကြားတာနဲ့ 'မာလာ' က ဝမ်းသာအားရပင် အရေးတကြီးပြောလာပါသည်။

"တွေ့ချင်တယ် 'အထွန်း' ရယ်... အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေပြောစရာရှိတယ်... 'ကျွန်း' က လူကောင်းမဟုတ်ဘူး" "ဘာပြောတယ်"

"ဟုတ်တယ်... ငါတို့ဘက်က 'ကျွန်း' တို့မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းတွေ တော်တော်များများသိနေပြီ... 'မြေ' လည်း စိတ်ပူနေတယ်... 'ကျွန်း' နဲ့တောင် သူသွားတွေ့မယ်လို့ ပြောနေသေးတယ်"

"မတွေ့နဲ့... မတွေ့စေနဲ့... ငါ့ကိစ္စငါပဲရင်းမှာပေါ့"

"နင့်ဆီဖုန်းခေါ်တာ ခဏခဏပဲ... အန်တီက မခေါ်ပေးဘူးတဲ့... နောက်တစ်ခါထပ်ဆက်ရင် ငါ့ကို အလုပ်ကထွက်တဲ့လေ"

"နင်အိမ်ကိုလာခဲ့မလား"

"လာပြီးပြီ... အိမ်ထဲအဝင်မခံဘူး"

"ဟယ်... ငါလည်း မသိလိုက်ပါလား"

"အေး နင်မသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်အောင်းမေ့ထား"

"ငါ့နင့်ဆီ မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့မယ်သိလား"

"ဘယ်တော့လဲ... အခုလား... လာမယ်ဆိုရင်လဲ..."

'မာလာ' ရဲ့စကားသံကို အဆုံးထိမကြားလိုက်ရချေ။ အမေကဖုန်းခွက်ကို 'အထွန်း' ရဲ့လက်ထဲမှ အတင်းဆွဲယူကာ ခပ်ပြင်းပြင်းပစ်ချလိုက်လေသည်။

"ဘယ်ကိုမှသွားဖို့ သည်းမစဉ်းစားထားနဲ့... လွတ်လည်းမလွတ်နိုင်ဘူး... 'ကျွန်း' နဲ့လက်ထပ်ရမချင်း ဘယ်ကိုမှ သွားရဘူးဆိုတာ အောင်းမေ့ထား"

"အထွန်း' သွားမှာက 'မာလာ' ဆီကို... မေမေက ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ"

“အဲဒီ ‘မာလာ’ ကိုပဲ မကြည့်တာ... သူ ကြားထဲက အောင်သွယ်လုပ်နေတာ မသိဘူးထင်မနေနဲ့.”

‘အထွန်း’ ပြောတာတွေကို ဆိုးအောင်နားထောင်မပေးဘဲ မေမေက သူ့စိတ်ထင်ရာကိုသာ ပြောနေပါသည်။

“‘မာလာ’ ပြောနေတာက ‘ကျွန်း’ ရဲ့အကြောင်းကို ပြော ပြနေတာ... ‘ကျွန်း’ ကလူလိမ်တဲ့လေ”

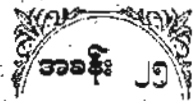
‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ရဲ့ရယ်သံက တကယ့်ကို ဟက်ဟက်ပက် ပက် ရှိလှပါသည်။ ‘အထွန်း’ ပြောတဲ့စကားကို သရော်လှောင် ပြောင်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

“‘ကျွန်း’ က လူလိမ်မဟုတ်ဘူး... ‘မြေဇာ’ ဆိုတဲ့ကောင် ကမှ အောက်တန်းစား လူလိမ်လူကောက်သိရဲ့လား”

“‘မာလာ’ က မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောပါ့မလား မေမေရဲ့”

“အို ဒါတွေမသိဘူး... ‘ကျွန်း’ ကိုပဲ ငါယုံတယ်... သူဟာ ညည်းဘဝရဲ့ တကယ့်ဖူးစာရှင်အိမ်ထောင်ဖက်ပဲဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်”

‘အထွန်း’ အသံထွက်အောင်ပင် ငိုချပစ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း ၂၅

‘ကျွန်း’ ရဲ့ကားရှေ့မှာ ခပ်မိုက်မိုက်ပင် ဝုန်းကနဲနေ အောင် ထိုးဆိုက်ရပ်လိုက်သော ဟိုင်းလပ်ကားစုတ်စုတ်ကို ကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်စွာဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းချလိုက်ပါသည်။ တစ်ဖက်ကားပေါ်မှ လူကလည်း ဆင်းချလာပါသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ‘မြေဇာ’ ဖြစ်နေတာကြောင့် ‘ကျွန်း’ ကပိုပြီး ဒေါသထွက်သွားရသည်။ ဒီကောင်လို ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင် စာများသူနဲ့ ယှဉ်ချင်လို့။

“ဟေ့ကောင်... မင်းလုပ်ရပ်ကဘာလဲ... မိုက်ရှိုင်းလှချည်

www.burmeseclassic.com

လားကွ”

“မင်းနဲ့စာရင်းရှင်းစရာ ကိစ္စရှိလို့”

“ဘာစာရင်းလဲ... မင်းလိုကောင်မျိုးနဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ စာရင်းရှင်းစရာ ဘာကိစ္စမှမရှိဘူး... မင်း ကားကိုဖယ်ပေးလိုက်”

“ပြောစရာ ရှင်းစရာကိစ္စတွေပြီးရင် ဖယ်ပေးမှာပါ... ဘာလဲ မင်းက ရင်မဆိုင်ရဲဘူးလား”

‘မြေ’ ရဲ့မျက်လုံးက စူးရှကာလက်ဖြာနေပါသည်။ မခံချင်စိတ်ကြောင့် မေးကြောတွေကထောက်ထကာ မျက်နှာထားကတင်းလွန်းလှသည်။ ‘ကျွန်း’ နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးနီးကလေးအထိကို ‘မြေ’ က တိုးကပ်သွားလိုက်ပါသည်။

‘မြေ’ ရဲ့အမူအယာကိုကြည့်ပြီး ‘ကျွန်း’ ရဲ့ခြေလှမ်းက အလိုလိုပင် နောက်သို့ ဆုတ်သွားရလေသည်။

“မင်း ဘာပြောမှာလဲ”

“ငါပြောချင်တာက ‘အထွန်း’ နဲ့ကိစ္စကို မင်းပျက်ပစ်ပြီး ရပ်တန်းကရပ်ပစ်လိုက်ဖို့ ပြောချင်တာ...”

‘ကျွန်း’ မျက်နှာက ပျက်ယွင်းသွားရ၏။

“ဒီကိစ္စက မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ... ငါနဲ့ ‘အထွန်း’ နဲ့လွတ်ထပ်မှာက နှစ်ဦးသဘောတူဆိုတာ နားလည်ထား... ကြ

ထဲက မနာလိုဖြစ်မနေနဲ့”

“မနာလို ဘာမှမဖြစ်ဘူး... မင်းသာ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းတဲ့ကောင်ဆိုရင် ‘အထွန်း’ အတွက်စိတ်မချစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး... အခုတော့ မင်းကလူလိမ် လူကောက်အချောင်သမား သိုက်သမား”

‘ကျွန်း’ သည် ‘မြေ’ စွပ်စွဲလိုက်တဲ့ စကားတွေကို ကြားပြီး လန့်တုန်သွားရလေသည်။ အလကားနေရင်းနဲ့တော့ ကိုယ်ရဲ့ သိက္ခာကို ဒီကောင်ချရဲမှာမဟုတ်ချေ။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာသတင်းတွေများ ဒီကောင်သိသွားပြီလဲမသိ။

“ဟေ့ကောင် မင်းကားကိုဖယ်ပေးလိုက်... ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတာပဲကောင်းတယ်”

“မင်းရင်မဆိုင်ရဲဘူးလား”

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူးကွ...”

“မဆိုင်ဘူးဆိုရင် ရှင်းလေကွာ... ‘အထွန်း’ နဲ့မပတ်သက်တော့ဘူးလို့ ငါ့ကိုကတိပေး”

‘ကျွန်း’ ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“မပတ်သက်ဘဲ နေရမှာက မင်းပဲဆိုတာနားလည်ထား... ရူးကြောင်မူးကြောင်လာလုပ်မနေနဲ့”

“မင်းကို ငါကောင်းကောင်းပြောနေတယ်နော်...”

‘မြေ’ ရဲ့ဒေါသက ထိန်းချုပ်လို့ မရချင်တော့ဘဲ လွတ်ထွက်ချင်လာရသည်။ ‘ကျွန်း’ ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ မျက်နှာပေးကလူကိုရိုသလိုလို ကလိသလိုလိုနဲ့ မခံချင်စရာကောင်းလွန်းလှပါသည်။

‘အထွန်း’ နဲ့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဆက်အသွယ်မရလို့ သာ ‘ကျွန်း’ ဆီ တိုက်ရိုက်လာခဲ့ရပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီကိစ္စတွေထဲ ‘မြေ’ က ဝင်မပါချင်ပါ။

‘မာလာ’ က အကူအညီတောင်းလွန်းလို့ သာ ‘အထွန်း’ အတွက်စာနာပြီး အကူအညီပေးနေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ‘ကျွန်း’ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စအားလုံးကိုလည်း ‘မြေ’ တို့ဝိုင်းဝန်းစုံစမ်းထားလို့ သူတို့ သားအမိရဲ့ ကလိန်ကကျစ်ကိစ္စရပ်အားလုံးကိုလည်း သိနေပြီးပါပြီ။

‘မြေ’ ဖြစ်စေချင်တာက ‘ကျွန်း’ တို့ သားအမိ ‘အထွန်း’ ရဲ့ ဘေးကနေ အေးအေးဆေးဆေး ခွာသွားစေချင်တာပါ။ လေအေးနဲ့ ပြောတာကို ဒီကောင်ကနားမလည်တဲ့အတွက် လက်သီးနဲ့ ပဲပြောဖို့ ဖြစ်လာတော့သည်။

“မင်း ကောင်းကောင်းမပြောလို့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဟေ့

ကောင်...”

“ကဲကွာ...”

‘မြေ’ သည် ‘ကျွန်း’ ရဲ့ မျက်နှာတည့်တည့်ဆီ အင်အားပြင်းတဲ့ လက်သီးတစ်လုံးကို ပစ်သွင်းပစ်လိုက်ပါသည်။ ‘ကျွန်း’ ပြန်ထိုးလာတဲ့ ဗရမ်းဗတာလက်သီးချက်တွေကို ရှောင်ရှားရင်း ‘ကျွန်း’ ရဲ့ အထိနာမယ့်နေရာတွေကိုသာ ရွေးထိုးနေမိသည်။

ကြာတော့ အတိုက်အခိုက် အသတ်အပတ် မကြွမ်းကျင်သော ‘ကျွန်း’ တစ်ယောက် ‘မြေ’ ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ လမ်းမပေါ်ပုံကျသွားရလေသည်။

လူသူကင်းရှင်းသော လမ်းသွယ်ထဲဖြစ်နေတာကြောင့် ဝင်ဆွဲ ဝင်တားမယ့်သူလည်း မရှိချေ။

“မင်းကို နောက်ဆုံးသတိပေးလိုက်မယ်... ‘အထွန်း’ နဲ့ ရှေ့ဆက်ပတ်သက်ဖို့ ကြိုးစားရင် မင်းတို့ အခြေအနေနဲ့ အကြောင်းတွေကို ငါကိုယ်တိုင် ‘အထွန်း’ ကို ဖွင့်ပြောပြမယ်ဆိုတာ အောင်းမေ့ထား”

‘မြေ’ သည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရင်းတွေကို ‘မာလာ’ သိရအောင် ပြောပြချင်လို့ ‘မာလာ’ ရှိနေတဲ့ ကားဂိတ်ဆီကိုသာ ရောက်အောင်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှာ သွေးစွန်းနေသော 'မြေ' ကို ကြည့်ပြီး 'မာလာ' လန့်သွားပုံရ၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာလဲ... ပြောသွားတော့ဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြောမယ်ဆို... နှုတ်ခမ်းကလည်း ကွဲလို့."

"အလကားကောင်... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ပိုင်းလုံးလုပ်ချင်နေတဲ့ကောင်ပဲ... ကျွန်တော်ပြောတာကို လုံးဝဂရုစိုက်တဲ့ပုံ မပြဘူး... မခွဲမခန့်ပုံစံမျိုး လုပ်နေတာနဲ့ ဆွဲထိုးခဲ့တယ်"

"ရှင့်မျက်နှာမှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့ပဲလေ..."

"ဒါကအရေးမကြီးပါဘူး... 'အထွန်း' ရဲ့ အခြေအနေကို သာ မျက်ခြေမပြတ် စုံစမ်းထားမှ ဖြစ်မယ်... 'ကျွန်း' ဆိုတဲ့ကောင်က တကယ့် ကလိန်ကကျစ်... သူ့အကြောင်းပေါ်မှာ ကြောက်ပြီး 'အထွန်း' နဲ့ကိစ္စကို သဲသဲမဲမဲ အမြန်ဆုံးစီစဉ်ချင်စီစဉ်မှာ"

'ကျွန်း' ရဲ့ စိတ်အခြေအနေကိုခန့်မှန်းကာ 'မြေ' ကစိုးရိမ်မကင်း ပြောဖြစ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ 'ကျွန်း' ရဲ့ဘဝကိုယ်ထက်ပင် နိမ့်ကျနေရတဲ့အဖြစ်မို့ 'အထွန်း' နဲ့ လုံးဝကိုသဘောမတူနိုင်ပါ။

'အထွန်း' ရဲ့ဘဝ တကယ်ကောင်းစားသွားမယ်ဆိုရင်

ရင်ကွဲခံကာ ပြုံးပြုံးကြီး 'မြေ' က နေလိုက်မှာပေါ့။ ရလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်လာတော့ 'မြေ' ဝင်မပါလို့ မရတော့ချေ။

"'အထွန်း' နဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ဆိုတာ လုံးဝမလွယ်ကူဘူး... သူ့အမေကြီးက တစ်ချိန်လုံးစောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေတာ ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုက 'ကျွန်း' တို့သားအမိ သူတို့ခြံထဲဝင်တာနဲ့ ကိုယ်ပါအစာင်းလိုက်ရောပြီး ဝင်နိုင်မှဖြစ်မှာ"

"ဖုန်းဆက်ပြောရင်ကော..."

"ဆက်ပြီးပြီ... အခါတစ်ရာတောင် မကတော့ဘူး... ခုနောက်ဆုံး 'ဒေါ်နိုင်မာ' က ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ညည်းနောက်တစ်ခါ ဖုန်းဆက်ရင် အလုပ်ကထွက်တော့တဲ့... ရှင်းပြီလား"

"ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင်လည်း 'မာလာ' ပြောသလိုမျိုးပဲလုပ်ရမှာပဲ... ခြံပြင်ကနေ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်လုပ်တော့လည်း 'အထွန်း' ပဲ သိက္ခာကျမှာဆိုတော့ သူတို့အိမ်ထဲ အတင်းဝင်ပြီး ပြောပြရင်းပြမှပဲ ဖြစ်တော့မယ်"

"အင်း ကောင်းတယ်... ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့ပေးမယ်... မနက်ဖြန်မနက်ကစပြီး စောင့်ကြမယ်"

'မြေ' တို့အားလုံး တိုင်ပင်ထားကြတဲ့အတိုင်း 'အထွန်း'

တို့ခြံရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းလောက်ကနေပြီး ခြံအဝင်အထွက်ကိစ္စ တွေကို အကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေမိကြပါသည်။ ခက်နေတာက 'ဒေါ်ခိုင်မာ' နဲ့ 'ဒေါ်မိမိကြီး' တို့က အိမ်ချင်းနီးကပ်နေတာကြောင့် သူတို့အချင်းချင်း တွေ့ဆုံဖို့က ခပ်ဝေးဝေးသွားစရာ မလိုပါ။

'ကျွန်း' ရဲ့ကားကလည်း သူတို့ခြံထဲမှာသာ အမြဲလိုလိုရပ်ထားပါသည်။ မနက်ကတည်းက ဘယ်ကိုမှ ထွက်သွားတာကို မတွေ့ရသေးပါ။ နေ့ခင်းပိုင်းကျတော့ ထမင်းရိုက်နဲ့ 'မင်းဝေ' တို့ ရောက်လာကြပါသည်။

"အစ်ကိုတို့ ပြန်နားရင်နားကြလေ... ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေတုန်း လစ်တဲ့အချိန် ဝင်ခွင့်ရရင်ရသလို ရှင်းပြပေးမှာပါ"

'မာလာ' ကအလုပ်ကိစ္စတွေရှိသေးတာကြောင့် ပြန်သွားပေမယ့် 'မြေ' ကတော့ မပြန်ဖြစ်ပါ။ 'အထွန်း' နဲ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီး 'ကျွန်း' တဲ့သားအမိရဲ့ ကလိန်ကကျစ်ကျမှုကို ပြောပြချင်သေး၍ ဇွဲမလျှော့ဘဲ ဆက်စောင့်နေမိပါသည်။

ချက်ချင်းလက်ငင်း အိမ်မှာပဲလက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ရမယ်ဆိုသဖြင့် 'အထွန်း' မှာသေချင်လောက်အောင် စိတ်ပျက်သွားရပါသည်။ 'မာလာ' တို့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြချင်ပေမယ့် မေမေက တစ်ချက်ကလေးတောင် အလစ်မပေးချေ။

'ကျွန်း' နဲ့ပတ်သက်ပြီး 'မာလာ' ပြောပြသလောက်ကို 'အထွန်း' က မေမေအားတောင်းပန် ပြောပြပေမယ့်လည်း ဖျံ့ကြည့်မှုံမပြ။ 'မြေ' ကြောင့်ဆိုပြီး ပြဿနာတစ်ခုက ထပ်ပင်

www.burmeseclassic.com

တိုးလာခဲ့သေးသည်။ 'အထွန်း' ကလည်း မေမေပြောပြတာတွေကို မယုံကြည်ပါချေ။

“ 'မြေစာ' ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်လောက်တောင် ယုတ်မာသလဲဆိုရင် 'ကျွန်း' ကိုလူအုပ်စုနဲ့ ဝိုင်းရိုက်တယ်တဲ့လေ... 'အထွန်း' နဲ့ လက်ထပ်ရင်လည်း အဲဒီမင်္ဂလာပွဲကို မပျက်ပျက်အောင် ပျက်ပစ်မယ်တဲ့... လူပုံအလယ်မှာ အရက်ခွဲမယ်တဲ့”

“ 'မြေ' က အဲဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ 'အထွန်း' သိတယ် မေမေ...”

“ ညည်း မျက်လုံးက စုံလုံးကန်းနေပြီလေ... အဲဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် မကောင်းမှမမြင်တတ်တော့ပဲ”

“ မေမေလည်း 'ကျွန်း' နဲ့ ပတ်သက်ရင် အလုံးစုံယုံကြည်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ မျက်နှာနီရဲသွားရသည်။

“ အို ဘာပဲပြောပြော ... ဒီနေ့ညနေပဲအိမ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်ရမယ်... ရှေ့နေပါ 'ဒေါ်မိမိကြီး' တို့က ခေါ်လာလိမ့်မယ်... လက်ထပ်ဖြစ်သွားဖို့က အဓိကပဲ... နောက်မှ ဧည့်ခံပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြန်လုပ်တော့မယ်”

“ ဒီနေ့ညနေ ...”

“ ဟုတ်တယ်”

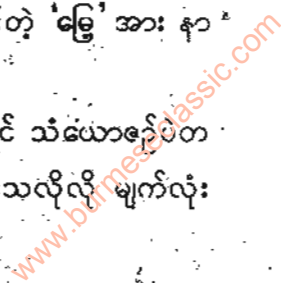
ဒီလို မလူးသာမလွန်သာ တဝမျိုးနဲ့ပဲ 'အထွန်း' မှာ 'ကျွန်း' နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ဖြစ်လာရလေသည်။ လက်မှတ်ထိုးလက်ထပ်ကြတဲ့ပွဲတွေရဲ့ သတို့သမီးမျက်နှာတွေအားလုံးထဲမှာ 'အထွန်း' ရဲ့မျက်နှာက အပျက်အယွင်းဆုံးနဲ့ အညှိုးနွမ်းဆုံးဖြစ်နေမှာ သေချာပါသည်။

'ကျွန်း' ရဲ့ မျက်နှာကတော့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ကြားထဲကပင် ပျော်ရွှင်စွာပြုံးရယ်နေနိုင်ပါ သေးသည်။

'ကျွန်း' ရဲ့ လက်မှတ်ထိုးထားပြီးသော လက်ထပ်စာချုပ်က 'အထွန်း' ရဲ့ ရှေ့သို့ ရောက်လာပါသည်။ 'အထွန်း' သာဒီစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရင် 'အထွန်း' ရဲ့ ဘဏ်ကိုလည်း သူပိုင်ဆိုင်သွားတော့မှာ သေချာနေသည်။

ဆိုင်းထိုးဖို့ကို 'အထွန်း' မှာသေတောမတတ် ဖြစ်နေရပါသည်။ 'မြေ' ကိုလည်း သတိရလာမိသေးသည်။ 'အထွန်း' ရဲ့ အခက်အခဲတွေကို အကူအညီမပေးနိုင်တဲ့ 'မြေ' အား နာကြည်းချင်လာရသည်။

အလကားလူ။ 'အထွန်း' နဲ့ တွေ့ရင် သံယောဇဉ်ပဲတထယ်ရှိသလိုလို၊ လူကိုပဲ မြတ်နိုးချစ်ခင်သလိုလို မျက်လုံး

အကြည့်တွေနဲ့ ခဏတာ မြူစွယ်ဖျားယောင်းဖို့ပဲ တတ်တဲ့သူ။
တကယ်တမ်းကြတော့လည်း သတ္တိလည်းရှိတာမဟုတ်။

သူသာ သတ္တိရှိရင် 'အထွန်း' ကိုလာခိုးပါတော့လား။
'မြေ' နှုတ်က ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းနဲ့တင် 'အထွန်း'
က အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်မေ့ပစ်ကာ သူ့နောက်ကိုလိုက်ဖို့
အတွက် သတ္တိရှိတဲ့သူပါ။

'အထွန်း' ရဲ့ တွေဝေချင်နေတဲ့စိတ်ကို မေမေအသံက
ဖျက်စီးပစ်လိုက်ပါသည်။

" 'အထွန်း'... စာချုပ်မှာလက်မှတ်ထိုးလိုက်လေ။ "

'အထွန်း' ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်ရတော့သည်။ ဒီအချိန်
မှာပဲ 'မြေ' ရဲ့ ကျယ်လောင်လှသောအသံက ကယ်တင်ရှင်ကြီး
ပမာ ပေါ်ထွက်လို့လာရလေသည်။ 'မြေ' တစ်ယောက်ထဲတင်
မဟုတ်။

'မြေ' ရဲ့ အနောက်မှာ လူအုပ်စုကြီးပင် ပါလာပါသေး
သည်။

" 'အထွန်း' လက်မှတ်မထိုးနဲ့... "

'ဒေါ်ခိုင်မာ' နဲ့ 'ဒေါ်မိမိကြီး' တို့ ပြိုင်တူဒေါသဖြင့် ဝုန်း
ကနဲနေအောင် မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ကြပါသည်။ 'ဒေါ်ခိုင်မာ'

ရဲ့အသံက အရင်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

"ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ... သူများအိမ်ထဲ ကျူးကျူး
ကျော်ကျော်နဲ့ ... မင်္ဂလာရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ကပျက်ကယက်
ဝင်လုပ်ရတာလဲ... ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့ တရားစွဲလိုက်မယ်"

'မြေ' ကိုကျော်ကာ ရပ်ကွက်လူကြီးတစ်ယောက် ရှေ့သို့
ထွက်လာပါသည်။

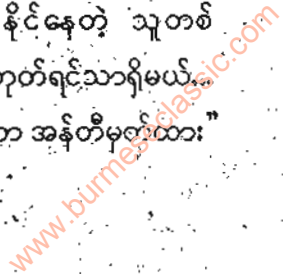
" ကျွန်တော်မှာ ရှင်းပြစရာကိစ္စလေးတွေရှိလို့ ရောက်
လာရတာပါ... အကူအညီလာတောင်းတဲ့သူက ဒီကသူငယ်
'မောင်မြေဇာ' ပါ... "

" သူက ဘာကိစ္စအကူအညီတောင်းရတာလဲ... 'မြေဇာ'
ဆိုတဲ့ကောင်ကမှ ကလေးကချေ အောက်တန်းစားရှင့် "

'မြေ' က 'ဒေါ်ခိုင်မာ' ရဲ့စကားကို ခခံချင်စိတ်နဲ့ ပြန်ချေပ
လိုက်လေသည်။

" ကျွန်တော်က အောက်တန်းစားပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်အိမ်
ကိုယ်ပိုင်ခြံနဲ့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်နိုင်နေတဲ့ သူတစ်
ယောက်ပါဗျာ... အရမ်းအချမ်းသာကြီး မဟုတ်ရင်သာရှိမယ်...
ကလိန်ကကျစ်လှပျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အန်တီမှတ်ထား "

* "အံ့မယ်လေ... "

စင်စစ်ရယ်

၂၅၈

“အန်တီသမီးနဲ့ပေးစားမယ့် ‘ကျွန်း’ ကမှ သူများခိုင်းတဲ့ဒရိုင်ဘာ... ‘ဒေါ်မိမိကြီး’ ဆိုတာကလည်း သူဌေးမကြီးမဟုတ်ဘူး အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ဗျ သိရဲ့လား။”

“ရှင်...”

‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ရဲ့မျက်လုံးတွေက အံ့ဩစိတ်ကြောင့်အစွမ်းကုန် ပြူးကူးယဲ့သွားကာ ‘ကျွန်း’ တို့သားအမိအား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ရုပ်ကွက်လူကြီးတွေပါ ပါလာတာကြောင့် ‘ကျွန်း’ တို့သားအမိနှစ်ယောက် ဘာဖြေရှင်းစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်ချေ။

ပျက်ယွင်းသော မျက်နှာတွေဖြင့်သာ ငြိမ်ကုပ်နေရပါသည်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ပါလာတဲ့လူကြီးတွေက ဘဝမှန်အခြေအနေကို တစ်ယောက် တစ်ခွန်းနဲ့ ဝင်ဖြေရှင်းပေးနေကြပါသည်။

“အိမ်ရှင်မိသားစုလည်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ပြန်ရောက်လာဖို့ရှိပါတယ်... သူတို့ပြန်ရောက်လာမှ ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ နဲ့မိမိဆက်ပေးပါ့မယ်... ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ က ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကသူတွေရဲ့အကြောင်းကို မသိလို့ ခုလိုမျိုး ဖြစ်ကုန်ရတာပါ။”

‘အထွန်း’ ကိုကြည့်ကာ ရှက်စိတ်ကြောင့်လည်း မပြော

တတ် မေမေမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာလေသည်။ မေမေ လူလိမ်ခံထိသွားတာ ပေါ်လွင်သွားရပြီ။ ‘အထွန်း’ ကတော့ ကိုယ်မဖြစ်ချင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မဖြစ်မြောက်သွားတာအတွက်ပဲ ဝမ်းသာနေရလေသည်။

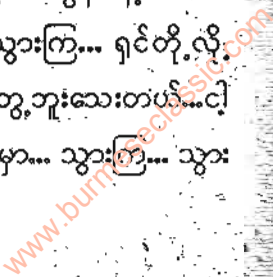
ရှင်းပြပြောပြပေးတဲ့ သူတွေအားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်နေမိပါသည်။

“ကဲ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး... အမှန်တရားကို သိစေချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုထဲနဲ့ ကျွန်တော်တတွေက လာရှင်းပြပေးရတာပါ... ကျွန်တို့ကိစ္စတွေကတော့ ‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ရဲ့သဘောပဲ။”

‘မြေ’ ဆီကလည်း စကားသံထွက်လာခဲ့သည်။

“‘ကျွန်း’ နဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို ဆက်စီစဉ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း အန်တီသဘော အတိုင်းပါပဲ ကျွန်တော်ကတော့ အန်တီတို့အလိမ်ခံမထိအောင် အသိပေးရုံသက်သက်ပါပဲ။”

“အိုး...လူလိမ်တွေမှန်းသိနေမှတော့ ‘အထွန်း’ နဲ့သဘောတူပါ့မလား... ဝေးသေးတယ်... ထွက်သွားကြ... ရှင်တို့လို့ သိုက်တူးချင်တဲ့သားအမိမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဘူးသေးတယ်... ငါ့စိန်တွေကို ခိုးသွားတာလည်း သူတို့ပဲနေမှာ... သွားကြ... သွား

ကြ

အခြေအနေတွေက မယုံနိုင်အောင်ပင် ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြောင်းလဲသွားရလေသည်။ မျက်နှာငယ်တွေဖြင့် 'ကျွန်း' တို့သားအမိ ပြန်သွားခဲ့ကြသည်။

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကအစ သူတို့ရဲ့ လိမ်ညာမှုကို သိသွားပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ သူတို့မိသားစုနေရပါတော့မလဲ။

အိမ်ရှင်မိသားစုတွေကလည်း ခုလိုမျိုးအဖြစ်အပျက်တွေကို သူတို့အိမ်မှာ လက်ခံမယ်မထင်တော့ချေ။

အားလုံးပြန်သွားကြတဲ့အချိန်မှာ 'မြေ' ကို 'ဒေါ်ခိုင်မာ' က ပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ခေါ်ထားလိုက်ပါသည်။

"မင်းကို မေးစရာရှိတယ်... 'အထွန်း' နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘာလို့ ဒီလောက်ထိ လိုက်ပတ်သက်ပြီးလုပ်ပေးနေရတာလဲ"

'မြေ' ရဲ့အကြည့်က 'အထွန်း' ဆီရောက်လာခဲ့သည်။ 'အထွန်း' ရဲ့ မျှော်လင့်နေသော မျက်လုံးထဲက အဓိပ္ပာယ်ကို 'မြေ' နားလည်လို့နေရပါသည်။

"ကျွန်တော် 'အထွန်း' အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိလို့ပါ"

"ဒါပဲလား"

"ကျွန်တော့် ဘဝအခြေအနေ..."

"ဒါတွေထည့်ပြောမနေနဲ့... မင်းရင်ထဲရှိတာကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောစမ်းပါ... အမှန်အတိုင်းအကုန်သိချင်တယ်"

"ကျွန်တော်ပြောရင် အန်တီ ဒေါသထွက်လိမ့်မယ်"
"ဒေါသထွက်တာကနောက်... မင်းဘက်က ပြောဖို့အရင်လေ"

"မြေ" သတ္တိမွေးလိုက်ပါသည်။ တစ်သက်မှာတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်ကို ဖွင့်ပြောခွင့်ရလိုက်ချင်ပါသည်။

"ကျွန်တော် 'အထွန်း' ကို အရမ်းချစ်လို့ပါ..."

"ဘာပြောတယ်..."

"ဟုတ်တယ် အန်တီ... ကျွန်တော် ဒီအသက်အရွယ် ရောက်တဲ့အထိ ဘယ်မိန်းမတစ်ယောက်ကိုမှ မချစ်ခဲ့ဘူးပါဖူး... 'အထွန်း' တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်ခဲ့ဖူးတာပါ"

"မင်း ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ"

"အချစ်ဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုကို လက်စုပ်လက်ကိုင်နဲ့ သက်သေတော့ ပြလို့မရဘူးပေါ့ အန်တီရယ် အချိန်ကပဲအဆုံး"

ရှင်မာချစ်ရသူ

၂၆၂

“အဖြတ်ပေးသွားမှာပါ”

‘ဒေါ်ခိုင်မာ’ ရဲ့ အပြုံးက အသက်ဝင်လှပါသည်။

“ ‘အထွန်း’ ကရော လက်ခံမယ်လို့ မင်းကထင်လို့လား”

“ ကျွန်တော့် ရင်ထဲကခံစားချက်ကို ‘အထွန်း’ နားလည်မှာပါ... ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာကို သူ့အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ”

“ သိမသိ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ မေးကြည့်တော့မယ်... အခုတီတော့ ‘အထွန်း’ ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သူ့သဘောတရားပဲဖြစ်စေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

‘မြေ’ နဲ့ ‘အထွန်း’ နဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံကာ ပြုံးမိကြီးစိုက်ကြည့်နေမိကြပါတော့သည်။

ရှင်မာချစ်ရသူပါ
အိမ်ထောင်ရေးအတွက်
၆၀၆၀၀၆၀၆၀